

Đương Cầu Ái Thương Miêu

Contents

Đương Cầu Ái Thương Miêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	29
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	63
15. Chương 15	70
16. Chương 16	74
17. Chương 17	77
18. Chương 18	82
19. Chương 19	87
20. Chương 20	92
21. Chương 21	100
22. Chương 22	106
23. Chương 23	111
24. Chương 24	119
25. Chương 25	120
26. Chương 26	132

Đương Cầu Ái Thương Miêu

Giới thiệu

Edit: Huang FangThể loại: BL, hiện đại đô thị, âm áp, cường công cường thụ, HE. Vốn là hai người hai thế giới, Vô luận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cau-ai-thuong-mieu>

1. Chương 1

(Quen biết là một quá trình đơn giản, trọng điểm là, chúng ta nắm giữ được nó, sau đó mới có thể hiểu nhau, rồi yêu nhau)

Đang nghe báo cáo tài vụ quý này, trái tim đột nhiên co rút một trận, tiếp theo vị thư ký luôn nhanh nhẹn thông minh vọt vào phòng họp.

“Tổng tài, em gái anh xảy ra chuyện!”

Cô gái vốn nên im lặng nằm trên giường bệnh, đột nhiên không nói một tiếng nhỏ kim tiêm truyền dịch trên tay, y tá bên cạnh bước lên muốn ngăn lại, lại bị cô dùng sức giãy ra.

“Đình Đình, nghe lời!” Cao Phi trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Tránh ra! Đừng đụng vào tôi!” Cao Đình tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân hét lên.

Tĩnh lại sau tai nạn giao thông, phát hiện chân trái đã bị cắt bỏ, cô gái chỉ còn lại tuyệt vọng, cự tuyệt tất cả trị liệu.

“Đình Đình!” Cao Phi lạnh lùng nói.

“Ca, anh vì sao không để em chết luôn đi!” Cao Đình hướng hấn quát.

“Em nhẫn tâm để lại ca một mình?”

Cao Đình không nói gì, rốt cuộc chỉ có thể oà khóc.

Cao Phi rất muốn thay em gái chịu thống khổ, nhưng chỉ có thể vô lực đứng nhìn. Bả vai bị vỗ một cái, quay đầu lại, là bác sĩ điều trị cho Đình Đình.

“Tình huống của bệnh nhân không mấy lạc quan, tâm lý của cô ấy bị tổn thương quá lớn, nếu cứ tiếp tục không chịu nhận trị liệu, bệnh tình sẽ càng khó kiểm soát”. Vị bác sĩ trẻ tuổi sắc mặt nghiêm túc. “Về sau tiến hành phục hồi chức năng, cũng cần phải phối hợp với trị liệu tâm lý”.

“Tôi phải làm thế nào?” Cao Phi cau mày.

“Là người nhà, tất nhiên ở bên cạnh quan tâm và cổ vũ người bệnh là không thể thiếu”. Bác sĩ thở dài. “Bất quá tôi đề nghị anh nên tìm một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, tâm lý của bệnh nhân đã bị tổn thương quá nghiêm trọng”.

“Tôi đã biết, cảm ơn bác sĩ”. Cao Phi gật đầu.

“Là việc nên làm thôi”. Bác sĩ cười cười. Quả thật, một cô gái trẻ phải đối mặt với sự thật tàn khốc như vậy, mặc kệ là ai cũng sẽ không thể nhẫn tâm.

Quán rượu. Lý Hải Đông nhìn bạn tốt cứ một ly rồi lại một ly uống tiếp không ngừng, thở dài một cái, biết có khuyên cũng vô dụng. Anh với Cao Phi quen biết nhau từ thời đại học, vị bạn tốt này của anh, thông minh tài giỏi có chí khí. Hồi đó cha mẹ đều qua đời, chỉ còn lại hắn mang theo một đứa em gái sống nương tựa vào nhau. Không có ai giúp đỡ, hắn dựa vào trí tuệ, sự gan dạ cùng mồ hôi của mình dốc sức tạo dựng sự nghiệp, thành lập công ty của chính mình. Trải qua vài năm, quy mô cũng không phải là nhỏ. Em gái Cao Đình của hắn, tuy rằng nghịch ngợm tùy hứng, nhưng biết rõ ca ca vất vả, chưa bao giờ khiến hắn thêm phiền phức. Cho nên lần này Đình Đình xảy ra tai nạn, anh có thể cảm nhận Cao Phi có bao nhiêu thống khổ, mà bản thân anh cũng đồng dạng khó chịu.

“Tôi nhìn con bé nằm ở trên giường bệnh, tuyệt vọng, bất lực, lại không thể bảo hộ nó.... Anh trai như tôi để mà làm gì chứ?!” Cao Phi giống như tự lẩm bẩm một mình, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Lý Hải Đông cũng thán một câu. “Cậu không có kiến thức trong lĩnh vực này, chuyện trị liệu cho con bé hắn là nên giao cho người chuyên nghiệp, cậu chỉ cần ở bên cạnh ủng hộ bảo vệ con bé là được rồi”.

Cao Đình đã qua giai đoạn phát tiết, hiện tại chính là trầm mặc, trong ánh mắt không hề mang theo sắc thái, chiếu theo cách nói của bác sĩ thì, cô đang chống cự tiêu cực.

“Vậy là cậu muốn tìm bác sĩ tâm lý cho Đình Đình sao?” Lý Hải Đông hỏi. Qua hai tuần nữa, Cao Đình sẽ xuất viện, trừ bỏ có ý tá chuyên biệt đến chăm sóc, bác sĩ cũng đề nghị nên tìm một bác sĩ tâm lý để hỗ trợ.

“Đã tìm được rồi”. Cao Phi mặc dù uống nhiều, nhưng suy nghĩ vẫn còn tỉnh táo. “Là một cố vấn tâm lý do bệnh viện giới thiệu, nghe nói là không tồi, sau khi Đình Đình xuất viện sẽ tới”.

“Ừ, Đình Đình sẽ khoẻ lại thôi, yên tâm”. Lý Hải Đông chỉ có thể vỗ lưng bạn tốt, cổ vũ một câu.

“Ừ”. Cao Phi gật gật đầu.

Cao Phi không tin vào vận mệnh, hắn chỉ tin tưởng chính bàn tay mình. Hắn thông minh, cơ trí, bình tĩnh. Hoặc là nói, lạnh lùng. Hắn từ trước đến nay không dư thừa tình cảm, lão nhân ăn xin hay trẻ lang thang trên đường hắn cũng chưa từng liếc mắt một cái. Hàng năm hắn đúng hạn nộp thuế, còn những chuyện như từ thiện, hắn là trách nhiệm của chính phủ và nhà nước.

Nhưng hắn rất sủng em gái của mình, đó là người thân duy nhất của hắn, là thành viên của một hiệp hội tự xưng là “Bảo vệ động vật nhỏ”, cho nên tuy rằng không đồng ý lắm, nhưng hắn ít nhiều vẫn giúp đỡ hành động từ thiện này của em gái.

Chính là hiện tại, em gái của hắn lại không có sinh khí nằm trên giường bệnh.

Xuống xe, hôm nay là ngày Đình Đình về nhà. Đi ngang qua sân trước, ánh mắt luôn tập trung của hắn lại bị một nam nhân hấp dẫn. Nam nhân bộ dáng sạch sẽ nhu hoà, cũng có thể tính là đẹp. Nhưng trọng điểm không phải cái này, mà là trước ngực y đang ôm một bó hoa hồng màu đen rất lớn.

Có người đến thăm bệnh mà lại tặng hoa hồng đen sao? Bất luận là xét theo khía cạnh tình cảm hay giá trị vật chất thì cũng rất không hợp. Cao Phi chỉ hơi phân tâm suy nghĩ, rồi lại tập trung lực chú ý, hướng phòng bệnh của em gái đi đến.

Cao Đình vẫn không có biểu tình hành động hay lời nói nào, đem chính mình trở thành một con búp bê gỗ, mặc anh trai ôm xuống giường, bế tới xe lăn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Cao Đình không có phản ứng, Cao Phi quay đầu lại, có chút kinh ngạc. Là nam nhân lúc nãy, trong ngực còn ôm theo bó hoa hồng đen.

“Xin chào, xin hỏi là Cao tiên sinh và Cao tiểu thư phải không?” Nam nhân nhẹ nhàng cười. “Tôi đến từ viện tâm lý Ánh Dương, tôi họ Đằng”.

Đằng Niệm? Là bác sĩ tâm lý hôm nay sẽ tới? Hắn cứ nghĩ là một nữ nhân, bất kể là xét theo tính chất nghề nghiệp hay cái tên.

“Xin chào, tôi là Cao Phi”. Cao Phi lịch sự đáp lại.

“Nói vậy thì đây chính là Cao Đình tiểu thư rồi”. Đằng Niệm khoé mắt cười cong cong, bỏ qua ánh mắt không chú ý đến mình của cô gái, y tiến lên, giơ ra bó hoa trước ngực. “Quà gặp mặt, hy vọng em có thể thích”.

Cao Đình rớt cuộc nâng mắt một chút, nhìn bó hoa xinh đẹp kia, trầm mặc một hồi mới giơ tay nhận lấy.

Cao Phi kinh hỉ, đây là lần đầu tiên Đình Đình phản ứng với người ngoài. “Cảm ơn Đằng tiên sinh, tốn kém cho cậu rồi. Hoa này rất quý”.

“Không đâu”. Đằng Niệm cười nói. “Chỉ là hoa hồng trắng bình thường thôi, bị tôi nhuộm đen đó”.

.....

Anh em Cao gia đều kinh ngạc, Cao Đình nhìn hoa hồng, rồi lại nhìn nam nhân vừa mới tặng hoa cho mình, trừng mắt nhìn.

“Ha ha, em muốn thử không?” Đăng Niệm ôn nhu nói. “Chúng ta có thể cùng nhau thử một lần, còn có rất nhiều màu khác nữa. Em thích màu gì? Tôi thích màu đen”.

Cao Đình cắn cắn môi, không trả lời.

Vì thế Đăng Niệm chớp chớp mắt mấy cái, đột nhiên lại như nhớ tới chuyện gì. “Đúng rồi, bệnh viện không cho đem vào, nhưng tôi thấy nó nhỏ quá, thật sự không còn biện pháp, cho nên đành phải...”

Y cẩn thận kéo ra vạt áo gió, sau đó từ túi quần thành linh xuất hiện một con mèo nhỏ lông trắng vàng....

“A...” Cao Đình rớt cuống mở miệng, phát ra một thanh âm.

“Kỳ thật tôi đối với lông mèo có chút mẫn cảm, nhưng nó còn nhỏ quá, không đành lòng thả nó đi...” Đăng Niệm cẩn thận đem móng vuốt con mèo đang bám trên quần mình gỡ xuống, ôm trong lòng bàn tay. “Em có thể chăm sóc nó một thời gian, đợi đến khi tôi tìm được chủ nhân cho nó được không?”

Do dự một chút, Cao Đình cuối cùng cắn môi, gật gật đầu. “Vâng”.

“Tốt quá rồi, cảm ơn em!” Đăng Niệm ngồi xổm xuống, vươn tay bế con mèo lên. Bộ dáng con mèo đang nhìn ngó thế giới trông cực kỳ vô tội.

Cao Đình đem bó hoa cho Cao Phi cầm, sau đó cẩn thận nhận lấy mèo con, đặt ở trên đùi, nhưng nhìn đến ống quần chân trái trống trơn, ánh mắt lại ảm đạm đi.

Đăng Niệm thấy, chính là vẫn ôn nhu cười như cũ, đứng lên, thực tự nhiên đi vòng ra sau đẩy xe lăn cho Cao Đình. “Như vậy, chúng ta xuất viện được chưa?”

“Ừ”. Cao Phi đang cầm bó hoa, gật gật đầu. tuy rằng vẫn lo lắng con mèo hoang kia có thể mang theo vi khuẩn hay ký sinh trùng gì không, nhưng nam nhân này, thật sự là có ma lực thần kỳ sao?

“Chúng ta xuất phát thôi”. Đăng Niệm quay đầu lại, cười nói với Cao Phi.

“Được”.

2. Chương 2

Đón Cao Đình về nhà, Cao Phi không thể không quay lại công ty để tiếp một khách hàng quan trọng. Mà Đăng Niệm chính là tỏ vẻ hần có thể yên tâm đi làm, Tiểu Đình giao cho y chiếu cố là được. Sau đó hần

hoàn toàn tin tưởng, để Đình Đình ở nhà cùng với vị bác sĩ tâm lý vừa mới quen biết.

Kỳ thật hẳn không quá thích Đăng Niệm, hoặc là nói, không thích kiểu người như vậy, đem đến một ít hoa để thử giải quyết vấn đề. Người có cách sống này rất tùy ý, hẳn từ trước đến nay đều không thích kết giao. Nhưng nếu Tiểu Đình thích, hẳn không có ý kiến.

Lúc về đến nhà đã là năm giờ chiều, Đăng Niệm còn chưa rời đi, ngược lại còn làm một bàn đồ ăn, thấy hẳn trở về còn rất thành khẩn xin lỗi nói. “Thật không phải, mượn phòng bếp nhà anh dùng chút”.

Tuy rằng đối với việc y ở trong nhà mình dùng đồ đạc cảm thấy không mấy hài lòng, nhưng Cao Phi cũng không nói thêm gì, bởi vì hẳn nhìn thấy Đình Đình đang dùng khăn mặt cẩn thận lau khô nước trên người mèo con.

Đăng Niệm nhìn hẳn, lại nhìn cô gái đang chơi với mèo, cười cười không nói gì.

Giữa bữa, Đăng Niệm trò chuyện cùng anh em Cao gia, Cao Phi cũng cùng y khách khí vài câu. Ăn cơm rửa chén bát xong, Đăng Niệm mới cười nói. “Được rồi, tôi phải đi đây”.

“Không ngồi thêm một lát sao?” Nói như vậy là bởi vì phép lịch sự, cũng là vì hẳn thấy cho y chơi với Đình Đình cũng không sao.

“Còn có chuyện phải làm”. Đăng Niệm trả lời. “Đây là danh thiếp của tôi, có việc gì có thể gọi điện”.

Cao Phi tiếp nhận danh thiếp, mặt trên ghi “Phòng thiết kế TNT – Nick Teng”, hẳn nghi hoặc ngắc đầu. “Cậu không phải bác sĩ tâm lý sao?”

“Hồi đại học tôi học chuyên về thiết kế sản phẩm, nhưng cũng có bằng về tâm lý học”. Đăng Niệm giải thích. “Công việc chính của tôi là thiết kế, viện tâm lý Ánh Dương là một đám bạn chung chí hướng mở ra, tôi coi như là đến hỗ trợ thôi”.

Ánh mắt Cao Phi trầm xuống, bất quá biểu tình vẫn không thay đổi, khách khí nói. “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu”.

“Dùng khách sáo, tạm biệt”.

“Tạm biệt”.

Trên xe buýt, di động rung, Đăng Niệm nhìn đến tên hiển thị, không tự giác mà hơi cong khoé miệng, nghe máy. “Hey, A Kiệt”.

“Nicky, hiện tại rảnh không?” Giọng nam ở đầu dây bên kia nói.

“Chỉ sợ không được, giờ phải về nhà làm nốt một sản phẩm”.

“Ban ngày cậu không làm sao?”

“Cậu cũng biết ban ngày tôi không làm được việc”.

“Được rồi, vậy mai thì sao?”

“Thật ra, cũng không rảnh”. Đăng Niệm cười, thấy một cụ già lên xe liền đứng dậy nhường ghế.

“Vây thôi quên đi”. Bên kia tỏ vẻ cũng không còn cách nào. “Đúng rồi, lần này lại đi giúp điều trị tâm lý hả? Thế nào rồi?”

“Bệnh nhân thì không sao, nhưng mà anh trai của người bệnh thì...”

“Sao hả?”

“Hình như biết tôi là dân ‘nghịch dư’, nên không tin tưởng cho lắm”. Đăng Niệm ngữ khí bối rối.

“Tin tưởng có thể từ từ bồi dưỡng, trước kia cậu cũng vài lần gặp phải tình huống như vậy rồi đó thôi? Ai kêu cậu không đem danh thiếp in riêng ra”.

“Phiền lắm”. Cửa xe mở, Đăng Niệm theo dòng người đi xuống.

Ba ngày sau, Đăng Niệm lần thứ hai đến nhà thăm hỏi. Cao Đình nhìn thấy y cũng có chút cao hứng, còn có thể mở miệng nói mấy câu đơn giản.

Cao Phi tuy rằng không quá tin tưởng Đăng Niệm, nhưng thấy tình hình Đình Đình chuyển biến tốt nên vẫn để y làm bác sĩ tâm lý cho cô. Chính hắn không có nhiều tiếp xúc với Đăng Niệm, mà người nọ tựa hồ cũng nhận ra, đối với hắn cũng duy trì khoảng cách.

“A, có màu rồi”. Cao Đình nhìn hoa hồng trước mặt dần bị nhuộm thành màu xanh lam.

“Ừ, thuốc này hạt nhỏ, mật độ cũng không lớn, sẽ dễ dàng bị hấp thu”.

“Nga”.

“Được rồi, trước tiên cứ để ở đây đã, đợi nó hoàn toàn ra màu đẹp nhất còn phải mất thời gian rất lâu”.
Đặng Niệm vỗ tay. “Kế tiếp việc chúng ta cần làm, chính là xem bài vở và vấn đề học tập của em”.

“A?” Hiển nhiên là không đoán trước được, Cao Đình có chút bất ngờ.

“Em bỏ bê học hành cũng một thời gian rồi. thời buổi này con gái phải đọc nhiều sách thì mới có kết quả tốt được”. Đặng Niệm hai tay khoanh trước ngực nói.

“Nhưng mà em....” Cao Đình ánh mắt bi thương.

“Tóm lại, trước tiên phải đem bài vở thời gian trước bỏ tít lại đã. Nhưng mà tôi tốt nghiệp trung học nhiều năm rồi, không còn mấy kiến thức nữa, phải tìm người giúp mới được”.

“Em không cần”. Cao Đình biến sắc.

“A? Chẳng lẽ em cứ định để anh trai nuôi cả đời? Hay là trực tiếp tìm một nam nhân rồi gả đi, từ nay về sau cơm áo không cần lo?” Đặng Niệm nhướn mày. “Không thể được, con gái, là phải dựa vào chính mình mà đứng lên”.

Một câu hai nghĩa, hy vọng cô gái này có thể hiểu.

“Nhưng mà – ” Cao Đình còn muốn nói thêm.

“Cứ quyết vậy đi, trước đem cho tôi xem sách giáo khoa của em xem nào”.

Cao Đình không cam tâm tình nguyện trở về phòng lấy sách. Đặng Niệm cười nói. “Về mặt này của em thật đúng là quá giống với anh trai luôn, trông thì bình tĩnh, nhưng lông mày thì nhăn tít lại – em có biết trông khó coi lắm không? Huống hồ em vẫn còn trẻ, làm như vậy sẽ có nếp nhăn đó”.

Cao Đình ngừng một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh của anh trai, rốt cuộc nhịn không được mà cười khẽ một tiếng.

“Lúc này mới đẹp – nhưng mà cũng phải chú ý, cười không đúng cũng sẽ có nếp nhăn, hôm nào tôi sẽ dạy em”. Đặng Niệm cười. “Còn anh trai em, rõ ràng là có cái tên đáng yêu như vậy....”

Cao Đình tươi cười, nhẹ giọng nói. “Anh trai em quả đúng là thật sự đáng yêu lắm”.

Lần đầu nói hơn mười từ, tiến triển không tồi. Đặng Niệm trong lòng cười thầm.

Lúc Cao Phi tan tầm trở về, thấy Đình Đình cùng với vị bác sĩ tâm lý nghiệp dư kia đang chuyên tâm nghiên cứu sách giáo khoa.

Thấy hẳn, Cao Đình quay đầu lại, nhẹ nhàng kêu một tiếng. “Ca”.

“Ừ, hôm nay thế nào?” Cao Phi đem áo khoác vắt trên ghế sofa, cởi cà vạt, xắn tay áo.

“Đã trễ thế này rồi, hôm nay quên nấu cơm”. Đăng Niệm ngẩng đầu, giọng nói mang theo ý thật có lỗi.

“Không sao, gọi bên ngoài đi”. Cao Phi đến chỗ bàn ăn hai người kia đang ngồi.

“Hoá ra anh trai em không biết nấu cơm a?” Đăng Niệm nhỏ giọng nói với Cao Đình, cũng làm cho Cao Phi ‘trùng hợp’ nghe được, mặt đen lại ba phần.

“Vâng, bình thường đều là em...” Cao Đình cũng nhỏ giọng trả lời.

“A, em biết nấu cơm?” Đăng Niệm kinh ngạc nói. “Hôm nào cho tôi thử tài nghệ của em đi?”

Cao Đình nhìn ánh mắt chân thành của y, cuối cùng không cự tuyệt, gật gật đầu.

Cao Phi có chút kinh ngạc, bất quá cũng thành quen, Cao Đình quả thật mỗi ngày đều chuyển biến tốt hơn. Bác sĩ tâm lý nghiệp dư kia xem ra cũng có chút tài nghệ.

Kêu đồ ăn ngoài, Cao Phi ngồi vào bên cạnh, cùng tham gia với bọn họ.

Đăng Niệm quan tâm hỏi. “Anh đi làm về cũng mệt chết rồi, không đi nghỉ ngơi một chút sao?”

“Tôi vẫn tốt, bồi Đình Đình vui vẻ một chút”. Cao Phi sủng nịch xoa đầu Cao Đình.

Đăng Niệm ôn nhu cười. “Vậy được rồi, chúng ta đi phân tích bài tập toán cho Đình Đình...”

3. Chương 3

Cao Đình khôi phục rất khá, vốn là một đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi, tính cách hoạt bát cởi mở, dưới sự trợ giúp của Đăng Niệm đã dần lấy lại niềm tin vào cuộc sống. Tình cảm giữa cô bé với Đăng Niệm cũng ngày càng tốt, còn có một tia y lại.

“Đằng đại ca”. Ngồi trên xe lăn, Cao Đình mở cửa nhà, thấy người tới liền cao hứng vẫy tay.

“Hello”. Đằng Niệm cũng cười nói. “Đoán xem anh mang tới cái gì?”

“A?” Cao Đình nghi hoặc, lại là mèo nhỏ chó nhỏ hoa nhỏ cỏ nhỏ?

Đằng Niệm trực tiếp đưa ra đáp án – cầm bộ nạng vẫn dựa ở cạnh cửa giờ ra.

“A....” Cao Đình có chút kinh ngạc.

“Để đứng dậy đi lại”. Đằng Niệm cầm cái nạng vào cửa, sau đó để trên đùi Cao Đình, đóng cửa lại, giúp cô bé vào phòng khách. “Cứ ngửa đầu nói chuyện với anh trai em mãi như vậy, không thấy mỏi cổ sao? Anh em còn cao như vậy nữa....”

“.....” Cao Đình không còn lời nào để nói.

“Nhắc đến anh em, chắc là phải 1m9 nhỉ?”

“Vâng, 1m92”. Cao Đình thở dài. “Anh thì sao?”

“1m87”. Đằng Niệm trả lời. “Cúi đầu nhìn em cũng mệt chết đi được”.

“.....” Cao Đình lại thở dài. “Nhưng mà, cái nạng này là ở đâu ra vậy?”

“A”. Đằng Niệm cười. “Đồ đi xin đó”.

.....

Cao Phi tan tằm về nhà, Cao Đình đang ở dưới sự giúp đỡ của Đằng Niệm dùng nạng để bước đi, bất quá vẫn chưa thể giữ thăng bằng, Đằng Niệm không dám buông tay.

Cao Phi đi đến, hỗ trợ giữ một bên người Cao Đình.

“Ca, không cần....” Cao Đình nhẹ giọng nói, anh trai lúc nào cũng bảo hộ quá độ.

“Sao lại không cần?” Đằng Niệm mở miệng. “Anh đỡ em cả một ngày rồi, tay đau muốn chết, vừa vặn đổi người đi”.

“A, thực xin lỗi...” Cao Đình cúi đầu.

Đằng Niệm cười cười vỗ đầu cô bé. “Không sao, sớm có thể đi lại là tốt rồi”.

Sau đó y hướng Cao Phi cười nói. “Đại Cẩu tiên sinh, kế tiếp đến phiên anh vất vả rồi”.

Cao Phi đối với xưng hô này của y cũng sốt một lát, Cao Đình nhìn không được cười ra tiếng.

“Này này, hai người...” Cao Phi bất đắc dĩ nói.

“Tôi đi pha trà giúp hai anh em nha”. Đằng Niệm thức thời rời đi.

Cao Phi nhìn bóng dáng y đi vào phòng bếp, cau mày một cái, sau đó nghe được giọng của em gái. “Ca, anh phải một tay ôm lấy eo em, một tay giữ lấy tay em”.

Cao Phi làm theo.

Ăn xong cơm tối, lại giúp Đình Đình ôn bài một chút, sau đó cho cô bé đi nghỉ ngơi sớm. Đằng Niệm nghĩ nghĩ, đến gõ cửa thư phòng vẫn để mở.

Cao Phi đeo kính chống tia bức xạ, nhìn thấy là y, cười nói. “Mời vào”.

“Vẫn còn bận sao?” Đằng Niệm nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, sắp xong rồi”. Cao Phi đáp.

“Thân thể quan trọng hơn”.

“Làm nhà thiết kế không phải cũng cực nhọc lắm sao?”

Đằng Niệm chớp mắt mấy cái, sau đó cười nói. “A, đúng vậy, tôi hình như không có lập trường”.

“Nói vậy là cậu thực rất bận?”

“Ừ”. Đằng Niệm nghĩ nghĩ. “Bạn một đợt rồi sẽ được rảnh một đợt”.

“Thân thể quan trọng hơn”. Cao Phi trả lại nguyên câu.

Hai người nhìn nhau cười.

Đằng Niệm nói. “Vậy tôi đi trước, không quấy rầy anh nữa”.

“Không đâu”. Cao Phi đứng dậy. “Tôi tiễn cậu”.

“Được”. Đằng Niệm đáp. “Tối cửa là được rồi”.

Đổi xong giày, Đằng Niệm quay đầu lại. “Đúng rồi, sàn nhà hơi trơn”.

“A”, Cao Phi ngẩn người, hiểu được ý của y. “Ngày mai tôi sẽ gọi người đến trải thảm”.

Đằng Niệm cười. “Hiện tại, hình như đã tin tưởng tôi rồi nhỉ, Đại Cầu tiên sinh”.

Cao Phi không nói gì, xấu hổ cười cười.

“Được rồi, tạm biệt”. Đằng Niệm phất tay.

“Tạm biệt”.

Tin tưởng sao? Cao Phi ngồi trở lại trước máy tính, nhìn bảng biểu trên màn hình, nghĩ lại lời nam nhân kia vừa nói.

Tin tưởng là đúng, nam nhân kia giúp Đình Đình hồi phục ngày một tốt, về phương diện này hẳn đương nhiên là bắt đầu tin tưởng y. Nhưng chuyện khác thì – nếu nói là không tin tưởng, thì không bằng nói là không hiểu rõ thì đúng hơn. Mà hẳn cũng không muốn đi hiểu nam nhân kia, bởi vì cảm giác rằng sẽ rất phức tạp, rất khó khăn.

Ngoài cửa có tiếng động nhỏ.

Mèo con kêu khẽ một tiếng, sau đó chậm chậm đi vào, đến bên cạnh chân Cao Phi, dùng móng vuốt nhỏ cào ống quần hắn.

.... Cao Phi túm cổ nó, đặt trên người mình. Đằng Niệm ngay từ đầu đã nói cho hắn biết, con mèo này không phải là mèo hoang, mà là do con mèo của một người bạn sinh ra, đã kiểm tra sức khỏe có giấy chứng nhận đầy đủ, hẳn không cần phải lo lắng.

Nhẹ nhàng dùng ngón tay gãi cằm mèo con, Cao Phi trước nay đối với động vật không có tình cảm cùng kiên nhẫn, nhưng nếu đã đồng ý nuôi dưỡng nó, thì hẳn cũng nên có trách nhiệm của chủ nhân.

Mà Đăng Niệm hình như thật sự miễn cảm với lông mèo, cho nên mỗi ngày trước khi Đăng Niệm đến hẳn đều cho người quét dọn nhà cửa sạch sẽ, cũng đem mèo con tránh xa.

Hoàn hồn lại, đem mèo con xuống dưới đất, Cao Phi xua nó ra ngoài, dù sao tia bức xạ từ máy tính cũng rất nặng.

“Sao rồi, lấy được lòng tin từ vị người nhà kia chưa?” Trịnh Kiệt vỗ vai Đăng Niệm.

“Trên phương diện trị liệu thì ổn rồi”. Đăng Niệm uống một ngụm nước, trả lời.

“Sau đó thì sao?” Trịnh Kiệt hỏi tiếp.

“Sau đó, tôi và vị Đại Cầu tiên sinh kia không phải người cùng một thế giới, giao tiếp đơn giản hẳn là vẫn có thể”. Đăng Niệm cười.

“Thằng nhóc này”. Trịnh Kiệt cũng cười. Uống xong chén rượu như nhớ tới chuyện gì, nói. “Đúng rồi, tôi vẫn muốn nói một chuyện với cậu. Cái kia....”

“Cái gì?”

“Muốn giới thiệu với cậu một người”. Trịnh Kiệt có chút ngại ngùng. “Bạn gái tôi, Triệu Tiểu lan”.

Đăng Niệm ngây người một chút, lập tức hồi phục, vẻ mặt kinh ngạc. “Bạn gái? Quen khi nào?”

“Hơn nửa năm rồi”. Trịnh Kiệt tiếp tục ngượng.

“Hơn nửa năm mà chưa từng nói với tôi?” Đăng Niệm bày ra bộ dáng mất hứng.

“Không phải, vẫn chưa có cơ hội nói với cậu”. Trịnh Kiệt vội vàng hỏi. “Mấy ngày tới cậu có rảnh không? Đến nhà bọn tôi, cho hai người làm quen chút”.

“..... A, ngại quá, gần đây có hơi bận”. Đăng Niệm cười. “Bất quá, ‘nhà các cậu’, không phải là sắp kết hôn đấy chứ?”

“Hắc hắc, trực giác của cậu vẫn chuẩn như vậy....” Trịnh Kiệt sờ sờ đầu.

Đăng Niệm cười cười, uống ly nước trái cây ngọt lịm, nuốt xuống chua xót trong miệng rồi mới nói. “Chúc mừng cậu”.

“Cảm ơn, đến lúc đó làm phù rể cho tôi đi?” Trịnh Kiệt hỏi.

“.... Được”. Đăng Niệm cười một chút, trả lời.

4. Chương 4

“Đăng đại ca? Đăng đại ca?” Cao Đình vẫy vẫy tay trước mặt Đăng Niệm.

Đăng Niệm cười bắt lấy tay cô. “Anh nghe rồi”.

“Anh không vui à?” Cao Đình ngửa đầu hỏi.

“Có sao?” Đăng Niệm hỏi.

“Chỗ này của anh, có nếp nhăn”. Cao Đình lấy tay chỉ trán y. “Có phiền nào gì muốn cùng em gái tri tâm này tâm sự không?”

“.....” Đăng Niệm trầm nghĩ, hoá ra là một cô gái cá tính hoạt bát như vậy. Hiện tại đã khôi phục rất tốt, bước tiếp theo chỉ cần cô bé dám bước ra khỏi cửa, đối mặt với xã hội, công việc của y cũng liền hoàn thành.

“Rốt cuộc là sao? Thất tình?” Cao Đình thử thăm dò.

Đăng Niệm hơi sững sốt, lập tức bật cười. “Đúng vậy, người thắm mến sắp kết hôn. Trực giác của em thật chuẩn quá”.

“A, thực xin lỗi”. Cao Đình cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên, cố lấy dũng khí. “Anh có muốn cân nhắc đến em không?”

Đăng Niệm bộ dáng bối rối. “Em không được”.

“Vì sao? Anh ghét em? Hay là chê em còn nhỏ? – Chính là ai rồi cũng sẽ trưởng thành thôi, em thật sự thích anh.... Chúng ta không phải cũng có rất nhiều chuyện để tán gẫu sao”. Tiểu cô nương một hơi nói ra lời trong lòng, dù sao cái loại ‘dũng khí’ này không phải cứ nói có là sẽ có.

“.....” Đăng Niệm nhú mày, nghĩ nghĩ, hơi do dự mở miệng. “Em cái gì cũng tốt, chỉ là, con gái không được”.

“.....” Trầm mặc hơn mười giây, Cao Đình mấp máy môi, mở miệng. “Vậy anh trai em thì sao?”

“.....” Lần này đổi thành Đằng Niệm trầm mặc, sau đó giật giật khoé miệng. “Em cũng biết anh với anh trai em khí tràng bất hoà”.

Sau đó cùng nhau trầm mặc. Một lúc lâu sau Cao Đình mới nói tiếp. “Anh không phải là xem qua máy tính của em đấy chứ, bằng không sao lại có thể ‘thăng thần’ với em như vậy?”

Cô gái này đúng là thông minh.... Đằng Niệm thành thật nói. “Không xem máy tính, nhưng mà lúc lấy sách vở cho em có thấy qua mấy quyển truyện tranh với tiểu thuyết”.

“Anh cũng xem?” Không thì làm sao mà biết được?

“Không phải, hồi đi học có người bạn vẫn thường xuyên lấy mấy thứ này đến đầu đọc anh”.

“Sau đó anh mới thành như vậy?”

“Không, bởi vì biết anh là người như vậy, cho nên mới thường xuyên đến đầu đọc anh”.

“.....”

“.....”

“Anh trai em thật sự không tồi đâu”.

“.... Anh trai em là thằng”.

“Anh có thể đem anh trai em bẻ cong cũng không sao, em không ngại đâu, thật đấy”.

“.....”

“Cốc cốc” hai tiếng.

Cao Phi giương mắt nhìn, quả nhiên lễ phép gõ cửa như vậy không thể là Cao Đình.

Đằng Niệm hướng hần cười cười, nhún vai. “Là chuyện của tiểu Đình”.

“Mời ngồi”. Cao Phi mỉm cười.

“Cảm ơn”. Đăng Niệm ngồi xuống sofa. “Có thể suy nghĩ đến việc cho Đình Đình quay về trường học được rồi”.

“Không phải vẫn hơi sớm sao?” Cao Phi nhú mi.

“Anh không thể bảo hộ cô bé cả đời, sẽ làm cô bé mất đi năng lực trưởng thành”. Đăng Niệm nói. “Rất nhiều lúc ngược lại là anh đang ép buộc cô bé”.

“.... Được rồi, tôi sẽ liên lạc với trường học”. Cao Phi gật đầu.

“Vậy không còn việc gì nữa, tôi đi trước”. Đăng Niệm đứng lên.

“Tôi tiễn cậu”.

“Tới cửa là được rồi”.

Xuống lầu, đến trạm xe buýt còn phải đi bộ mười phút. Buổi tối đầu hạ, gió thổi nhẹ nhàng cũng thực thích. Kỳ thật Đăng Niệm rất thích đi bộ, có thể xem được rất nhiều thứ này thứ kia. Ví dụ như con chó nhỏ đuổi theo con mèo nhỏ, người lớn đuổi theo đứa con nít, có hoa có cỏ có cây, ban ngày là ánh mặt trời, đêm đến là ánh trăng.

Mới đầu, Đăng Niệm cũng không phải là người hưởng thụ và nhiệt tình trân trọng sinh mệnh. Ai cũng đều có thời điểm trẻ tuổi lông bông, nhưng theo thời gian trôi qua, có những chuyện rồi sẽ chậm rãi từ từ lắng xuống.

Đèn đường mờ nhạt, gió thổi lay động lá cây, phía trước là một người lớn đang nắm tay đứa nhỏ trở về nhà.

Đăng Niệm thích trẻ con, nhưng không có khả năng có được, bất quá chỉ là khác biệt ruột thịt hay không ruột thịt, ở cô nhi viện cũng còn rất nhiều đứa trẻ cần tình thương.

Mà người y thích từ rất lâu rất lâu trước kia cũng đã chuẩn bị kết hôn.

Đau, nhưng cũng bất lực. Đăng Niệm cười khổ. Đây là chuyện y chẳng thể ngăn nổi.

Tới trạm, xe vừa vận đến nơi. Kỳ thật Cao Phi đã cực thành khẩn muốn lái xe đưa y về nhà, nhưng y lại uyển chuyển cự tuyệt. Y cũng có xe, nhưng lại đưa cho cha mẹ dùng. Y chỉ đơn giản là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường thôi.

Mà Cao Phi, có nhà có xe, có sự nghiệp của chính mình. Hắn cùng với y, là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt, cho dù là trong sinh hoạt thường ngày, hay với quan niệm nhân sinh cũng thế. Cho nên đối với ý tưởng của Cao Đình, y chỉ cười cho qua. Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, dù sao vẫn luôn có câu Nothing is impossible đó thôi. Chính là hiện tại, y không có hứng thú, cũng không muốn hao phí khí lực đi thử một lần.

“Hey, đợi lâu chưa?” Trịnh Kiệt nắm tay một nữ nhân, ngồi xuống. “Đều tại cô gái này đây, trang điểm gì mất cả hai tiếng đồng hồ. Đến, giới thiệu một chút, đây là Triệu Tiểu Lan, đây là Đằng Niệm”.

Tuy là trách cứ, nhưng trong giọng nói lại không che giấu được sự giận dữ.

Đằng Niệm cười cười. “Không sao, là tôi đến sớm”.

“Xin chào”. Cô gái kia có vẻ thận trọng, theo sát Trịnh Kiệt chào hỏi với Đằng Niệm.

“Xin chào”. Đằng Niệm cũng chào lại, gật gật đầu. “Muốn uống gì?”

“Cô ấy uống nước lọc là được rồi”. Trịnh Kiệt vội vàng nói.

Đằng Niệm nhướn mày, nghi hoặc nhìn hai người, sau đó ánh mắt quét qua bụng của cô gái kia.

Trịnh Kiệt cười nện một cái lên vai y. “Trực giác của cậu không cần chuẩn như vậy có được không?”

Đằng Niệm cười. “Quả nhiên, khó trách lại kết hôn sớm như vậy”.

“Cũng không phải, kết hôn là chuyện sớm muộn, chỉ là hiện tại đẩy thời gian lên trước chút thôi”.

“Chúc mừng hai người”. Đằng Niệm cười nói, lắc lắc cái ly trong tay, một hơi đem Vodka uống sạch.

Đêm khuya không phải là thời gian ngủ của Đằng Niệm. Lúc làm việc, y với những sinh vật khác hoàn toàn trái ngược.

Đầu có chút đau, có lẽ là vì lâu rồi không đụng tới chất có cồn. Y từ trước đến nay đều rất tiết chế, lần này lại không cẩn thận. Đứng dậy rời khỏi bàn vẽ, đến phòng bếp rót nước, sau đó cầm cốc ngồi cạnh cửa sổ, ngắm ánh trăng bên ngoài.

Thật lâu sau thở dài ra một hơi, Đằng Niệm uống cạn ly nước, tiếp tục làm việc.

~~~~~

Đến chết.... =))))))))))

5. Chương 5

Cốc cốc.

“Mời vào”. Cao Phi ngẩng đầu.

Đằng Niệm bưng hai tách café đi vào. “Nghe nói hôm nay anh phải bận đến khuya?”

“A, cảm ơn”. Cao Phi đứng dậy tiếp nhận. “Bởi vì tổng kết quý....”

“Tôi hiểu”.

“Cậu muộn như vậy còn uống café, không sợ không ngủ được sao?” Cao Phi hỏi.

“Đêm nay tôi không ngủ”. Đằng Niệm, xoa xoa trán. “Ngày kia là deadline rồi”.

“Gấp như vậy còn qua đây?” Cao Phi nhướn mày.

“Hai chuyện riêng biệt”. Đằng Niệm cười cười.

“Thân thể quan trọng hơn”.

“Tôi biết”. Đằng Niệm uống một ngụm café. “Ngày mai bạn của Đình Đình qua chơi, anh đến lúc đó đừng có xụ mặt ra dọa bọn trẻ”.

“.....” Cao Phi muốn nói, hần kỳ thật chỉ là hơi nghiêm túc mà thôi.

“Tiểu Đình thật sự là một đứa nhỏ không tồi”. Đằng Niệm cười. “Rất kiên cường”.

“Cũng là nhờ cậu”. Cao Phi thật lòng nói.

“Đâu có, tôi chỉ là dân nghiệp dư thôi”. Đằng Niệm chớp chớp mắt.

“.....” Cao Phi có chút xấu hổ. Nam nhân này chỉ sợ ngay từ đầu đã biết hắn đối với y có thành kiến cùng hoài nghi.

“Ha ha, không quấy rầy anh nữa, cố lên”. Đằng Niệm đứng lên. “Tôi đi rửa chén rồi sẽ về, bye”.

“Bye”.

Qua ba ngày sau, Cao Phi cũng không gặp lại Đằng Niệm. Có lẽ người kia thật sự rất bận, giống như bản thân hắn thôi, bất quá so với hắn hình như còn cực khổ hơn, cơ hồ là ngủ cũng không được ngủ. Cao Phi nghĩ, bất giác nhú mi.

Rốt cuộc xong hết công việc, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó nhận được điện thoại của Cố Thi.

Cố Thi là hắn quen khi học đại học, sau lại thuận lý thành chương mà kết giao. Hai người đều là kiểu người sống bằng lý trí, bình thường cũng không bám dính lấy nhau.

Cố Thi biết hôm nay hắn hoàn thành công việc, cũng đã mấy ngày không liên hệ, liền hẹn hắn đi ăn cơm, thuận tiện nghỉ ngơi luôn.

“Tiểu Đình thế nào rồi?” Cố Thi tao nhã cắt miếng thịt bò, cô cũng được coi là một người phụ nữ thành đạt. “Em cũng muốn sớm đến thăm con bé, nhưng mà lo nó không chịu gặp người lạ”.

“Hiện tại tốt hơn nhiều rồi. Đằng Niệm nói con bé có thể một lần nữa tiếp xúc với xã hội”.

“Đằng Niệm? Là cái cậu bác sĩ tâm lý ‘nghịệp dư’ kia ấy hả?” Cố Thi trêu chọc.

Cao Phi buông dao nĩa, nhu nhu mày, bất đắc dĩ nói. “Ngay cả em cũng giễu cợt anh”.

“Ha ha”. Cố Thi cười khê. “Em ở trên mạng tìm một chút, viện tâm lý Ánh Dương kia cũng có tiếng lắm đó”.

“Ừ, hiện tại đã biết”. Cao Phi gật đầu, sự thật ở ngay trước mắt.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm. Dùng bữa xong, thanh toán tiền, Cố Thi ôm lấy tay bạn trai, quay đầu nói. “Hôm nay, đừng về nữa nhé?”

“Ừ”. Cao Phi cúi đầu hôn trán cô một cái.

Sáng sớm, chuẩn bị xong tất cả, Cố Thi đem cà vạt cho Cao Phi. Cô biết hắn không thích người khác đeo

cà vạt cho mình, cảm giác như bị trói buộc. Sau đó, Cao Phi ôm eo bạn gái, mở cửa ra ngoài.

Cách vách cũng có người đi ra, Cao Phi lơ đãng quay đầu lại. Hai người sững sốt nhìn nhau.

Đặng Niệm nhướn mi, khoé miệng mang theo ý cười. “Hi, thật trùng hợp”.

Quả thật là quá trùng hợp, hai người đương nhiên biết vào khách sạn qua đêm là vì cái gì. Hơn nữa, Cao Phi còn đang ôm eo bạn gái, khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Sau đó –

Cao Phi hí mắt nhìn về người phía sau Đặng Niệm, là một nam hài.

“Nick, sao vậy? Là người quen của anh à?” Cậu trai tóc hồng nhạt hỏi.

“Ừ”. Đặng Niệm cười với cậu trai kia, quay đầu lại, thấy sắc mặt Cao Phi không tốt lắm.

Ách.... Làm bộ cái gì cũng chưa thấy, Đặng Niệm cười cười. “Nhóc con này kêu đói bụng, chúng tôi xuống phía dưới ăn gì đã. Đi trước nhé, tạm biệt”. Nói xong, y ôm vai nam hài kia rời đi.

“A Phi?” Cố Thi đẩy đẩy tay bạn trai. Cô không phản đối đồng tính luyến ái, bất quá A Phi ở một vài phương diện vẫn có chút bảo thủ, tuy rằng không chán ghét nhưng cũng sẽ tận lực tránh né.

“Không có gì, chúng ta đi thôi”. Cao Phi trả lời, sắc mặt vẫn không tốt lắm.

“Nick, nam nhân vừa rồi là ai a?” Nam hài một bên cắn bánh bao một bên tò mò.

“Một khách hàng thôi”. Đặng Niệm cũng ăn bánh bao, húp cháo.

“Không phải tình nhân hay gì đấy chứ?” Nam hài nhướn mày, không quá tin.

“Tôi không bao giờ chơi trò lừa gạt, có tình nhân sẽ không cùng cậu ra ngoài”. Đặng Niệm đáp.

“Hừ, ra ngoài còn không phải cái gì cũng chưa làm”. Nam hài trở mình xem thường.

“Là tại ai nói dối tuổi?” Đặng Niệm vỗ đầu nhóc con. “Mười tám tuổi còn chưa đủ”.

Nam hài oán hận cắn bánh bao, không nói thêm. Cậu nhóc quán lấy Nick thật lâu, vất vả lắm mới khiến y động tình. Sau đó đi thuê phòng, kết quả lại bị nhìn thấy chứng minh thư, đúng là xúi quẩy.

Quen Nick là ở “Sắc”, một quán gay bar dành cho người trưởng thành. Khách quen ở trong đó cơ hồ đều biết Nick, nói y là nam nhân sạch sẽ ôn hoà luôn bảo vệ môi trường. Y không gò bó mình trong vòng luẩn quẩn này, nhưng cũng rất có nguyên tắc, tỷ như giữ mình trong sạch.

“Vậy anh với nam nhân vừa rồi, có phải là hấp dẫn lẫn nhau không?” Nam hài chung quy vẫn nhin không được bất quái.

“.....” Đằng Niệm bất đắc dĩ. “Con mắt nào của cậu nhìn ra tôi và anh ta hấp dẫn lẫn nhau? Tôi và anh ta rõ ràng là khí tràng bất hoà có được không?”

“Vậy thì sao chứ?” Nam hài không cho là đúng. “Cho dù là người sao Kim với người sao Hoả, ở cùng nhau không phải cũng rất thú vị sao?”

“Anh ta không phải Style của tôi”. Đằng Niệm nhún vai. “Tôi cũng không phải là đối tượng của anh ta, vô luận là tính cách hay giới tính”.

“Được rồi”. Nam hài nhún vai. “Ăn no rồi, về thôi, ‘Uncle’ Nick”.

“Ngoan, chờ chú ăn xong đã nhé”. Đằng Niệm ôn nhu cười.

Nam hài khoé miệng co rút một trận.

Cao Đình rốt cuộc hạ quyết tâm cùng với bạn tốt quay lại trường học.

Cao Phi lái xe đưa em gái đến trường, vốn hẵn định bế cô bé đến lớp học, nhưng tiểu cô nương kiên quyết không cần, giữ lấy đôi nạng xinh đẹp kia, cùng với sự giúp đỡ của bạn học đi vào lớp.

Đình Đình thực sự đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Cao Phi hơi nhếch lên khoé môi. Dù ít hay nhiều, chung quy cũng là nhờ có bác sĩ tâm lý nghiệp dư đồng tính luyện ái kia.

Nam nhân kia cùng với mình quả thực là không cùng một thế giới, Cao Phi nghĩ.

Có quan hệ gì đâu? Về sau Đình Đình khoẻ rồi, hẵn với nam nhân kia cũng không còn liên quan, cần gì phải rối rắm. Nghĩ như vậy, Cao Phi khởi động xe, về công ty.

Qua một ngã tư, dừng đèn đỏ. Cao Phi buồn chán nhìn bên ngoài cửa sổ, dòng người vội vã qua lại, các cửa hiệu rực rỡ sắc màu. Đột nhiên một lão phụ nhân làm rơi cái bọc to trong tay, hoa quả rơi hết xuống lần đi. Người xung quanh vội tránh ra, nhưng không ai lại giúp. Cao Phi mặt không chút thay đổi nhìn theo, vốn dĩ không quan hệ tới hẵn. Chính là nghĩ, con cháu lại để một cụ già ra ngoài một mình, thật đúng là vô năng. Nếu hẵn cũng có cha mẹ.... nếu hẵn có.

Có một người trẻ tuổi tiến tới, ngồi xổm xuống giúp lão phụ nhân nhặt hoa quả lên, thấy không có hộp đựng liền lấy luôn cái túi vải của mình để chứa hoa quả, sau đó mới đưa cho lão nhân.

Cao Phi cắn môi, mày không tự giác mà nhíu lại. Mặc dù cận nhẹ, nhưng hẳn làm sao có thể không nhận ra bóng dáng quen thuộc kia.

Giật mình vì tiếng còi phía sau, Cao Phi hoàn hồn, đèn xanh đã chuyển được một lát. Cao Phi quay đầu lại, tự giễu cong lên khoe miệng, khởi động xe.

Quả nhiên là không phải người cùng một thế giới.

6. Chương 6

(Cho đến sau này mới hiểu được, chúng ta một lần rồi lại một lần gặp gỡ, cuối cùng mới không bỏ lỡ lẫn nhau)

Đặng Niệm đem túi bảo vệ môi trường cho lão nhân đựng hoa quả, đồ đạc của mình chỉ có thể cầm tay. May là không linh kính gì, chỉ có một ít văn kiện bản thảo, một đĩa mềm và ví tiền. Hơn nữa chỗ cần đến cũng chỉ còn hai mươi phút đi bộ nữa.

Toà nhà Hân Dương, tầng 23. Đặng Niệm tới nơi này để gặp giám đốc phòng phát triển của một công ty. TNT sẽ đảm nhận việc thiết kế sản phẩm điện tử cho công ty này trong nửa năm tới.

“Xin chào, là Đặng tiên sinh đúng không? Tôi là Lý Hải Đông, rất hân hạnh gặp cậu!” Lý Hải Đông cười vươn tay.

Đặng Niệm cũng giơ tay bắt tay anh. “Gọi tôi là Đặng Niệm được rồi, hoặc Nick cũng được”.

“Vậy cậu cũng gọi tôi là Hải Đông đi”.

“Được”. Đặng Niệm cười.

“Đúng rồi, nghe nói hôm nay cậu tới, tổng tài của chúng tôi cũng muốn gặp”. Lý Hải Đông đưa Đặng Niệm đến phòng khách nói.

“Được thôi”. Đặng Niệm gật đầu.

“Vậy cậu ngồi chờ một lát, tôi đi mời tổng tài”. Lý Hải Đông nói. “Hình như cũng vừa mới tới không lâu”.

“Được”.

Nhìn thấy người tới, hai người lại một lần nữa đồng thời sửng sốt.

Được rồi, quả là trái đất tròn.

Cao Phi bày ra nét cười chuyên nghiệp, vươn tay. “Thật trùng hợp, Đằng tiên sinh”. Trách không được khi nói đến cái tên TNT, hắn đã cảm thấy có ấn tượng.

“Đúng vậy, Cao tiên sinh”. Đằng Niệm cũng tự nhiên bắt tay với hắn rồi lại ngồi xuống.

“Hai người, quen nhau?” Lý Hải Đông hiểu kỳ.

“Đằng tiên sinh là bác sĩ tâm lý của Đình Đình”. Cao Phi đáp.

“Nga – ” Lý Hải Đông hiểu ra, hứng thú nhìn hai người họ.

“Được rồi, nói chính sự đi”. Đằng Niệm nghiêng đầu.

Đến giữa trưa mới chỉ nói xong một nửa công việc, Cao Phi vì có việc phải giải quyết nên đã rời đi trước. Còn lại hai người đều kêu đồ ăn nhanh, sau đó tiếp tục thảo luận.

Đợi đến khi xong xuôi đã là hơn năm giờ chiều, Lý Hải Đông thấy con người Đằng Niệm không tồi, muốn mời y ăn cơm, thuận tiện kết giao bằng hữu.

Đằng Niệm một bên dọn đồ một bên nói. “Chỉ e hôm nay không có thời gian, tôi còn muốn đến xem Đình Đình”.

Vừa mới nói xong, Cao Phi đã xuất hiện ở cửa phòng họp, chìa khoá xe cầm trên tay. “Cùng nhau đi thôi”.

Hai người trong phòng quay đầu lại nhìn hắn, nhất thời không biết hắn đang nói với ai.

Cao Phi nhướn mày. “Không phải muốn đến nhà tôi sao?”

“A, được”. Đằng Niệm lúc này mới hiểu được.

“Tôi ở dưới chờ cậu”. Cao Phi nói xong, thấy y gật đầu liền xoay người rời đi.

Lý Hải Đông cười hỏi Đăng Niệm. “Con người Cao tổng của chúng tôi, rất tốt có đúng không?”

“Đương nhiên”. Đăng Niệm cười đáp.

Xuống dưới lầu, ra khỏi cửa toà nhà đã thấy chiếc xe màu đen của Cao Phi đỗ ở bên đường. Đăng Niệm đi qua, gõ gõ cửa kính.

Trước tiên đem đồng đồ để vào ghế sau, sau đó mới ngồi vào ghế phó lái.

Cao Phi quay đầu nhìn một đồng đồ linh tinh này nọ, khẽ nhú mày. “Sao không bảo Hải Đông cầm giúp cậu?”

“A, quên”. Đăng Niệm thản nhiên nói, cài dây an toàn.

Xe khởi động, chậm rãi chạy trên đường cái.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói gì. Thật sự là không có chuyện để nói, miễn cưỡng tìm đề tài mới càng mất tự nhiên. Vì thế, Cao Phi chuyển tâm lái xe, Đăng Niệm nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Tới dưới lầu nhà Cao Phi, dừng phải Cao Đình vừa mới tan học về. Nhìn thấy Đăng Niệm cư nhiên từ trên xe Cao Phi bước xuống, Cao Đình cùng với mấy nữ sinh bên cạnh che miệng kể tai nói nhỏ, trong mắt còn mang theo ý cười ám muội.

Đăng Niệm nhu nhu huyết thái dương, chỉ sợ mấy cô gái nhỏ này đều là cá mè một lứa, mà tiểu Đình sớm đã đem chuyện của y nói cho mấy cô bé kia biết, không chừng còn thêm mắm thêm muối vào cho y với Cao Phi cũng nên.

Cao Phi không biết tình huống, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

Khoá xe, Cao Phi ôm lấy em gái trên xe lăn, cái nạng dứt khoát ném cho Đăng Niệm cầm.

“Wow”. Mấy người bạn hâm mộ tiểu Đình có một người anh trai vừa cao vừa đẹp trai lại oai như vậy, một bên trộm nghĩ Cao đại ca có thể bế được Đăng đại ca kia không.

..... Đăng Niệm chỉ có thể ngăn chính mình không nhìn ra mấy cô gái nhỏ kia đang suy nghĩ cái gì.

Ăn xong cơm tối, Đăng Niệm với Cao Đình ngồi nói chuyện với nhau, có gì còn phát hiện ra vấn đề giải quyết kịp thời. Điểm tốt chính là, tiểu cô nương sau khi một lần nữa tiếp xúc với xã hội tâm trạng đều tốt lắm, theo như cô bé nói người xung quanh đối với cô rất tốt, quan tâm đúng mức, cũng không lộ ra vẻ

thương hại gì.

“Đúng vậy, em phải nhớ rằng, em là một người hoàn toàn bình thường, hơn nữa gia đình giàu có, anh trai lại tốt, thật sự là hạnh phúc”.

Nói đến anh trai, ánh mắt Cao Đình sáng lên.

Đằng Niệm phản ứng nhanh chóng, mỉm cười đứng dậy. “Nếu không có việc gì, anh không quấy rầy em nữa. Cố gắng học tập đi, tranh thủ đem kiến thức bổ sung, đừng để lưu ban đó. Anh đi tìm anh trai em nói chuyện”.

“Được”. Cô gái nhỏ nhu thuận gật đầu.

.... Đằng Niệm thực bất đắc dĩ.

Gõ cửa thư phòng, Cao Phi vẫn như mọi ngày ngồi trước máy tính.

Thấy y đến, Cao Phi tháo xuống mắt kính, lịch sự nói. “Mời ngồi”.

Đằng Niệm ngồi trên sofa, ngẩng đầu nói. “Khoá trị liệu của Đình Đình đã xong rồi”.

“Vậy sao”. Cao Phi thản nhiên nói. “Cảm ơn cậu”.

Đã xong. Sau đó thì sao, bọn họ có lẽ cứ như vậy mà chấm dứt.

.... Được rồi, cách nói này có hơi kỳ quái, nhưng số lần không hẹn mà gặp Đằng Niệm quả thật là hơi nhiều.

“Khách sáo rồi”. Đằng Niệm cười, cũng không nói gì thêm. Quả nhiên không cùng một từ trường, nói chuyện không nổi.

Ngồi một lát, Đằng Niệm đứng dậy cáo từ.

Cao Phi vẫn tiễn y ra tới cửa, thấy y đổi giày, hần mới chân chừ mở miệng. “Khi nào cậu rảnh? Tôi mời cậu đi uống một chén”.

“A?” Đằng Niệm xoay người, không hiểu gì.

“Coi như là cảm ơn cậu”. Cao Phi chân thành nói.

“A, được rồi”. Đăng Niệm cười. “Tôi thì freetime, xem anh rảnh lúc nào là được”.

“Được”.

“Vây, tạm biệt”.

“Tạm biệt”.

Hẹn với Đăng Niệm tám giờ, Cao Phi nhìn đồng hồ, đã quá năm phút. Hắn luôn đúng thời gian, lần này là vì bị một khách hàng quẩn chân, kết quả lần đầu tiên trễ hẹn trong đời hắn, cư nhiên lại là lúc hẹn với nam nhân kia.

Vào nhà hàng, tới bàn đã đặt trước, Đăng Niệm đang tô vẽ cái gì đó.

Thấy hắn đến, Đăng Niệm buông bút, cười nói. “Anh đến rồi”.

“Thật có lỗi, tôi đến muộn”. Cao Phi có điểm áy náy, kéo ghế ngồi xuống.

“Không sao”. Đăng Niệm thản nhiên mở miệng. “Anh là người có nguyên tắc, cho nên chắc là có chuyện quan trọng đột xuất”.

“Ừ”. Cao Phi trả lời một tiếng. “Cậu đang vẽ gì vậy?”

“Ha ha”. Đăng Niệm bật cười, đem tờ giấy để trước mặt hắn.

Một con chó to đang bị con ong mật quấy nhiễu....

Cao Phi giật giật khoé miệng.

Đùa một chút, liền gọi người phục vụ kêu đồ ăn.

“Tôi không uống rượu”. Đăng Niệm thấy hắn lật đến menu rượu, liền nói trước.

“Nga?” Cao Phi nhìn y. “Tôi còn định mời cậu đến quán bar cơ mà”.

“Quán bar cũng có đồ uống không cồn mà”. Đăng Niệm cười đáp.

“Được rồi”. Cao Phi gật đầu, chọn đồ ăn.

Đợi người phục vụ đi rồi, hai người lại bắt đầu, trầm mặc....

Nhìn nhau trong chốc lát, cả hai đều bật cười, có chút xấu hổ, có chút thú vị.

“Cậu vẽ tranh rất khá”. Cao Phi nhìn con chó đã bị ong đốt cho u đầu, có điểm bất đắc dĩ.

Vì thế Đằng Niệm lại lấy bút ra, ở bên góc tờ giấy viết xuống hàng chữ: Quà mượn cho Đại Cầu tiên sinh. Rồi ký tên mình vào, đưa cho Cao Phi. “Tặng cho anh”.

“.....” Cao Phi thực sự nhận lấy, nhét vào ví tiền.

Thấy động tác của hắn, Đằng Niệm mở miệng, bình thản tự thuật. “Tôi nghĩ là anh rất chán ghét tôi”.

Cao Phi nghĩ nghĩ. “Không phải chán ghét, chính là không quá thích ứng”.

“Tôi hiểu”.

“Nhưng là hết lần này tới lần khác gặp nhau, tôi đã từng nghĩ liệu có phải là duyên phận hay không”. Cao Phi nghĩ, tiếp tục nói.

Đằng Niệm nghĩ đến cái câu ‘hết lần này tới lần khác gặp nhau’, khoé miệng gợi lên nụ cười. “Tôi còn nghĩ sau lần ở khách sạn, anh sẽ đối với tôi càng thêm kính nhi viễn chi*.” (tôn trọng nhưng không gần gũi)

“Đã từng nghĩ qua”. Cao Phi thành thật trả lời.

Đằng Niệm bật cười.

“Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại thì cũng không có gì, cậu có cuộc sống của chính cậu”. Cao Phi nói. “Cuộc sống rất khác biệt. Nếu cậu nghiêm túc sống như vậy, tôi cũng không có quyền đi phán xét”.

Đằng Niệm gật đầu.

“Cho nên, cậu cũng không có quyền phán xét tôi”. Cao Phi nói xong.

“Chưa từng”. Đằng Niệm nghiêm túc trả lời. “Tôi chưa bao giờ phán xét người khác. Tuy rằng anh với tôi, tam quan*, quả thật rất khác nhau...”

(tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan)

“Được rồi”, Cao Phi nói.

Đồ ăn đưa lên, hai người vừa ăn vừa tiếp tục tán gẫu.

Uống nước chanh, Đằng Niệm hỏi. “Anh không hiếu kỳ vì sao tôi không uống rượu à?”

Cao Phi nghĩ nghĩ, gật đầu. “Có một chút”.

“.....” Đằng Niệm bật cười, thật sự là chịu thua nam nhân này. “Hồi còn trẻ hết sức lông bông, từng ngộ độc rượu, suýt thì toi mạng. Từ đó về sau chức năng gan bị tổn thương, phải giữ gìn tốt”.

“Nga”. Cao Phi nhẹ nhàng nhún mày.

“Cũng từ sau lần đó mới quyết định trân trọng sinh mệnh, yêu cuộc sống”.

“Khẳng định không chỉ có vậy”. Cao Phi nói. Hắn tuy rằng lòng hiếu kỳ không mạnh, có tò mò cũng không hỏi ra, nhưng khả năng quan sát người thì vẫn có.

Đằng Niệm hơi kinh ngạc, lập tức thản nhiên nói. “Được rồi, thật ra lúc ấy kết giao với một người, vì hít ma túy quá liều mà chết. Khi đó tâm trạng tôi giống như sụp đổ, hơn nữa thuốc lá rượu bia đều không kiêng, có một thời gian thực sự sống như một phế nhân”.

“Thật xin lỗi”. Cao Phi áy náy, cho nên hắn mới không dễ dàng hỏi đến.

“Không có gì, chuyện du học ở Anh cũng qua lâu rồi”.

Tuy rằng vẫn quên không được.

“Vậy anh thì sao?” Đằng Niệm cười cười, nhìn nam nhân trước mặt.

“Tôi?” Cao Phi nhún mày.

“Để công bằng, cũng nên nói một chút chuyện của anh đi”. Đằng Niệm nửa thật nửa đùa.

“Không có gì hay cả, so với cậu thật sự là không thú vị”. Cao Phi thành thật nói.

“A? Tôi đây lại rất hứng thú nha”. Đăng Niệm khoé miệng cong cong.

7. Chương 7

Ăn xong cơm, sau đó cùng Cao Phi đến một quán bar. Kỳ thật bình thường Cao Phi sẽ về nhà bởi em gái, đến quán bar chỉ để thả lỏng một chút, hoặc là một mình một người, hoặc là mang theo Cố Thi hay Lý Hải Đông.

Đăng Niệm phát huy bản lĩnh của thạc sĩ tâm lý học, từng chút từng chút bắt tri bất giác đào ra chuyện xưa của Cao Phi. Kỳ thật y cũng không phải người ưa bất quá, bất quá khó có khi nổi lên hưng trí.

Mà Đại Cẩu tiên sinh, chờ đến lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đã bị đào hết cả gốc gác lên rồi. Bất giác có chút không vui, nhưng thấy biểu tình tựa tiểu phi tiểu và ánh mắt chân thành của Đăng Niệm, hẳn chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Bartender nhận ra Cao Phi, điều chế cho hắn một ly rượu hay dùng, sau đó hỏi Đăng Niệm. Đăng Niệm cười nói. “Một ly nước táo”.

Bên cạnh có người cười ra tiếng, Đăng Niệm quay đầu, nhận ra là một nam nhân hay đến “Sắc”, là BI, nam nữ đều ăn. Lúc này gã đang dùng ánh mắt mờ ám nhìn y với Cao Phi. “Quả nhiên là cậu, Nick. Vốn dĩ còn chưa dám khẳng định, nhưng nghe thấy cậu gọi nước trái cây...”

Được rồi, hình như khắp thiên hạ này đều thấy y với Đại Cẩu tiên sinh chắc chắn ‘có một chân’....

Biết cái gì là càng bơi càng đen, Đăng Niệm cũng không giải thích, đối người nọ gật đầu, người nọ cũng thức thời, ôm bạn gái mới rời đi.

Đăng Niệm quay đầu lại, tiếp tục cùng Đại Cẩu tiên sinh nói chuyện phiếm.

Cho nên, sự thật chứng minh, không quan hệ gì đến cùng một thế giới hay không, chỉ cần bỏ qua tâm phòng bị và thành kiến, trao đổi giữa người với người cũng rất đơn giản.

Lái xe đưa Đăng Niệm về, nói tạm biệt, sau đó Cao Phi mới về nhà.

Tuy rằng có uống chút rượu, nhưng Cao Phi vẫn còn khá thanh tỉnh. Trở về nhà, đèn trong phòng em gái đã tắt, hắn cũng nhẹ nhàng chân tay trở về phòng ngủ, lấy quần áo đi tắm.

Đứng dưới vòi sen, đầu óc không khỏi nghĩ đến nam nhân hoàn toàn bất đồng với mình kia, có lẽ y không thích tắm vòi mà thích ngâm mình trong bồn đi. Cao Phi lắc lắc đầu, cảm thấy chính mình đi nghĩ đến

mấy chuyện đó đúng là quá rảnh rồi.

Tắm xong, mặc vào áo ngủ, leo lên giường. Lúc này lại phát hiện điểm không bình thường, đầu giường có một lọ thủy tinh đựng hoa hồng đen, bên dưới kẹp một tờ giấy nhỏ, viết: Cảm ơn ca ca! Đã làm cho ca ca phải lo lắng, thật xin lỗi!

Tâm như bị chạm phải nơi yếu mềm nhất, Cao Phi sờ đoá hoa hồng đã bị nhuộm đen, lại không nhin được mà bật cười. Nào có ai đi cảm ơn mà lại tặng hoa hồng đen, Đình Đình đi theo Đăng Niệm đúng là đã học được không ít thứ ‘kỳ quái’.

Hắn đến bây giờ vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Đăng Niệm, trước ngực y ôm một bó hoa hồng đen xinh đẹp.

Qua một tháng, hết mùa mưa, thời tiết cũng nóng dần. Trị liệu tâm lý cho Cao Đình đã kết thúc, nhưng vì có liên quan công việc với Cao Phi, hơn nữa hai người cũng coi như đã là bạn, nên ngẫu nhiên Đăng Niệm cũng sẽ tới Cao gia ngồi chơi.

Trịnh Kiệt cũng đã kết hôn, nói là để lâu sợ cô dâu sẽ mặc áo cưới không đẹp. Vốn dĩ định để Đăng Niệm làm phù rể, nhưng đúng hôm đó Đăng Niệm lại sốt cao, ngay cả lễ cưới cũng không thể tham dự. Gọi điện thoại xin lỗi một câu, người kia nói tuy rằng đáng tiếc nhưng cũng nhắc y giữ gìn sức khỏe, đợi đến đầy tháng đứa nhỏ sẽ mời y đến ăn mừng, còn muốn để Đăng Niệm làm cha nuôi. Đăng Niệm đáp ứng, cúp điện thoại, đầu lại như nóng thêm mấy phần.

Y đang nằm ở phòng ngủ của Cao Phi. Bởi vì hôm qua làm xong bản thảo thiết kế, y gục luôn giữa phòng khách. Cao Phi sau khi biết y phát sốt, lo lắng y trở về một mình liền đem y giữ lại, nâng nam nhân đã nóng đến đỏ bừng cả người dậy.

Đã bảo y không cần liều mạng, quả nhiên bệnh đến như núi đổ. Còn nói cái gì trân trọng sinh mệnh, Cao Phi thật sự chỉ muốn cười y hai câu, nhưng cuối cùng vẫn lấy khăn lạnh đắp trán cho y.

Đăng Niệm nói y không thích bệnh viện, Cao Phi cũng không miễn cưỡng y phải đi, gọi bác sĩ tư của mình đến khám cho y, tiêm hai mũi, uống thuốc, đến đêm mới hạ sốt.

Cao Phi nằm ngủ ở sofa một đêm, sáng sớm hôm sau thấy nam nhân đang chiếm giường của mình lại phát sốt, thực sự là tức đến hộc máu, lại phải gọi bác sĩ đến tiêm hai mũi nữa.

Thật vất vả nhiệt độ mới hạ, Cao Phi giúp y đổi khăn lạnh.

Đăng Niệm nhắm mắt, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cao Phi biết y có tâm sự, cũng không phiền đến y, giúp y rót chén nước để ở đầu giường, chính mình đến thư phòng xem văn kiện. May mà là cuối tuần, không cần đến công ty, cũng không có nhiều việc. Bằng không ai tới chăm sóc con mèo bệnh kia.

Buổi chiều ra được một thân mồ hôi, tuy rằng khó chịu nhưng vẫn còn tốt hơn khi phát sốt. Đằng Niệm ngo ngoáy rồi giường, đến WC, sau đó vào phòng bếp rót ly nước, cuối cùng mới miễn cưỡng tới thư phòng gõ cửa.

“Tiểu Đình đâu?” Không cần chào hỏi đã ngồi xuống sofa, Đằng Niệm thanh âm khàn khàn hỏi.

“Mang mèo con đến nhà bạn học chơi”. Cao Phi đáp, đứng lên tiến đến sờ trán nam nhân.

“Hạ sốt rồi, muốn ăn cháo không? Buổi sáng tôi đã nấu, hâm nóng là có thể ăn”.

“A, được”. Đằng Niệm gật đầu, cười nói. “Cảm ơn anh”.

“Đừng khách sáo”. Cao Phi đáp, sau đó đến phòng bếp hâm cháo.

Đằng Niệm làm tổ trên sofa, cả người hư nhược, thăm nghĩ lần này đúng là hơi quá, còn tạo thêm phiền toái cho Cao Phi.

Kỳ thật.... cũng là cố ý đi? Khoảng thời gian này vẫn luôn khiến mình bẽ bộn nhiều việc, càng gần ngày kết hôn của người nọ lại càng bận, đến lúc đầu óc mê man vẫn cứ đơn giản lơ đãng, không ngờ tới mục đích chính lại đạt được, tuy rằng kết quả không tốt cho lắm....

Cao Phi bưng một bát cháo đi vào, để trên chiếc ghế nhỏ. Đằng Niệm hướng hân ôn nhu cười, vô cùng cảm kích.

Một người ăn một người làm việc, hai người vẫn như trước không nói nhiều lắm, nhưng trong lòng cả hai đều rõ mình đã gần gũi với đối phương thêm vài phần.

8. Chương 8

Người trẻ tuổi, dưỡng bệnh cũng nhanh. Chỉ ba năm ngày sau, Đằng Niệm đã lấy lại tinh thần, tiếp tục bận rộn như cũ. Cao Phi nhìn vài lần nhện không được mà mắng y. “Tôi lại không giục cậu, cậu gấp gấp làm cái gì?”

Đằng Niệm nhún nhún vai. “Đây là nhịp độ công việc tôi đã quen rồi”.

“Cậu cứ như vậy có ngày cũng chết sớm”. Cao Phi nhíu mày.

“Không sao, tôi có chừng mực”. Đằng Niệm tự tin trả lời.

Cao phi không còn lời nào để nói.

Đằng Niệm đúng là không phải người địa cầu. Chẳng lẽ dân thiết kế luôn luôn làm mấy việc kỳ lạ, ví dụ như, ban ngày ngủ ban đêm làm việc?

Bận rộn xong hết một quý đã là giữa tháng tám, Đằng Niệm ở nhà ngủ mê mết một ngày một đêm. Rốt cuộc bị Cao Đình lôi ra, mời y tới nhà thưởng thức trù nghệ của cô bé.

Sáng sớm tới Cao gia, cô gái nhỏ không có ở nhà, chỉ có Cao Phi đang ngồi trên sofa đọc sách.

“Tiểu Đình đâu?” Đằng Niệm vừa đổi dép vừa hỏi.

“Cùng mấy đứa bạn ra ngoài mua thức ăn, nói là muốn cho cậu hưởng lộc ăn”. Cao Phi buông sách, tháo kính mắt.

Đằng Niệm nhìn thoáng qua bìa mặt, là một quyển sách tiếng Anh bản gốc về tâm lý của người tàn tật.

Cao Phi luôn luôn cưng chiều em gái, lần này lại tựa hồ không tìm được hướng đi.

Đằng Niệm cười cười. “Muốn làm thử thí nghiệm không?”

“Cái gì?” Cao Phi vừa mới đến phòng bếp lấy café cho y.

“Nhà anh có dây thừng không? Chắc một chút”.

Cao Phi không hiểu gì, nhưng vẫn đi tìm dây thừng cho y.

Đằng Niệm tiến lên nhận lấy dây thừng, để Cao Phi đứng gần chiếc ghế, sau đó cúi người dùng dây thừng quấn cả chân trái của Cao Phi và chân ghế, buộc chắc lại.

Cao Phi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra.

Đằng Niệm điều chỉnh thử một chút. “Thế nào, có chặt quá không?”

“Vẫn ổn”. Cao Phi trả lời, nhìn đỉnh đầu nam nhân đang buộc dây thừng.

“Vậy được rồi”. Đằng Niệm đứng lên. “Những cái khác, vẫn giống như bình thường”.

Cao Phi thử động chân, Đăng Niệm mới nhớ tới, đi tìm cái nạng của Đình Đình cho hắn. Cao Đình đã quen dùng, hiện tại ra ngoài chỉ cần mang theo một cái nạng là được.

“Cái này, gọi là gì?” Cao Phi giữ nạng, thử đi lại trong phòng.

Đăng Niệm ngồi trở lại bàn, uống café. “Thử nghiệm. Thỉnh thoảng phải thiết kế cho người mù, sẽ đem hai mắt mình bịt kín lại, khoảng một tuần”.

“Một tuần?” Cao Phi nhíu mày.

“Anh thì không cần lâu như vậy, thử hai tiếng là được rồi”.

“....Thực sự, cảm giác rất bất tiện”. Cao Phi thanh âm có chút trầm xuống. Có lẽ bảo hắn thử một tuần cũng không tính là gì, bởi vì Đình Đình phải sống như vậy cả đời.

“Kỳ thật, quen là được rồi”.

Sau đó hai người liền vào thư phòng, Đăng Niệm tùy tiện tìm một quyển sách để xem, Cao Phi vẫn như mọi ngày ngồi trước máy tính xử lý công việc.

Thỉnh thoảng sẽ tán gẫu đôi ba câu, lúc muốn uống nước hay làm gì đó đều là nam nhân đi đứng bất tiện kia làm. Trừ bỏ động tác có chút buồn cười, những cái khác đều ổn cả.

Đưa cho Đăng Niệm nước trái cây, Cao Phi ngồi trở lại trên ghế, sau như nhớ tới chuyện gì. “Đúng rồi, cho cậu xem cái này”.

Sau đó đứng dậy mở giá sách tìm kiếm.

“Sẽ không phải là công việc chứ?” Trực giác của Đăng Niệm luôn luôn đúng.

“Ừ, có lẽ là dùng được cho sản phẩm lần này”.

“Nè, tôi là đến nhà anh để chơi – cẩn thận!”

Bởi vì không gian giữa giá sách cùng bàn máy tính tương đối hẹp, cái nạng của Cao Phi vừa vịn vướng vào chân ghế dựa, trên tay hắn lại còn đang cầm một xấp tài liệu, cả người mất đi thăng bằng. Đăng Niệm nhanh chóng chạy lên đỡ hắn, nhưng lại vấp phải cái nạng, không thể chống đỡ nổi xung lượng khổng lồ của nam nhân kia, vì thế một trận long trời lở đất, hai người đều té lăn xuống sàn.

Hoàn hảo bên dưới có trải thảm, không thì đau thế nào chứ. Cũng may Cao Phi dùng tay chống lại, mới không ép Đằng Niệm đến thảm thương. Chính là, khi hai người bình tĩnh lại, mới phát hiện, tư thế này....

Mắt đối mắt, mũi đối mũi. Hai người mở to mắt nhìn nhau.

Ánh nắng buổi sớm chiều vào, nhu hoà ở xung quanh hai người toả ra một vàng sáng.

Không khí thần kỳ vi diệu, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Giống như bị mê muội, Cao Phi chậm rãi cúi đầu, Đằng Niệm nhắm hai mắt lại....

“Ca, mau tới giúp em xách đồ, nặng muốn chết!”

Ma chú bị phá vỡ.

Hai người đều có chút xấu hổ, trước sau từ dưới đất đứng lên. Cao Phi phiền muộn chính mình sao lại muốn đi hôn một nam nhân. Đằng Niệm thì thấy may mắn vì Cao Đình không nhìn thấy, nếu không chỉ sợ cả y và Cao Phi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

Nhưng một khắc mê hoặc kia, lại làm cho trái tim người ta loạn nhịp....

Thời gian sau đó, không khí giữa hai người có chút quỷ dị, có chút lạnh nhạt. Trừ bỏ cần thiết cho công việc, hai người cũng giảm bớt số lần gặp mặt. Trước kia sau khi xong việc còn có thể đi ăn cơm hay đi tắm hơi, hiện tại cái gì cũng không có. Hai người đều muốn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng cùng một chỗ với nhau vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Con số trước mắt trở nên đơn điệu, Cao Phi bưng tách café ngồi ở sofa trước kia Đằng Niệm hay ngồi, khẽ cau mày.

Hắn là điên rồi sao? Cư nhiên lại muốn hôn Đằng Niệm.... Cho dù biết Đằng Niệm là Gay, nhưng hắn không phải – được rồi logic này không đúng cho lắm. Nhưng mà, thời điểm kia, vì sao Đằng Niệm cũng nhắm mắt lại? Y không phải là cũng muốn hôn hắn đấy chứ? Sẽ không phải là, y có chút, thích hắn?

Mây nhú lại càng sâu, nhưng không thể quên được, khi đó gương mặt của nam nhân kia, thực ôn nhu, thực sạch sẽ, thực mê hoặc lòng người.

9. Chương 9

“Đến chỗ này, các chi tiết cũng không sai biệt lắm”. Đằng Niệm vừa thu thập văn kiện vừa nói với Lý Hải Đông.

“Ừ, hợp tác với cậu thực là khoái trá”. Lý Hải Đông chân thành nói.

“Tôi cũng vậy”. Đăng Niệm cười. “Công việc kế tiếp còn có vấn đề gì, anh có thể trực tiếp đến phòng làm việc hỏi các nhà thiết kế khác”.

“Nga, được”. Lý Hải Đông nghe ra vấn đề. “Cậu thì sao?”

Đăng Niệm cười cười. “Tôi sẽ rời khỏi đây một thời gian”.

Lý Hải Đông gật đầu, cũng không hỏi nhiều. “Cùng nhau ăn bữa cơm đi, tôi mời khách”.

“Khách khí như vậy? Tôi còn đang định kêu hết mọi người trong phòng làm việc đi”. Đăng Niệm nói giỡn.

“Ách, vậy để tôi đi hỏi tổng tài trước một tiếng xem có thể chi trả không...”

Sau đó hai bên thực sự đem tất cả mọi người góp sức trong lần hợp tác này đi ăn một bữa lớn.

Đăng Niệm cùng Cao Phi ngồi cạnh nhau, hai người đều rất thản nhiên. Dù sao cũng đã qua một tháng, cái gì xấu hổ cái gì mờ ám đều đã biến sạch hết cả.

Cơm nước xong, cùng cấp dưới chào tạm biệt, Cao Phi quay đầu hỏi Đăng Niệm. “Tôi đưa cậu về”.

“Ừ, thời gian còn sớm”. Đăng Niệm nói. “Đi lượn xe, thế nào?”

Cao Phi nhướn mày, đem chìa khoá xe ném cho y. “Vậy cậu lại đi”.

“A?”

“Tôi vừa rồi uống hơi nhiều”.

“..... Vậy anh còn muốn đưa tôi về...”

“Vốn cũng định để cậu lái”.

“Anh chắc chắn tôi biết lái xe?”

Cao Phi nhếch lên khoé miệng. “Cậu hẳn là không lái xe chỉ vì để bảo vệ môi trường”.

Đằng Niệm kinh ngạc rồi bật cười, sau đó lên xe.

Đêm Thượng Hải muôn màu muôn vẻ, rực rỡ loá mắt. Chiếc xe màu đen ổn định chạy giữa dòng xe, vì Cao Phi uống cũng nhiều nên Đằng Niệm cố ý thả chậm tốc độ.

Cuối cùng dừng lại bên bờ sông Tô Châu. Xuống xe, để gió đêm thổi tan đi mùi rượu.

“Hải Đông nói cậu sắp đi?” Cao Phi đột nhiên mở miệng.

“Ừ”.

“Đi đâu?”

“Miền tây”.

“Làm gì?”

“Dạy học”.

..... Cao Phi quay đầu nhìn sườn mặt nam nhân bên cạnh, quả nhiên là việc y sẽ làm.

“Đại Cầu tiên sinh hôm nay quan tâm quá”. Đằng Niệm trêu hấn.

“Đi bao lâu?” Cao Phi không để ý hỏi tiếp.

“Một năm”.

Sau đó là trầm mặc.

Cao Phi cảm thấy trong lòng có chút nặng nề, có lẽ thực sự uống nhiều rồi.

Đằng Niệm nghiêng đầu nhìn hấn, trong mắt mang theo ý cười, còn có ý tứ khác.

Có đôi khi y cũng sẽ nhớ tới nụ hôn chưa đạt được kia. Cảm thấy thật kinh ngạc, chính mình thế nhưng lại mong muốn có tiếp xúc với chàng nam Đại Cầu tiên sinh. Nghĩ nghĩ liền bất giác cắn môi, rồi lập tức buông ra, y không muốn làm ra động tác khiêu khích vô ý. Nhưng đã chậm.

Cao Phi mang theo men say hỗn độn, bất ngờ hôn xuống môi Đăng Niệm, trần trọc mút vào. Đăng Niệm hơi hé miệng, đầu lưỡi nam nhân lập tức thần tốc tiến công.

.... Đăng Niệm chỉ cảm thấy chính mình bị mùi rượu cay ngọt vây quanh, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

Phát hiện Đăng Niệm đáp lại, Cao Phi một tay giữ gáy y, một tay ôm eo y kéo lại gần, hôn càng thêm sâu.

Sau một lúc lâu mới chậm rãi buông ra, Cao Phi chôn đầu ở vai Đăng Niệm. “Thật xin lỗi, tôi uống say”.

“Ừ”. Đăng Niệm ngẩng đầu nhìn bầu trời thưa thớt ánh sao, mỉm cười nói. “Sớm trở về nghỉ ngơi đi”.

Sau đó lần thứ hai lên xe, đưa Cao Phi về nhà, nói tạm biệt, Đăng Niệm tự mình trở về, bình thản không gợn sóng.

Cả hai người họ đều biết, cái hôn nhiệt liệt khiến người ta trầm mê vừa rồi, bất quá chỉ là vì sự chấp niệm với nụ hôn còn dang dở lần trước mà thôi. Không có gì khác.

Hai ngày sau Đăng Niệm rời đi, mang theo một balo du lịch đơn giản, ngồi trên xe khách đi về phía tây, đến một thôn núi nhỏ ở Quý Châu.

Phòng học rách nát, muỗi đốt người quanh năm, thức ăn khô cứng. Nhưng có những đứa trẻ trong sáng đơn thuần. Đăng Niệm an tâm tiếp nhận cuộc sống này, dùng hết sức mình trợ giúp mọi người nơi đây, vô luận là trẻ em hay người lớn.

Nơi này không có tín hiệu di động, uỷ ban thôn có một cái điện thoại cố định, nhưng đã cũ cũng dùng không tốt lắm, Đăng Niệm càng nguyện ý viết thư, dù sao cũng là thói quen cũ. Ở đây ngay cả trấn gần nhất cũng phải đi bộ đường núi hai tiếng mới đến nơi, cho nên Đăng Niệm rất ít khi ra ngoài, lúc nhàn hạ thì ngồi vào bàn vẽ, vẽ hết cảnh núi non suối nước nơi này.

“Ca, có thư của Đăng đại ca!” Cao Đình vừa về đến nhà đã cao hứng kêu. “Còn có tranh vẽ của anh”.

“Nga”. Cao Phi khoé miệng hơi cười, cầm tách café.

“Đây là tiền thể đưa cho anh”. Cao Đình rút ra một tờ giấy đưa cho hắn.

Cao Phi nhận lấy, mở ra.

Là một con chó nhỏ ngốc nghếch, đang ở tại chỗ xoay theo cái đuôi của chính nó.

Cao Phi cười, đi vào thư phòng, gấp tờ giấy lại cẩn thận rồi nhét vào trong ví.

Ví của hắn đã có đến bốn con chó, có một con chính là món quà muợn lần trước.

Đình Đình trên cơ bản sẽ viết thư cho Đảng Niệm hai tháng một lần, sau đó Đảng Niệm hồi âm, thuận tiện bí mật gửi cho hắn “tranh chân dung”.

Nửa năm. Thu qua đông đến, rồi lại đầu xuân, không biết nam nhân kia sống có ổn không. Có lẽ là vẫn tốt, ít nhất mỗi lần Đình Đình đọc thư xong đều kể ra rất nhiều chuyện thú vị của y ở bên kia. Nhưng mà, thật sự sẽ không tịch mịch cô độc sao? Dù gì cũng là lớn lên ở thành phố phồn hoa.

“Uy, Cao Phi phải không?”

“Anh đây”. Cao Phi vừa gõ bàn phím vừa nghe điện thoại.

“Em đang ở gần chỗ anh, giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi?”

“Được, em chọn chỗ đi”.

“Đi X-House ăn cà ri?”

“Được”.

“Tốt. Vậy em đến trước đợi, lát nữa gặp”.

“Bye”. Cúp máy, nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi, vì thế Cao Phi mặc áo khoác, đến chỗ hẹn.

Cô gái trước mặt không thêm để ý phong phạm thực nữ, há mồm ăn một miếng cà ri to.

Cao Phi cũng đói bụng, huống hồ ăn cà ri cũng không cần cố kỵ hình tượng.

Cố Thi chính là nữ nhân như vậy, lúc cần rụt rè thì sẽ làm được, lúc có thể phóng khoáng thì cũng tuyệt đối không ra vẻ.

“Bạn trai em đâu? Sao không đi cùng nhau?” Cao Phi hỏi.

Hai người chia tay đã bốn tháng. Bốn tháng trước, Cố Thi được một mỹ nam tử nước Pháp nhiệt tình theo đuổi, cuối cùng chịu không nổi phải buông khí giới đầu hàng, sau đó chạy tới chỗ hắn thập phần xin

lỗi nói chia tay. Hấn hiểu giữa hấn và Cố Thi trước giờ luôn là tình bạn nhiều hơn tình yêu, cho nên cũng dứt khoát chia tay, thành toàn cho người ta. Hiện tại hai người vẫn là bạn bè, nhưng ngay cả như vậy, hấn vẫn thấy có chút áp lực.

“Về Pháp rồi, một tuần lận”. Cố Thi trả lời. “Nhưng mà anh đó, khi nào mới có bạn gái đây? Bằng không em vẫn sẽ áy náy đó”.

Cao Phi thản nhiên nói. “Duyên phận không tới”.

“Có thật không?” Cố Thi không tin. “Em với anh chia tay, anh một chút khổ sở cũng không có, em còn tưởng trong lòng anh có người khác rồi”.

“.....” Cao Phi nhú mi. “Em nghĩ nhiều rồi”.

“Đình Đình, cuối tuần này anh phải đi công tác, khoảng hai ba ngày, em ở nhà phải tự biết chăm sóc cho mình”. Trên bàn cơm, Cao Phi dặn dò em gái.

“Nga, đi đâu vậy?” Cao Đình thuận miệng hỏi.

“Nghỉ Tân”.

“Nghỉ Tân?!” Cao Đình buông bát cơm, hai mắt bắt đầu sáng lên. “Không phải rất gần chỗ Đẳng đại ca sao?”

Cao Phi nhướn mày, có chút kinh ngạc. “Vậy sao?”

“Vâng, rất gần rất gần!” Cao Đình gật đầu. “Anh thuận tiện đến thăm Đẳng đại ca đi!”

“..... Không cần thiết phải thế chứ?” Cao Phi do dự.

“Sao lại không cần thiết?” Cao Đình nhú mày. “Đẳng đại ca một mình ở chỗ đó chắc chắn là cô đơn muốn chết, đồ ăn cũng không quen nữa, rất đáng thương a! Anh đi thăm đi, ngày mai em đi mua ít đặc sản ở đây, anh đến tiếp tế cho anh!”

“.....” Nhìn em gái một bộ biểu tình ‘lời đã định’, Cao Phi không khỏi nhu nhu trán.

“Đẳng lão sư, có điện thoại của cậu”. Lưu bí thư ở uỷ ban thôn đứng bên ngoài phòng Đẳng Niệm hô.

“A?” Đẳng Niệm đi ra, cùng Lưu bí thư đến uỷ ban thôn.

Y rất ít khi nhận được điện thoại, cũng ít khi gọi đi đâu, bình thường cũng chỉ báo với người trong nhà vẫn mạnh khỏe. Lần này phỏng chừng cũng là người nhà đi.

“Tôi bảo cậu ta mười phút sau gọi lại, đỡ phải chờ cậu đến rồi lại tốn tiền điện thoại, nhưng cậu ta bảo không cần, sẽ chờ”. Lưu bí thư nói.

“Nga, cảm ơn ngài”. Đằng Niệm trả lời. Lãng phí như vậy thật không phải tác phong của người nhà họ Đằng.

“Khách khí cái gì chứ, cậu vì chúng tôi làm nhiều việc như vậy, đã không cần chúng tôi tạ ơn giờ còn nói cảm ơn cái gì?” Lưu bí thư giống như nén giận, ngữ khí chân thành nói.

“Được được, tôi không cảm ơn nữa”. Đằng Niệm cười cười.

Đến văn phòng, nhắc ống nghe, cũng tránh không khỏi tò mò. “Uy, xin chào, tôi là Đằng Niệm”.

Bên kia rõ ràng có người, nhưng im lặng trong chốc lát mới nói. “Tôi là Cao Phi”.

“A? Là anh?” Đằng Niệm kinh ngạc. “Tìm tôi có chuyện gì không? Có phải hạng mục hợp tác – ”

“Tôi đang ở Nghi Tân, cậu hiện tại ở chỗ nào? Đình Đình bảo tôi mang cho cậu rất nhiều đặc sản Thượng Hải”. Cao Phi chậm rãi nói xong.

“Ha?” Đằng Niệm giật giật khoé miệng, lần này thật sự là kinh sợ rồi. “Nga.... Được rồi, anh đang ở chỗ nào Nghi Tân? Thành phố?”

“Tôi đến chỗ cậu”.

“Nơi này rất hẻo lánh”.

“Vậy chọn nơi nào ở giữa đi”.

“Nga, trấn XX đi, anh hỏi người địa phương xem đi như thế nào”. Đằng Niệm nghĩ nghĩ. “Nơi đó có tín hiệu di động, tới nơi tôi sẽ gọi lại cho anh”.

“Được, cứ vậy trước đã”.

“Ừ, lát gặp”.

“Lát gặp”.

Cúp điện thoại, Đăng Niệm còn có cảm giác không quá thật. Lưu bí thư ở một bên hỏi. “Ai vậy? Người nhà?”

“Không phải, một người bạn”. Đăng Niệm đáp.

Đi bộ hai tiếng, tới được trấn nhỏ kia, Đăng Niệm mở di động, đã có tin nhắn trước. Cao Phi nói hắn ở bến xe.

Còn chưa đến bến xe nho nhỏ kia, từ đằng xa đã nhìn ra nam nhân áo quần chỉnh tề với cái trấn nhỏ mộc mạc này thật sự là không ăn nhập. Đăng Niệm nhếch lên khoé miệng, thầm nghĩ, mặc dù vậy nam nhân kia vẫn không đem lại cảm giác mất tự nhiên.

Rất nhanh nam nhân cũng đã nhìn thấy y, hắn xách theo một cái túi lớn đi đến.

“Hi”. Đăng Niệm vươn tay. “Lâu rồi không gặp”.

“Lâu không gặp”. Cao Phi buông cái túi trong tay, nắm lấy tay Đăng Niệm.

Xúc cảm không giống với trong trí nhớ, tay Đăng Niệm đã có thêm rất nhiều vết chai.

“Anh tới làm gì?” Vừa đi vừa hỏi.

“Đến Nghi Tân công tác”. Cao Phi đáp, sau đó hỏi. “Bây giờ đi đâu?”

“Khách sạn”. Đăng Niệm quay đầu lại cười. “Vừa vặn tôi cũng hai tháng rồi không được tắm”.

“.....”

Tới một khách sạn cũng không lớn lắm, bà chủ thế nhưng cũng nhận ra Đăng Niệm – y cơ bản đều là đến đây để tắm nước nóng. Nhận chìa khoá phòng, mở cửa đi vào, Đăng Niệm kêu Cao Phi tùy tiện tìm chỗ ngồi, chính mình vào phòng tắm nho nhỏ.

Cao Phi đến bên cửa sổ, kéo rèm, sau đó nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng nước.

Đăng Niệm thay đổi không ít, phôi nắng đen đi, trông người cũng khoẻ mạnh hơn. Nhưng Đăng Niệm nói y không có cảm giác gì, nơi này không có gương, y cũng ít khi tự nhìn chính mình.

Lấy tay cào cào tóc, nới lỏng cà vạt.

Thời gian chờ cũng không lâu lắm, nghe được tiếng vang, Đằng Niệm cả người vẫn còn bọt nước đi ra.

Y tùy tiện mặc vào một cái quần bò, tóc ướt nước dính ở trên trán, lấy tay lau qua mặt, sau đó ngồi trước tủ TV tìm máy sấy, một bên mở miệng.

“Đặc sản gì đó gửi qua bưu điện Nghi Tân là được rồi, sao phải tự mình đến chứ?”

Cao Phi không trả lời.

“Ngồi xe từ Nghi Tân lại đây cũng vất vả lắm đó, đường thì xấu như vậy”.

Như cũ trầm mặc.

Tìm được máy sấy, Đằng Niệm đứng dậy, hỏi lại một lần nữa. “Anh đến đây làm gì?”

10. Chương 10

(Nếu gặp em là lỗi của anh, yêu em là sự trừng phạt dành cho anh, vậy thì, anh cam nguyện)

Vẫn không có được câu trả lời, nhưng ngay sau đó, một cổ lực mạnh mẽ túm lấy tay y, thế rồi, y cứ như vậy bị Cao Phi ném tới trên giường.

Lưng rơi xuống có chút đau, nhưng Đằng Niệm lại nổi lên ý cười. “Hoá ra là như vậy sao?”

Cao Phi cởi áo khoác, kéo cà vạt, rút ra vạt áo sơ mi, hung hăng nhìn y. “Từ nãy đến giờ vẫn khiêu khích tôi, vậy thì đừng trách tôi ác”.

Đằng Niệm chống nửa người trên dậy, cắn môi dưới, trêu tức cười.

Tùy ý để Cao Phi đè lên, hai đôi môi phủ kín lấy nhau. Giống như dã thú đói khát lâu ngày, không ngừng gặm cắn lẫn nhau.

————— ta là đường phân cách không muốn viết H (- -||) —————

Thoả mãn xoay người nằm xuống, cả đời này chưa từng điên cuồng như vậy, bảy, hay tám lần?

Đằng Niệm mệt đến không nhấc nổi một ngón tay dậy, nằm úp sấp, yếu ớt thở.

Cao Phi chống tay nằm nghiêng, ngón tay ở trên lưng Đằng Niệm cao thấp di chuyển, cười mở miệng. “Em đi bộ hai tiếng tới nơi này, lại là vì cái gì?”

“.....” Đằng Niệm khẽ hừ một tiếng. “Anh nói xem”.

Ngón tay Cao Phi dịch xuống, tham nhập vào khe hở giữa hai đùi, xoa nhẹ huyết khẩu đã sưng đỏ vẫn còn dính niêm dịch màu trắng. “Vì cái này à?”

“..... Anh đúng là không phải người”. Thanh âm khàn khàn lên án.

“Cảm ơn khách lệ”. Cao Phi thử đem ngón tay nhẹ nhàng đi vào. “Em cũng tích không ít a, hài lòng với phục vụ của anh không?”

“Lấy ra đi”. Đằng Niệm nhú mày, phải cái giọng nói đã không còn sức lực, thế nên một chút tác dụng uy hiếp cũng không có.

Bên trong dưng đạo tràn ngập niêm dịch. Vì khách sạn nhỏ không có áo mưa, hai người lại quá điên cuồng, cho nên trên cơ bản toàn bộ đều lưu lại bên trong.

Cao Phi lấy ngón tay móc ra, cảm thụ nhiệt độ bên trong của Đằng Niệm vẫn nóng như lửa, còn có người đang vì động tác của mình mà hơi run rẩy.

“Nửa năm này, lúc muốn giải quyết em tìm ai?”

“Kim Thành Vũ, Lương Triều Vĩ, Brad Pitt, người để tự sướng rất nhiều”.

“Phải không, anh có vài lần, đều là nghĩ đến em”. Đều đã thế này rồi, thành thật một chút cũng không có gì không tốt.

“Được rồi, em vinh hạnh quá”. Đằng Niệm nửa thật nửa đùa, híp mắt buồn ngủ.

May mắn mai là cuối tuần, hôm nay y không cần trở về.

Hai người im lặng một lúc lâu, Đằng Niệm tựa hồ đã ngủ, Cao Phi mới nhẹ nhàng mở miệng. “Theo anh trở về đi?”

Không có được câu trả lời.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm, đùa tỉnh hai người.

Trở mình một cái, bên cạnh lại có độ ẩm. Đăng Niệm hơi sững sốt một chút, mới nhớ tới chuyện ngày hôm qua. Cao Phi cũng động mắt, tỉnh lại. Quay đầu, nhìn thấy nam nhân đang trợn mắt nhìn mình.

“Sớm”. Cao Phi mở miệng, giọng nói mang theo sự lười biếng và khàn khàn của buổi sáng rời giường.

“Sớm”. Thanh âm Đăng Niệm cũng khàn khàn, là vì ngày hôm qua sử dụng quá độ.

Miễn cưỡng động thân, nhìn người nào đó không kiêng nể gì nhe răng cười, Đăng Niệm tức giận trở mình xem thường. Nam nhân này đã cấm dục lâu lắm rồi sao? Y ở trong thôn núi này đương nhiên là thanh tâm quả dục, còn hấn sao lại cũng thủ thân như ngọc? Vì ai? Y?

Chính Đăng Niệm cũng cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ này. Một mồi lét thân xuống giường, lại mất mặt ngã xuống, tay chân đều vô lực, phần eo cũng đau đớn. Đầu sở gây nên Cao Phi cuối cùng cũng không thể hả hê ngồi cười, chạy nhanh xuống giường nâng y dậy, đến phòng tắm.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai nam nhân đứng là có hơi chật. Nhưng Cao Phi cũng không có ý định đi ra. Xả nước đủ nóng, hấn động tác nhẹ nhàng chậm rãi thay Đăng Niệm tẩy rửa.

Không khí mờ mịt ám muối, pha một tia tình dục, lại có thêm phần vô lực. Có nam nhân nào một đêm bảy lần mà sáng hôm sau còn có thể sinh long hoạt hổ?

Đăng Niệm híp mắt, hưởng thụ sự hầu hạ của Cao Phi.

Rốt cuộc nhịn không được mà vẫn phải hôn môi, vuốt ve vài cái. Không thể làm đến cùng cũng không sao, chỉ có hôn môi với âu yếm, có lẽ hai người càng hưởng thụ chính là sự nghỉ ngơi thoải mái kia.

Chờ cả hai đều đã sạch sẽ, Đăng Niệm vẫn như cũ không lau khô người đã đi ra, trên thân chỉ mặc chiếc quần lót. Quần bò bị ném xuống dưới đất, y nhặt lên mặc vào.

Cao Phi cầm khăn lau tóc, thấy Đăng Niệm vẫn còn ướt, vì thế đi lên, chụp cái khăn lên đầu y.

Ánh mặt trời nhu hoà, bầu không khí giữa hai người cũng tốt, dù sao cũng là sáng sớm sau ‘đêm đầu’.....

“Anh thích em từ lúc nào?” Đăng Niệm mở miệng, tùy ý hỏi.

“Không biết”. Cao Phi đáp. “Anh làm sao mà nghĩ đến chính mình sẽ thích một nam nhân”.

“.....” Đẳng Niệm nghĩ, y cũng không biết mị lực của mình lại lớn như vậy, có thể đem trai thẳng bẻ cong.

“Em sao?” Cao Phi hỏi.

“Ừm....” Đẳng Niệm hồi tưởng. “Lúc nhận được điện thoại của anh? Hay là lúc thấy anh ở bến xe?”

“.....” Cao Phi xoa loạn tóc y.

“Được rồi, em cũng không biết”. Đẳng Niệm bật cười.

Kỳ thật từ lúc muốn hôn kia, hai người cũng đã bắt đầu động tâm đi. Chính là một người không thể tiếp thu chính mình động tâm với người đồng tính, một người lại vẫn đang trầm luân trong đoạn tình cảm thâm mến thương tâm.

“Bao giờ anh đi?”

“Tối nay sẽ bay”. Cao Phi đáp. “Vốn dĩ là tối qua”.

Không nghĩ tới, vừa thấy nam nhân này, tất cả nhưng nhớ đều trào lên trong ngực, đè ép hần đến phát đau. Hoá ra bất tri bất giác, hần đã lún sâu như vậy.

“Vậy ra ngoài ăn chút gì đi, anh cũng phải về Nghi Tân”. Đẳng Niệm nói, cầm lấy áo sơ mi của Cao Phi ở bên ghế mặc vào cho hần, cài từng cúc áo một, rồi giắt vào lưng quần. Sau đó giúp hần lấy cà vạt đeo lên, một bên mở miệng. “Anh thích nút thắt kiểu gì?”

“Tuỳ đi”. Cao Phi nhìn động tác thuần thục tự nhiên của Đẳng Niệm có chút khó hiểu rồi lại không vui.

Thắt xong cà vạt kiểu Half-Windsor, Đẳng Niệm vỗ mặt nam nhân. “Anh nên cảm thấy vinh dự đi, em cả đời này còn chưa từng phục vụ qua cho nam nhân khác đâu”.

Cao Phi mặt nhẩn mày nhíu lúc này mới giãn ra.

Đẳng Niệm toát lên ý cười. “Không ghen nữa?”

“.....” Cao Phi bất đắc dĩ. “Không cần tuỳ tiện đi phân tích người khác”.

“A, thói quen nghề nghiệp, xin lỗi”. Đăng Niệm nói.

Cao Phi xoa loạn tóc y coi như trả thù, sau đó hai tay ôm lấy mặt y.

Đăng Niệm cũng phối hợp nghiêng mặt qua.... Nhắm mắt lại.

Hai đôi môi chạm tới nhau.

11. Chương 11

“Ca, Đăng đại ca gửi thư tới!” Cao Đình gõ cửa thư phòng, cười nói.

“Nga”. Cao Phi từ trước máy tính ngẩng đầu lên, bĩu môi. Sao lại không thấy nam nhân kia viết thư cho hắn.

Nhớ nhưng như một thứ thuốc độc gây nghiện, không động tới sẽ không thể biết được. Từ sau lần đầu tiên ấy liền bức thiết muốn có lần tiếp theo.

“Ảnh nói cảm ơn em vì lần trước gửi đặc sản đến, thực đỡ thèm”. Cao Đình nói, theo thường lệ rút ra một tờ giấy khác đưa cho anh trai.

Sao lại không cảm ơn hắn ngàn dặm xa xôi đến đưa đồ cho y, Cao Phi tiếp tục bĩu môi, mở tờ giấy ra.

Lần này không chỉ có một con chó, còn có thêm một con mèo, đang ngồi chơi cuộn len trên sàn nhà.

Tưởng niệm như ma.

Vốn là hai người tư tưởng khác nhau, lần này Cao Phi lại rất nhanh hiểu được ý tứ của Đăng Niệm.

Cao Phi nhìn bức tranh, khoé miệng hơi nhếch lên.

Cao Đình nghiêng đầu, nhìn biểu tình biến hoá quỷ dị của anh trai, ách, chẳng lẽ.... thật sự có gian tình?

Sáng thứ bảy, Đăng Niệm vừa mới chấm xong bài tập, lại bị Lưu bí thư kêu đến uỷ ban thôn nghe điện thoại.

“Vẫn là người lần trước, bảo cậu ta cúp máy chờ một chút cũng không chịu”. Lưu bí thư nói.

“Nga, vậy sao?” Đàng Niệm cười, ánh mắt lấp lánh hơn thường ngày, thực động lòng người.

Cầm lấy ống nghe.

“Uy?”

“Là anh”.

“Em biết, có việc à?”

“Hiện tại có ở nhà không?”

“A?”

“Tôi đón anh chút, anh không tìm thấy đường”.

“.....”

Được rồi, nam nhân này tuy rằng rất nhiều thời điểm không tìm được đề tài tán gẫu chung, chuyện quan tâm khác nhau, tam quan cũng không giống, nhưng là, hắn luôn có thể làm cho y trong nháy mắt có cảm giác được lên thiên đường. Nói theo cách bình thường thì là, kinh hỉ.

Lần trước gặp mặt, đối với nam nhân kia mà nói hoàn toàn có thể xem như là cuộc điểm ngộ nơi thôn núi nhỏ xa xôi. Nói thế nào thì, con người khi thoát ra khỏi hoàn cảnh sống quen thuộc, hành động cũng sẽ bớt cố kỵ đi, so với bình thường càng bốc đồng hơn. Mà y ở nơi này, có thể nói là rời xa chốn thế tục huyền ảo, nhiều ít cũng sẽ trực tiếp hành động theo cảm giác.... Rất có khả năng rằng, một khi về lại với cuộc sống phồn hoa trước kia, hai người sẽ lại biết kiềm chế, ăn ý quên đi chuyện xưa.

Thế nhưng hai tháng này, y lại không ngừng nhớ tới hắn. Sau đó sẽ nghĩ, hai người liệu có thể tiếp tục phát triển hay không? Ách, nói đến tính cách thì đúng là không hợp, nhưng cảm giác tâm động là thật sự. Nửa năm ở chỗ này dưỡng tính thanh tâm quả dục, chuyên tâm dạy học cùng giúp đỡ người dân, đoạn tình cảm lưu luyến khó hiểu kia cũng dần phai nhạt. Nhưng lúc nhìn thấy Cao Phi, cảm tình mờ ám lúc trước lại đột ngột mạnh mẽ trở lại.

Ngày đó vẽ bức tranh ‘Chân dung’ Cao Phi ký tặng cho hắn chỉ là mang tính chất đùa vui, lần này cũng không cảm thấy tranh mình vẽ có ý tán tỉnh gì.

Nhưng thật không ngờ, vậy mà đem Đại Cầu tiên sinh đến đây.

Hơi thở gấp gáp, nhìn thấy nam nhân đứng trước xe oto, Đằng Niệm không nhịn được cong lên khoé miệng, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Cao Phi cũng nhìn thấy y, tìm chỗ vút thuốc, sau đó đem theo hành lý đơn giản bước đến.

“Lâu rồi không gặp”. Cao Phi lên tiếng.

“Anh....” Đằng Niệm gãi gãi đầu, ánh mắt nhìn theo hần chơn chứa ý cười, mang theo cả tình yêu và dục vọng không hề che giấu.

“Sao không giống lần trước đến Nghi Tân rồi gọi cho em, đỡ phải chờ hai tiếng”. Đằng Niệm nói.

“Lần trước em đi cũng mất hai tiếng rưỡi không phải sao?”

Đằng Niệm bật cười. “Vây nửa tiếng này, thưởng cho anh”.

“Không đủ”.

Dần dần, người cũng thưa thớt, đường núi lại khó đi, hai người chẳng thềm kiêng dè nữa, nắm tay nhau sánh bước.

Nếu không có cảnh nghèo khó, ngọn núi này rất thích hợp để nói chuyện yêu đương. Trời xanh, cây cỏ cũng xanh, đầu xuân, hoa nở rực rỡ muôn màu muôn vẻ.

“Thật muốn đem em cứ như vậy dè xuống mà làm”. Cao Phi kể bên tai Đằng Niệm nói.

“Đừng có mở phường nhuộm” (1). Đằng Niệm không thềm để ý. “Anh đột nhiên đến làm xáo trộn rất nhiều kế hoạch của em”.

“Ví dụ như?”

“Đến lượt em dọn vườn cắt cỏ cho Lưu đại thẩm, Lý thúc cũng cần dựng lại nhà, đã hẹn mấy người nữa đi cùng rồi. Còn phải đến chỗ vài đứa nhỏ, nhà chúng quá nghèo, cha mẹ không cho đi học nữa, em phải đến khuyên họ”.

“Anh có thể đi cùng em a”. Cao Phi nói. “Có thêm một người giúp đỡ không phải tốt hơn sao?”

Đằng Niệm quay đầu lại, trợn mắt nhìn hần.

“A”, Cao Phi nghiêng đầu cười, thanh âm êm ái. “Em nghĩ anh đến tìm em chỉ là để với em....” Mấy chữ cuối cùng còn ái muội ghé vào bên tai Đằng Niệm nói.

“Chẳng lẽ không phải?” Đằng Niệm hỏi ngược lại.

“Được rồi”. Cao Phi bật cười. “Vốn dĩ là như vậy, nhưng bây giờ phát hiện, cứ nhìn em thế này cũng thoải mái rồi”.

Đằng Niệm nhìn hắn, nhất thời không nói gì.

“Anh chỉ cần thấy em là được rồi”. Cao Phi nói.

Bốn phía không có ai, Đằng Niệm dừng lại, tiến đến bên miệng Cao Phi cắn một cái, sau đó nhếch lên khoe miệng, nhẹ nhàng nói. “Được rồi, chỉ cần anh giúp em, tối nay, tùy anh muốn yêu thế nào thì yêu”.

Lưu thẩm là quả phụ, người yếu nhiều bệnh. Lý thúc khi còn trẻ ra ngoài làm công, bị vật liệu xây dựng ở công trường rơi trúng, tay trái chân trái đều hỏng cả. Cho nên ngày thường người trong thôn nếu có thể giúp thì đều giúp, chỉ khác là sáng sớm nay có thêm hai người nhóm Đằng Niệm gia nhập.

Đến nhà mấy đứa trẻ thất học, dưới sự khuyên bảo cùng tình cảm của Đằng Niệm, cuối cùng cha mẹ chúng cũng đồng ý để chúng tiếp tục được đến trường.

Từ hộ cuối cùng đi ra đã là lúc trăng sáng sao thưa, Đằng Niệm nhìn nam nhân vẫn luôn ở bên cạnh mình, ôn nhu cười.

“Cười cái gì?” Cao Phi hỏi.

Đằng Niệm lắc đầu, vẫn cười.

Y cười Cao Phi lúc vừa mới đến đây liền đem áo khoác vứt lại chỗ căn phòng nhỏ đơn sơ của y, sau đó hắn xắn tay áo sơ mi bắt đầu cùng y làm việc. Người trong thôn cùng hắn khách khí hắn cũng không để ý đến, việc hắn làm tuyệt không ít hơn so với người khác.

Y sao có thể không biết nam nhân này vốn không phải là kiểu người như vậy. Hắn lạnh lùng, ích kỷ, là thương nhân chỉ chú ý tới lợi ích và hiệu quả thực tế. Hắn cho rằng loại việc giúp đỡ người nghèo khổ yếu này hắn là phải giao cho chính phủ cùng nhà nước chứ không phải là dân thường như bọn họ.

Nhưng hôm nay, hắn cứ nhiên lại hỏi y muốn xây một trường tiểu học Hy Vọng cần bao nhiêu tiền, phải làm những chuyện gì, nên chú ý chuyện gì.

Đằng Niệm không hỏi hần lý do, nhưng y biết tuyệt đối không phải là để lấy lòng y.

Không cùng một thế giới, nhưng lại động tâm với nhau. Hiện tại, Cao Phi đang thử tiến dần vào thế giới của y. Đằng Niệm nghĩ, nam nhân này, chỉ sợ cũng sẽ ở trong lòng y tồn tại ngày càng sâu.

Không trực tiếp quay về phòng, Đằng Niệm mang Cao Phi tới một con suối nhỏ, ở giữa núi, cách căn phòng nhỏ của Đằng Niệm cũng không quá xa.

Ánh trăng trong suốt, Đằng Niệm đi đến bên bờ suối, lấy tay thử nước, sau đó bắt đầu cởi quần áo. Cao Phi nhìn thấy, cổ họng khô khốc, mở miệng nói. “Này, cẩn thận cảm lạnh”.

“Từ cuối tuần trước em đã bắt đầu ở chỗ này tắm nước lạnh rồi”. Đằng Niệm cầm quần áo ném lên bờ, quay đầu lại, nhún vai. “Kỳ thật sức khỏe con người cũng không yếu như vậy, chỉ là cứ làm theo thói quen thôi”.

Từ từ đi vào dòng suối mát lạnh, hai tay vốc nước thả dọc theo cổ đi xuống.

Cao Phi dám thề, nam nhân này tuyệt đối, khẳng định là đang quyến rũ hần!

Đã bị khiêu khích như thế, hần đương nhiên cũng không thể cô phụ sở vọng của y, vì thế cũng bắt đầu cởi quần áo, đi qua.

“Cẩn thận cảm lạnh đó, người thành phố”. Đằng Niệm mở miệng trêu chọc.

“Vậy dùng thân thể của em đến sưởi ấm anh đi”. Cao Phi thấp giọng trả lời, nâng đầu y, thật sâu hôn xuống.

————— ta là đường phân cách thực sự không muốn viết H (- -||) —————

(1) : thành ngữ, đại khái chỉ những người được người ta nhường một tý là tưởng mình ghê gớm lắm.
(cre: tangthuvien)

12. Chương 12

Sáng sớm bị cái nóng làm tỉnh, bởi vì chiếc giường đơn nhỏ hẹp phải chứa hai nam nhân cao lớn.

Đằng Niệm nửa dựa trên người Cao Phi, lo ép hần khó chịu, y nhanh chóng ngồi dậy, sau đó nhìn chằm chằm gương mặt nam nhân vẫn còn đang say ngủ, khoe miệng không khỏi nhếch lên nụ cười.

Ngày hôm qua đương nhiên lại là một trận điên cuồng, bờ suối, thân cây, bãi cỏ. Không thể không thừa nhận, cùng nam nhân này làm tình, rất tuyệt.

Cao Phi cũng tỉnh lại, hai mắt mông lung mờ mịt nhìn người đang cười mình.

“Anh khi nào thì đi?” Đằng Niệm hỏi.

“Chuyến bay chín giờ tối nay”.

Đằng Niệm không nói lại. Lần này, cứ nhiên có chút luyến tiếc.

“Dậy đi”. Đằng Niệm vỗ đùi Cao Phi.

“A?” Cao Phi thiêu mi. “Hôm nay vẫn muốn đi hỗ trợ sao?”

“Hôm nay không có việc gì”. Đằng Niệm trèo qua người Cao Phi xuống giường, lấy ra giấy bút.

Cao Phi ngồi lên, lưng dựa vào tường đất.

“Cầm gờ lên một chút, mắt có thể nửa híp như vẫn đang ngủ. Đúng, cứ giữ nguyên như thế, đừng nhúc nhích”. Đằng Niệm ra lệnh, sau đó ngồi lên ghế dựa đối diện giường, dựng giá vẽ, bắt đầu phác thảo.

Cao Phi rất phối hợp, khoé miệng cũng lộ vẻ tươi cười thản nhiên, hai mắt nhìn Đằng Niệm không rời một giây.

Đằng Niệm thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu, nhìn vài cái lại cúi đầu tiếp tục vẽ tranh, mày hơi nhíu lại, thật sự nghiêm túc.

Nam nhân này, thật sự quá gợi cảm.

Người vẽ cùng người bị vẽ, không hẹn mà cùng ở trong lòng nghĩ. Không khí ám muội lại ôn nhu.

Qua gần hai tiếng, Đằng Niệm hoàn thành bức tranh, cất giấy bút, đứng lên đi qua thưởng cho ‘pho tượng’ hoàn mỹ một cái hôn.

Cao Phi lại nhướn mày. “Bức tranh không để cho anh sao?”

“Cho anh?” Đằng Niệm hỏi lại. “Em đây thì sao?”

Dứt lời, y tìm băng dính đem tác phẩm vừa mới hoàn thành dán lên bên cạnh đầu giường, nhìn nhìn, viết thêm cái tiêu đề – “My Man”.

“Không công bằng, vậy anh nhìn cái gì?” Cao Phi nhú mày.

“Anh trở về có thể lên baidu hoặc google tìm Nick Teng, sẽ có rất nhiều ảnh của em”. Đằng Niệm nhún vai.

Cao Phi nghĩ nghĩ, đột nhiên nhào đến chỗ Đằng Niệm, giữ cổ y, một bên hôn xuống đôi môi kia, một bên lấy ra di động nhanh tay ấn nút chụp ảnh.

Được thả ra rồi, Đằng Niệm mới liếm liếm khoe môi, tựa tiểu phi tiểu. “Em còn tưởng anh là người nghiêm túc đứng đắn, hoá ra lại tình thú như vậy....”

Nghe ra không biết là khen ngợi hay châm biếm, Cao Phi cũng không để ý, kéo ra tấm chăn mỏng bước xuống giường. “Buổi sáng ăn gì, anh đói rồi”.

“Khoai lang nấu cháo, thế nào?”

Thời gian vui vẻ qua rất nhanh, ngay cả đi bộ đường núi hai tiếng cũng cảm thấy quá ít. Tuy rằng trên đường vẫn đa số là trầm mặc, nhưng cảm giác tay trong tay thật tốt, thật an tâm.

Tiến Cao Phi lên xe, Đằng Niệm đứng bên dưới, qua kính cửa sổ nhìn nhau.

Luyến tiếc. Nhưng việc nên làm còn chưa làm xong.

Còn bốn tháng nữa....

Bức ảnh chụp kia rất mịn hoặc, bởi vì góc độ cho nên không nhìn được mặt Cao Phi nhiều lắm, ngược lại hơn phân nửa sườn mặt Đằng Niệm đều chụp được. Nam nhân kia còn mở to mắt nhìn vào máy ảnh, trong mắt tràn đầy khiêu khích, còn có một tia tình dục. Cao Phi đem ảnh cài làm màn hình di động, không lo người khác nhìn được. Nếu đúng thì không cần phải che lấp, nếu làm thì cần gì phải che giấu, đây luôn luôn là quan điểm của Cao Phi. Mục đích ban đầu chụp ảnh cũng là để mình tùy thời tùy chỗ nhìn nam nhân kia.

Lần tiếp theo gặp lại, vẫn là Cao Phi bay hơn nửa vòng đất nước, từ đô thị phồn hoa đến thôn núi nhỏ tĩnh mịch. Lần này còn mang theo một luật sư, cùng với giấy tờ liên quan đến việc xây dựng trường tiểu học Hy Vọng.

Luật sư Lâm Húc, cũng là bạn tốt từ thời đại học của Cao Phi, đương nhiên đối với tính cách của hắn cũng có phần hiểu biết. Đối với việc thiện mà hắn làm lần này, chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng để hình dung. Nếu là vì củng cố thanh danh của công ty, cũng không cần hắn phải đích thân đến tận đây lo

liệu đi? Chẳng lẽ, chốn vắng vẻ này có giai nhân?

Lần này Cao Phi không gọi Đằng Niệm tới đón, hắn đã biết đường, không cần thiết phải để Đằng Niệm đi lại mấy tiếng đồng hồ, rất vất vả.

Tới thôn, Cao Phi cũng không đi tìm Đằng Niệm ngay mà trực tiếp mang Lâm Húc tới uỷ ban thôn. Hắn đương nhiên là sẽ qua đêm ở đây, đó cũng là tính toán của hắn – nhưng còn Lâm Húc thì chưa sắp xếp, cho nên tranh thủ làm xong việc sớm một chút, để Lâm Húc quay về thị trấn, cũng thuận tiện để trấn trên ký giấy tờ, sớm ngày khởi công xây dựng.

Lúc Đằng Niệm biết Cao Phi mang theo luật sư đến đây, thật sự là ngoài ý muốn. Nam nhân này.... Quả nhiên là thương nhân hiệu suất cao. Ân, rất hợp khẩu vị y.

Khi Đằng Niệm xuất hiện ở uỷ ban thôn, đám Cao Phi đã làm gần xong mọi việc. Lần này hắn không chỉ muốn xây trường học, mà còn tính sửa luôn đường cái.

“Anh thật là....” Đằng Niệm nhìn nam nhân đi tới, cười nói.

Cao Phi ngược lại phát hiện ra thanh âm y không bình thường, giọng mũi rất nặng, vì thế nhíu mày. “Ồm?”

“Cảm mạo chút thôi”. Đằng Niệm nói.

Sau đó, Cao Phi lại suy nghĩ đến việc xây một trạm y tế, hơn nữa còn thực sự quay qua bàn với Lâm Húc.

“Uy, việc của em cũng sắp xong, nói không chừng còn sắp rời đi rồi”. Đằng Niệm cười.

“Em đi rồi về sau còn có người khác tới, người trong thôn khi ốm cũng cần có bác sĩ”. Cao Phi trả lời.

Đằng Niệm á khẩu, sau một lúc lâu mới nghĩ ra nguyên lai chính mình làm khống tước a. Y cảm thấy Cao Phi như vậy rất có mị lực lại quyết đoán, hắn cũng không phải vì một mình ai, mà là suy nghĩ cho cả cái thôn nhỏ này.

“Giữa trưa rồi, đến chỗ em ăn cơm đi?” Đằng Niệm hỏi. “Vị luật sư tiên sinh này, nếu không ngại thì đi cùng nhau luôn?”

“Được”. Lâm Húc gật đầu.

Cao Phi rất tự nhiên đi đến bên cạnh Đằng Niệm, ba người tạm biệt thôn trưởng, bí thư, hướng thẳng căn phòng nhỏ của Đằng Niệm mà tới.

Lâm Húc là luật sư, đặc trưng nghề nghiệp là trực giác mẫn tuệ sâu sắc, am hiểu sát ngôn quan sắc*, mà lão bạn tốt này của mình, hành động lẫn lời nói đối với vị giáo viên nông thôn kia, tuyệt đối, tuyệt đối là có điểm đáng ngờ.

*sát ngôn quan sắc: đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

Vừa đi vừa nói chuyện, Lâm Húc mới biết Đằng Niệm hoá ra chính là nhà thiết kế có chút danh tiếng kia, lần này tới đây để dạy học, còn hai tháng nữa sẽ trở về Thượng Hải. Mà Cao Phi, hành động vĩ đại ‘khó hiểu’ lần này cũng coi như là bị Đằng Niệm ảnh hưởng.

Có nội tình. Lâm Húc khẳng định. Hai người cũng không giống như là bạn bè đơn thuần... Nhưng đối với tính hướng từ trước tới nay của bạn tốt, Lâm Húc lại không dám xác định. Thẳng đến khi tới căn phòng nhỏ của Đằng Niệm, nhìn được bức chân dung của Cao Phi có viết thêm hai chữ ‘My Man’ được dán trên tường.

Giật giạt khoe miệng, chức nghiệp hàng ngày phải rèn luyện khiến Lâm Húc không nhiều lời hỏi đến, nhưng là diễn viên chính lần này lại là bạn tốt của mình –

Mà bên kia, Cao Phi còn đang cau mày giúp Đằng Niệm lau nước mũi.

Được rồi, phi lễ chó thị, nếu như đã là lựa chọn của Cao Phi, như vậy Lâm Húc chỉ cần chúc phúc là tốt rồi. Về phần bọn họ, nếu bây giờ vẫn chưa tính toán nói cho anh biết ‘tình hình thực tế’, vậy thì anh cứ giả cảm giả điếc đi. Nếu chuyện là thật, dựa theo tính cách Cao Phi, một ngày nào đó sẽ đem Đằng Niệm chính thức giới thiệu với bọn họ.

Đằng Niệm làm vài món ăn đơn giản, sau đó ba người ngồi ở bàn đá bên ngoài. CƠM canh đậm bạc, nói chung cũng không dễ ăn, nhưng Cao Phi không để ý. Lâm Húc thì khách tuy chủ tiện, còn phi thường bội phục quyết tâm và nghị lực đi dạy học ở vùng núi xa xôi của Đằng Niệm.

Ăn xong CƠM, Cao Phi giúp Đằng Niệm rửa bát, rồi hàn huyên thêm vài câu, sau đó hẩn khăn cấp muốn tiễn khách.

Lâm Húc khoe miệng run rẩy, cuối cùng vẫn nhịn không được. “Tôi chương mắt đến thế cơ à?”

Cao Phi khiêu mi. “Biết là tốt rồi, cậu cũng hiểu công suất của cậu quá lớn”. (à bóng đèn công suất lớn ấy =)))

Nhìn bọn họ nói qua nói lại, xem như đã thừa nhận quan hệ của cả hai, Đằng Niệm cười nói. “Muốn tiễn Lâm Húc không?”

“Không cần”. Cao Phi thay mặt Lâm Húc trả lời. “Buổi chiều thôn trưởng cũng có việc ra ngoài, dẫn cậu ta đi cùng là được rồi”.

Lâm Húc khẽ hừ một tiếng, gấp sách quên bạn, tên Cao Phi này sớm đã tính toán thời gian tranh thủ cùng người yêu ôn tồn một phen đi. Khó trách lúc thôn trưởng hỏi khi nào về thị trấn, Cao Phi chỉ nói dẫn mình đi, không dă động gì đến hắn.

Quên đi, hai người này xa cách ngàn dặm, được ở cùng nhau thế này cũng không dễ dàng gì – nghĩ đến Cao Phi cứ hai tháng lại tới nơi này một lần, hoá ra thật đúng là vì có ‘giai nhân’.... Được rồi, mình trước hết không quấy rầy, chiếm dụng thời gian thân thiết của người ta sẽ bị sét đánh đó.

13. Chương 13

Rốt cuộc đã đi được một cái bóng đèn, Cao Phi với Đằng Niệm đem ghế dựa ra ngoài ngồi phơi nắng.

“Thời gian trôi qua thật nhanh”. Đằng Niệm híp mắt, thấp giọng nói.

“Nga?” Cao Phi đáp lại. “Anh lại thấy quá chậm, mỗi lần đều phải rất lâu mới có thể gặp em”.

“Chính là, cũng sắp một năm rồi”. Đằng Niệm nhẹ nhàng thở dài. “Còn hai tháng nữa sẽ trở về”.

“Chẳng lẽ em không muốn?”

“Chính là vì rất muốn”. Đằng Niệm tự giễu. “Cho nên mới có cảm giác không tốt”.

“A?”

“Mọi người ở nơi này, cuộc sống quá bần cùng gian khổ. Em lại lãng phí tiền sinh hoạt một tháng của mình, một bộ quần áo bao nhiêu tiền? Có thể đủ cho một đứa trẻ tốt nghiệp tiểu học. Có khi tiêu pha ít đi một chút là có thể cải thiện cuộc sống của bọn họ rồi”.

“Chính là”. Cao Phi nhìn y. “Chỉ có trở về, trở lại với thành phố hiện đại, em mới có càng nhiều cơ hội để sáng tạo ra những thứ giá trị, sau đó mới có thể giúp đỡ bọn họ nhiều hơn”.

Đằng Niệm quay đầu, đón nhận tầm mắt của hắn. Nam nhân này, không phải an ủi y.... mà chính là, hiểu y.

“Đại Cẩu tiên sinh”. Đằng Niệm cười. “Em thực sự tò mò muốn chết, anh vì sao lại coi trọng em?”

Cao Phi ngẩn người, sau đó nhúu mày. “Quý mới biết”.

Đặng Niệm cong khoé miệng. “Rất khó nhỉ, em cũng không biết”.

“Liên quan đến mình sẽ bị loạn?”

“Nhưng thật ra lúc đầu anh hình như cũng không thích em, hoặc là nói, anh đối với kiểu người như em, không quá thích ứng”.

“Không có”. Cao Phi lập tức phủ nhận. “Là ảo giác của em”.

Đặng Niệm cũng không cùng hắn đi tranh luận vấn đề này. Quá khứ thế nào cũng không còn quan trọng, ngẫu nhiên lôi ra để gia tăng tình thú mà thôi.

“Vậy còn em?” Cao Phi hỏi.

“A?” Đặng Niệm nghĩ nghĩ. “Anh là nam nhân rất có mị lực a, tuy rằng cùng với em, ừm, rất không giống nhau, cũng ít có đề tài chung.... Có thể bởi vì như thế cho nên rất có lực hấp dẫn, làm cho em muốn tìm tòi nghiên cứu về anh.... Nhưng mà khi đó vẫn còn một đối tượng thâm mến khác”.

Cao Phi không đáp lại, nguy hiểm nhúu mày.

“Người ta đã kết hôn rồi”. Đặng Niệm nhu nhu cái trán Cao Phi. “Không ăn giấm với quá khứ, anh xem, em cũng đâu có hỏi chuyện cô bạn gái xinh đẹp kia của anh”.

“Anh với cô ấy chia tay lâu rồi”. Cao Phi đáp.

“Em cũng đoán thế. Bằng không với tính cách của anh sẽ không bắt cá hai tay”. Đặng Niệm nghiêng nghiêng đầu, nói. “Em không hỏi tới không có nghĩa là em không để ý, chính là, quá khứ, chúng ta còn chưa tồn tại trong sinh mệnh của nhau”.

“Được rồi”. Cao Phi bĩu môi.

“Cho nên ngày đó người kia kết hôn, em phát sốt”. Đặng Niệm cười cười, tiếp tục nói. “Khi đó anh chăm sóc cho em, áp tay lên trán em, lấy khăn lạnh đắp trán cho em. Lúc ấy không quá để ý, hiện tại lại nhớ đến vô cùng rõ ràng”.

Cao Phi chăm chú nhìn y, thanh âm trầm thấp nói. “Đặng Niệm, hiện tại anh muốn ăn em”.

Đặng Niệm nhướn mày. “Anh hoàn toàn có thể mời em vào trong nhà đã”.

Ban ngày làm xong chuyện không nên làm, tới buổi tối lại không ngủ, hai người liền dứt khoát ra ngoài ngồi ngắm sao.

Nhang muối để trên mặt đất, Đằng Niệm uể oải nằm ngửa trên ghế. Không đủ, Cao Phi cảm thấy thật muốn cứ như vậy trối người này lại đem về Thượng Hải.

Từ khi còn nhỏ đến nay, hắn rất ít khi có những ý niệm khấn thiết lại xúc động như vậy.

Lại còn là đối với một nam nhân. Cao Phi hoài nghi có phải chính mình đã bị nam nhân này hạ độc. Rõ ràng là hai nam nhân tám người đánh không lại, thế mà cứ nhiên lại nói đến yêu nhau.

“Thượng Hải không nhìn được bầu trời đầy sao như thế này”. Đằng Niệm thanh âm nhẹ nhàng, có chút lười biếng.

“Thượng Hải cũng không có nhiều muối như vậy”. Cao Phi ở trên đùi mình đập được một con muỗi.

“Ồ, hoá ra anh còn có tác dụng này”. Đằng Niệm khẽ cười.

“Cái gì?”

“Nhang muỗi tự nhiên a”. Đằng Niệm trêu chọc.

Cao Phi hừ một tiếng.

Đằng Niệm nhẹ cười ra tiếng, vươn tay qua sờ đầu hắn. “Ngoan, đừng giận”.

Cao Phi giật giật khoé miệng. Không giận, bị đối đãi giống như với một con cún nhỏ cũng không thấy giận, ngược lại còn có cảm giác tràn đầy ấm áp và thoải mái.

Hắn quả nhiên đã trúng độc nặng như vậy....

Đứng dậy, hạ ghế dựa, kéo Đằng Niệm qua hôn sâu một trận, sau đó ôm y vào trong phòng.

“Làm gì?” Đằng Niệm nhẹ nhàng nhú mi.

“Đi vào vận động vận động, đỡ phải ở chỗ này cho muỗi ăn”. Dù sao hắn cũng nghỉ ngơi tốt rồi, lúc này lại sinh mãnh hoạt long.

“Hay là thôi đi, nhờ đầu muối đốt anh một cái ở chỗ đó....” Đằng Niệm xấu xa cười.

“Yên tâm, sẽ không cho bọn muối đó có cơ hội”. Không thấy thì không thể đốt, Cao Phi tà ác nói.

“Ai ai, em thật sự mệt chết đi được.... Ngày nào đó anh thử ở dưới lằn qua lằn lại bảy tám lần mà xem....” Tuy là nói như vậy, nhưng Đằng Niệm vẫn thoả mãn ý nguyện của nam nhân.

Y cũng là nam nhân bình thường, cũng có dục niệm, ngày mai từ biệt rồi mấy tháng sau mới được gặp lại, y cũng muốn triền miên đến thoả mãn, chính là....

Cùng Cao Phi yêu đương, khó khăn trước mắt duy nhất chính là y tựa hồ rất khó có cơ hội áp đảo Cao Phi. Phải làm sao để công được một thắng nam tác phong cường hãn khôn khéo thể trạng tốt, đó nhất định là một cuộc chiến dài cả về thể lực lẫn tâm lý. Tuy nói làm tình chỉ cần hai bên đều thoả mái là được rồi, nhưng vấn đề là ở chỗ, thể lực Cao Phi rất tốt, giống như tích hai tháng trời, làm không đến bảy tám lần sẽ không thể tiêu hoá. Sau đó, kết quả chính là, xương sống thắt lưng chân tay bủn rủn, những triệu chứng này một cái cũng không sót trên người y.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

Tuy rằng hiện tại có rất nhiều sản phẩm điện tử có thể xem ngày tháng, nhưng trên bàn làm việc của Cao Phi vẫn để một quyển lịch. Hai vị thư ký vô cùng khó hiểu, vốn là qua tết đoàn ngộ, công ty phát cho nhân viên mỗi người một quyển lịch, tổng tài cư nhiên cũng vợ lấy một quyển, sau đó còn thực quỷ dị mà qua mỗi ngày sẽ gạch một dấu chéo.

“Là chờ ngày quan trọng gì sao?” Lý thư ký nghiêng đầu hỏi.

Hà thư ký nhún vai. “Ai biết được?”

Vừa lúc Lâm Húc tới, nghe được hai người trò chuyện, tò mò thuận miệng hỏi. “Chuyện gì vậy?”

“Quyển lịch ở trên bàn làm việc của Cao tổng thực quỷ dị”. Lý thư ký trả lời.

“Lịch? Rồi sao? Có cái gì kỳ quái?” Lâm Húc khó hiểu.

“Cao tổng cứ qua một ngày lại gạch một ngày....” Hà thư ký nói ra trọng điểm.

“A?” Lâm Húc thiêu mi, lập tức hiểu rõ. “Nga”.

“Anh biết gì sao?” Hà thư ký lập tức thân thiết hỏi.

Lâm Húc vô tội nhún vai. “Tôi không biết a”.

Sau đó, dưới ánh mắt hoài nghi của hai vị thư ký, Lâm Húc đẩy cửa phòng tổng tài. Trong lòng thầm nghĩ, hoá ra nam nhân rơi vào tình yêu cuồng nhiệt lại có thể làm mấy chuyện ngốc như vậy, trước kia còn tưởng Cao Phi là ngoại lệ....

Lâm Húc lần này tới là cùng Cao Phi bàn lại chuyện xây dựng trường học.

“Tên?” Cao Phi ngẩng đầu, hỏi lại.

“Đúng, bởi vì đây là kỷ niệm, cho nên cũng cần đặt một cái tên, ví dụ như lấy tên của cậu”. Lâm Húc trả lời.

Cao Phi nghĩ một chút liền nói. “Gọi là ‘Đằng Phi’ đi”.

“Nga, tên công ty, cũng không tồi”.

“Không phải”. Cao Phi ngắt lời, lấy ra giấy bút viết xuống rồi đưa cho Lâm Húc. “Là chữ này”.

Lâm Húc tiếp nhận, ngẩn người, một lát hiểu được, giật nhẹ khoé miệng. “Cái này, người khác đại khái chỉ nghĩ là lỗi chính tả”.

“Không sao”, Cao Phi nhún vai, nhìn quyển lịch tháng trên bàn. “Người cần hiểu có thể hiểu là được”.

“Được rồi”. Lâm Húc nhún vai, sau đó đen tối cười. “Người khác yêu đương tặng xe tặng quần áo, cậu thì tặng cả một ngôi trường, đúng là tình thú”.

Cao Phi nghiêm túc nhìn về phía Lâm Húc. “Đây không phải lễ vật, cũng không phải để kỷ niệm, thậm chí cũng không phải vì cậu ấy. Chỉ là tôi muốn làm như vậy”.

Thấy bạn tốt như thế, Lâm Húc cũng nghiêm túc theo. “Làm như vậy là vì cái gì?”

“Không muốn cách cậu ấy quá xa”. Cao Phi trả lời. “Không chỉ thân thể trái tim, tôi còn muốn tiếp cận càng gần đến tư tưởng của cậu ấy”.

Lâm Húc do dự mở miệng. “Ách....”

“Cậu muốn nói tôi đã lún quá sâu?” Thấy Lâm Húc gật đầu, Cao Phi cũng mỉm cười. “Tôi cũng thấy như vậy”.

“Được rồi”. Lâm Húc cũng cười. “Nếu đã vậy, chúc cậu may mắn, lão huynh”.

“Cảm ơn”.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~

Xuống xe buýt, lưng đeo balo to, nam nhân ngẩng đầu nhìn những toà cao ốc chung quanh, thanh âm xe cộ ồn ã, đúng là cảnh tượng đô thị phồn hoa.

Thật sự là có chút không quen. Nhớ lúc vừa mới tới thôn núi nhỏ kia, cũng là không thể quen nổi. Đằng Niệm cười cười, hướng về địa chỉ quen thuộc đi đến.

Mười phút sau, Đằng Niệm đứng trước một building, neho mắt nhìn, chỉ thấy ngay trước cửa building có một đôi nam nữ đang gắt gao ôm nhau.

Nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn theo, đôi kia còn không có ý tứ buông nhau ra, Đằng Niệm dứt khoát xoay người, quay trở về đường cũ.

Làm cái gì chứ? Không vui cau mày, Đằng Niệm rất lâu rồi mới có cảm xúc tiêu cực mạnh mẽ như thế này. Tuy rằng biết nam nhân kia không phải kẻ hai lòng, nhưng chính mắt nhìn thấy vẫn không nhin được mà cảm thấy giận dữ. Nghĩ đến chính mình phản ứng lớn như vậy – Đằng Niệm lấy tay xù tóc, không khỏi cười ra tiếng. Hoá ra y đối với Cao Phi đã vượt quá mức khống chế như vậy.... thật đúng là, vừa tức vừa buồn cười.

Cao Phi vô lực để mặc nữ nhân trong lòng khóc lóc kể lể cùng bạn trai sao lại cãi nhau bạn trai không hiểu cô thế này thế nọ.... tiểu thư muốn náo loạn cũng nhìn hoàn cảnh chút đi.

Bất đắc dĩ ngửa mặt thở dài, dư quang khoé mắt lại nhạy cảm bắt được một bóng người.

Cao Phi neho mắt, cố gắng để hai mắt cận nhẹ của mình có thể nhìn rõ ràng hơn, đáng chết, người kia sao lại đi nhanh như vậy? Mặc kệ, nhận lầm cũng không sao, chỉ cần có một tia khả năng –

“Được rồi đại tiểu thư, em đến văn phòng anh trước đã hoặc là tìm Lý Hải Đông nói chuyện, anh không rảnh cùng em”. Rất nhanh nói xong, Cao Phi đẩy ra Cố Thi, bay nhanh về hướng người nọ vừa đi.

Càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng rõ, Cao Phi rốt cuộc không nhin nổi hô to. “Đằng Niệm!”

Người nọ không dừng lại, càng đừng nói là quay đầu. Cao Phi cắn môi, ba bước biến thành hai, rốt cuộc đuổi kịp, bắt lấy tay người nọ. “Đằng Niệm? Em đã trở lại?”

Nam nhân bị hấn giữ chặt, ổn định thân thể nhưng vẫn không quay đầu lại.

Cao Phi nghi hoặc, thử kéo tay y quay lại, chính mình cũng tiến lên. “Đằng Niệm?”

Cuối cùng như nguyện thấy được gương mặt vẫn ngày đêm nhớ mong kia, tuy rằng là nhúu mảy lạnh lùng.

Cao Phi nhất thời kinh ngạc, nhớ tới có lẽ y đã nhìn thấy một màn vừa rồi, vội vàng giải thích. “Em hiểu lầm, không phải như em nghĩ – ”

Đằng Niệm hừ một tiếng, rút tay về.

Cao Phi mỉm cười. “Chỗ này nói chuyện không tiếng, chúng ta tìm nơi khác yên tĩnh hơn”.

Sau đó liền cương quyết lôi Đằng Niệm về hướng công ty. Đằng Niệm tuy rằng buồn bực nhưng vẫn để hấn kéo đi, không muốn ở trên đường gây chú ý.

Đến bãi đỗ xe tầng hầm, Cao Phi mở cửa sau đem Đằng Niệm đẩy vào, sau đó chính mình cũng vào trong, cái gì cũng không để ý, trước hôn đã rồi nói sau.

Thẳng đến khi Đằng Niệm sắp không thở nổi mới kéo bàn tay Cao Phi vẫn giữ gáy mình ra, không ngờ lại thấy ánh mắt lấp lánh mang theo ý cười của người kia.

“Vừa rồi chỉ là tiểu cô nương cãi nhau với bạn trai tìm người tố khổ mà thôi, trùng hợp anh ở ngay gần đó nên mới xui xẻo gặp phải”. Cao Phi không quên giải thích. “Bất quá anh vô cùng cao hứng, bộ dạng em ghen như vậy thật là đáng yêu....”

“Hừ”. Đằng Niệm trở mình xem thường, chỉ cảm thấy mất mặt.

“Em cũng không quay về nhà? Cư nhiên xuất hiện ngay trước mặt anh, rõ ràng chân thực mà không phải trong mơ...”

Đằng Niệm nghe hấn nói xong, vốn còn đang giận cũng thấy buồn cười, trên mặt hiện lên nét cười thản nhiên, bàn tay đổi thành xoa gáy Cao Phi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đằng Niệm....” Ánh mắt Cao Phi trầm xuống, thanh âm tràn ngập nguy hiểm.

Đằng Niệm lúc này mới phát hiện động tác của mình quá mức khiêu khích – nhưng y thề, chủ ý của y chỉ có ‘ôn nhu’ .....

Cao Phi vừa mới muốn hôn đến, Đằng Niệm đã nghiêng đầu sang một bên. “Không được – ”

“Được”. Cao Phi là nam nhân phái hành động, điểm ấy không thể nghi ngờ, một tay hắn đã bắt đầu tham tiến vào trong quần áo Đằng Niệm.

“Chỗ này rất chật.... Em mới ngồi xe hai ngày hai đêm, cả người đều là mồ hôi....” Đằng Niệm vừa giãy dụa vừa nói.

“Không sao”.

“Sssh!” Nhũ tiêm bị nắm lấy vuốt ve, Đằng Niệm hít một ngụm lạnh khí. “Sớm biết như vậy em đã về nhà tắm rửa ngủ một giấc sau đó ung dung chờ anh đến hầu hạ....”

“Vậy em vì sao lại đến thẳng đây?” Cao Phi cười hỏi, không ngừng hôn lên môi và cổ y, tay cũng không nhàn rỗi, dò xét bên trong quần bò y.

Đằng Niệm bất đắc dĩ để mặc nam nhân tụt quần mình xuống một bên, sau đó y dang chân ngồi trên đùi hắn, ôm lấy đầu hắn, thành thật nói. “Muốn gặp anh, bởi vì muốn gặp anh – ngô....”

Miệng bị chặn lại, sau đó Cao Phi cứ nhiên, cứ nhiên cứ như vậy trực tiếp đi vào cơ thể y!

“Uy uy!” Đằng Niệm đau đến nhăn hết cả mặt.

“Thả lỏng, ngoan....” Cao Phi ghé vào bên tai y dụ dỗ. “Để anh đi vào”.

Dựa vào chất lỏng đã tiết ra trước đó, hắn cố gắng thử tiến vào, nhưng cũng chỉ được một phần.

Đằng Niệm nước mắt đều muốn rơi rồi, cắn răng mở miệng. “Anh thật lợi hại, có thể làm cho em nhiều năm qua không nói lời thô tục nhưng hiện tại chỉ muốn ân cần hỏi thăm cả tổ tiên nhà anh”.

Cao Phi nhếch lên khoé miệng. “Vinh hạnh của anh”.

Nửa vời cũng rất thống khổ, Đằng Niệm dứt khoát phối hợp với Cao Phi, đơn giản một hơi ngồi xuống – dục vọng y cũng có, không thể so với Cao Phi kém hơn, cho nên, ghi nợ trở về cùng hắn tính sổ.

“Ngô!” Cắn lên bả vai Cao Phi, Đằng Niệm kêu rên ra tiếng. Chảy máu....

Tình ái thâm trầm.... Chờ hết thấy bình tĩnh lại, Cao Phi mới đỡ Đằng Niệm ngồi xuống. Nhìn giữa hai chân y cổ bạch dịch còn xen màu hồng hồng, vừa đau lòng vừa thấy có lỗi.

“Anh xin lỗi”. Cao Phi thấp giọng nói.

“Hừ”. Đăng Niệm cười lạnh, khinh thường nước mắt cá sấu của hắn. “Em không đi bệnh viện, không cần bác sĩ, anh xem mà lo liệu”.

“Tuân mệnh”. Cao Phi ôn nhu giúp y mặc lại quần áo, sau đó ngồi vào ghế lái, một bên khởi động xe một bên gọi điện về công ty. “Uy, tiểu Lý, tôi có việc gấp phải nghỉ nửa ngày, cô giúp tôi đem lịch trình lùi lại một chút.... Cố tiểu thư? Nga, cô xem mà làm, cảm ơn”.

Lý thư ký nhìn điện thoại đã cúp, giật giật khoé miệng, trên mặt trưng ra biểu tình tò mò, dù sao, tính bất quá là không nhịn được a.....

Suy nghĩ trong chốc lát, Cao Phi vẫn cẩn thận hỏi lại Đăng Niệm. “Đến nhà anh hay nhà em?”

“Anh nói xem?” Đăng Niệm tức giận hỏi lại.

“Được rồi”. Cao Phi liếc nhìn sắc mặt đã trắng bệch của y, khởi động xe rời đi.

Nhà của Đăng Niệm rất sạch sẽ, biết y sắp về, mẹ và chị gái y đã đến dọn dẹp qua.

Bài trí cùng bố cục tương đối đơn giản, chủ yếu là màu trắng, cùng với Cao gia nhiều màu đen hoàn toàn tương phản.

Không có thời gian đánh giá nơi ở của người yêu, Cao Phi đỡ Đăng Niệm đến phòng tắm, cẩn thận ôn nhu thay y cởi quần áo, tắm rửa, lấy thuốc bôi vào nơi tư mật bị thương kia.

Sau đó giúp y lau khô người, đưa y về nằm trên giường. Đăng Niệm vừa mới tắm xong phần phần nộn nộn thoát nhìn vô cùng ngon miệng, nhưng Cao Phi không có gan ăn thêm lần nữa. Hướng hồ Đăng Niệm là thực sự mệt mỏi, vì thế cũng không quấy rầy y nữa. Nhìn y nằm trên giường thoải mái nhắm mắt ngủ say, Cao Phi mới cảm chìa khoá yên lặng ra khỏi cửa.

14. Chương 14

(Tình yêu có giới hạn sao? Anh không biết. Anh chỉ biết, càng khám phá ra nhiều điều trong cuộc sống của em, anh lại càng yêu em hơn)

Ngoài miệng ngựa ngựa, nhịn không được mà hé môi ra, ngay lập tức có vật gì đó mềm mại ấm nóng tiến vào, tùy ý trên đầu đầu lưỡi y.

“Ngô....” Nếu không tính y sẽ không là nam nhân. Đằng Niệm vẫn nhắm hai mắt, nhưng hai tay lại chủ động ôm lấy cổ nam nhân, kéo hẳn lại gần mình, làm cho nụ hôn càng thêm tiến sâu.

“Yêu tình này....” Cao Phi thấp giọng lầm bầm. Vốn là muốn gọi y rời giường, ai ngờ lại bị y gọi lên dục hoả, vì thế hẳn cũng không khách khí, trực tiếp đè người kia xuống.

Đằng Niệm dùng sức đem Cao Phi đặt ở dưới thân, rót cuộc mở mắt, hai tay chống ở bên sườn Cao Phi, kéo ra một chút khoảng cách. “Đại Cầu tiên sinh vẫn luôn gọi người khác rời giường như vậy sao?”

“Em không phải vẫn âm thầm ghét bỏ anh không hiểu tình thú?” Cao Phi không đáp hỏi lại. “Nhưng loại tình thú này, không phải luyện tập nhiều mới có sao?”

Đằng Niệm nhìn hẳn một lát rồi bật cười, sau đó leo xuống giường nhưng lại bị Cao Phi một phen giữ lại.

“Yy....” Cao Phi ẩn nhẫn lửa dục trong người, thanh âm vừa bắt đầu lại không biết làm sao.

Đằng Niệm quay đầu lại, nhướn mày. “Không phải gọi em rời giường ăn cơm sao?”

“.....” Cao Phi chỉ chỉ thân dưới của mình đã muốn đứng lên. “Nó cũng đói”.

“Trước chịu đựng đi”. Đằng Niệm dứt khoát nói, nhẹ nhàng tránh khỏi tay hẳn. “Hoặc là dùng tay phải vịn năng của anh, phòng tắm ở ngay sau cánh cửa kia”.

..... Được rồi, người ‘vô tình’ như vậy đúng là đàn tiên hẳn gặp phải. Nhìn Đằng Niệm ra khỏi phòng, Cao Phi nằm ngửa ra trên giường, trên mặt hiện lên nét cười ôn nhu.

Y đã trở lại, trở về chốn bên cạnh hẳn. Không cần chịu đựng nhưng nhớ, cũng không cần phải đối với màn hình điện thoại động dục.

Dọn xong bàn cơm đầy đủ sắc hương, Đằng Niệm mỉm cười, cầm đĩa gấp một miếng vịt quay, hương vị thật không tồi. Đại Cầu tiên sinh đương nhiên sẽ không nấu cơm, tất cả đều là đồ ăn mua bên ngoài. Nếu về sau sống cùng nhau, chỉ sợ y sẽ là người đàn ông nội trợ trong gia đình.

Từ từ, vừa rồi có phải y nghĩ đến chuyện ‘về sau sống cùng nhau’? Đằng Niệm ngẩn người, thẳng đến khi phòng ngủ vang lên tiếng mở cửa, y quay đầu nhìn nam nhân đang đi ra, trên tức thiêu mi. “Nhanh như vậy?”

Cao Phi nhìn y một cái, kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó lấy bát trước mặt Đằng Niệm xới cơm cho y.

Đằng Niệm nhận lấy, khoé mắt cong cong. “Cảm ơn”.

“Tối nay...” Cao Phi dò hỏi.

“Không được”. Đăng Niệm lập tức trả lời, khoe mắt vẫn cong cong, cả người trông cực kỳ vô hại. “Vết thương lúc trước còn chưa khỏi, trừ phi – ”

“Trừ phi cái gì?” Cao Phi còn làm ra bộ dáng học sinh tiểu học cực kỳ nghiêm túc học tập.

Đăng Niệm nhếch lên khoe miệng. “Trừ phi Đại Cẩu rửa sạch móng, nằm sẵn trên giường chờ em đến làm hạnh”.

“.....” Cao Phi giật giật khoe miệng, sau đó mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, yên lặng ăn cơm.

Mắt thấy uy hiếp có hiệu quả, Đăng Niệm vừa lòng mỉm cười, bắt đầu hưởng thụ, ách, bữa cơm thành phố đã lâu.

Ăn xong cơm, Cao Phi tự giác đi rửa bát, sau đó ngồi xuống sofa, kê sát vai Đăng Niệm, xem TV.

Đăng Niệm quay đầu, nhướn mày. “Anh không về à?”

“Em đuổi anh?” Cao Phi cũng nhướn mày.

“Cũng không phải”. Đăng Niệm quay đầu lại, tiếp tục xem TV. “Chính là, thấy được mà không ăn được không phải rất khó chịu sao?”

Ác ma. Trong đầu Cao Phi nhảy ra hai chữ này, bất quá –

Cao Phi tà ác cười, ghé sát bên tai Đăng Niệm nói. “Đối với màn hình điện thoại anh còn có thể... Huống chi hiện tại còn là người thật...”

Đăng Niệm run rẩy một chút – hơi thở của Cao Phi quanh quẩn bên tai y, thực rung động.

Cao Phi vuốt ve cổ Đăng Niệm, kéo y quay đầu, sau đó nhắm mắt lại, hôn lên.

Tin tức vẫn đang phát, trên sofa hai nam nhân từ ngồi đã biến thành nằm. Sau đó, hai người bằng bàn tay phải vịn nâng cùng nhau trải qua một đêm tiêu hồn.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

“Tổng tài sớm!” Chờ thang máy, từng tốp nhân viên cũng đi vào, cùng hân nhiệt tình chào hỏi.

Cao Phi mỉm cười gật đầu với bọn họ. “Sớm”.

“Cao tổng, hôm nay tâm tình không tồi?” Có phần sinh động hơn ngày thường.

“Khá tốt”. Cao Phi cười đáp.

Oa, tâm tình của hân rất tốt nhe, không biết hôm nay đưa ra yêu cầu tăng lương có được đáp ứng không? Mọi người bắt đầu ở trong lòng suy nghĩ.

Thang máy mở, Cao Phi dẫn đầu đi ra ngoài, thấy được Lý Hải Đông.

“Hi, Cao Phi”. Lý Hải Đông thấy hân, đi lên vỗ vỗ vai chào hỏi, sau đó nhin không được mà oán giận. “Ngày hôm qua cậu chạy đi đâu hả? Cứ như vậy đem Cổ tiểu thư vứt lại cho tôi, hại tôi rối tinh rối mù”.

“Nga? Cô ấy làm gì cậu?” Cao Phi hỏi. Hôm qua gọi điện cho em gái báo không về nhà xong hân liền tắt máy, để phòng ngừa thời gian ngọt ngào bị bóng đèn quấy rầy.

“Bắt tôi đi ăn cơm tây, sau đó đưa cô ấy về”. Lý Hải Đông bắt đắ dĩ nói. “Tôi phải trả tiền”.

“Được lắm”. Cao Phi sảng khoái trả lời.

Lý Hải Đông hoài nghi nhìn hân. “Cậu xác định là cậu? Cậu hôm nay – quần áo vẫn là đồ ngày hôm qua, ừm, mùi dầu gội hình như cũng không phải loại thường ngày, đêm qua còn tắt điện thoại...”

“Có vấn đề gì không?” Cao Phi chọn mi, đã đến cửa văn phòng của hân.

“Vấn đề rất nghiêm túc”. Lý Hải Đông gật đầu, đi theo hân vào văn phòng. “Cậu lại quen bạn gái?”

Cao Phi ngẫm lại, lắc đầu. “Không phải bạn gái”.

“Vậy, cậu – ” Lý Hải Đông khó hiểu. “Chơi đùa?”

“Tôi là loại người như vậy sao?” Cao Phi hỏi lại.

“Không phải, cho nên mới kỳ quái”. Lý Hải Đông vẽ mặt dấu chấm hỏi.

“Lần sau sẽ tìm cơ hội cho các cậu gặp mặt”. Cao Phi nói. Kỳ thật bọn họ không phải đã biết nhau sao.... Nghĩ nghĩ, đột nhiên rất muốn thấy vẻ mặt Lý Hải Đông khi gặp người kia, vì thế quyết định trước không nói rõ ràng.

“Được rồi”. Lý Hải Đông nhún vai, cũng không quá để ý. “Vậy tôi ra ngoài trước”.

“Ừ”.

Chờ cửa văn phòng đóng lại, Cao Phi lấy ra điện thoại, nhìn gương mặt hấp dẫn của Đằng Niệm trên màn hình, còn có nét cười thản nhiên kia.

Lý Hải Đông bắt đầu gọi bạn gọi bè, còn liên lạc với cả bạn đại học ở Thượng Hải để tụ hội một trận, nói cái gì mà, có thể mang theo người nhà, a không, nhất định phải mang theo người nhà.

Hiểu được ý đồ của tiểu tử này, Cao Phi cũng không ngại, hỏi Đằng Niệm, Đằng Niệm vừa vặn rảnh rỗi, đáp ứng đi.

Tan làm, lái xe đến nhà Đằng Niệm. Đằng Niệm đã cho hắn chìa khoá nhà y, trên cơ bản mỗi ngày hắn đều ghé qua, nhưng rất ít khi qua đêm, vì lo lắng còn em gái trong nhà. Hắn cũng từng dò hỏi Đằng Niệm có muốn chuyển qua nhà hắn ở, Đằng Niệm luôn cười nhạt nói. “Tiểu Đình biết thì không hay lắm.... hàng xóm nhà anh cũng sẽ phỏng đoán quan hệ của chúng ta, anh và em thì không sao, nhưng truyền đến tai tiểu Đình thì sao?”

Hắn không có gì phản bác.

Thở dài, lấy ra chìa khoá mở cửa. Đằng Niệm đang ngồi ở một góc phòng khách, vẽ sơ đồ phác thảo gì đó, thấy hắn đến, quay đầu cho hắn một cái mỉm cười.

Cao Phi tiến lên, ôm eo y, hôn tai y.

“Dừng nháo”. Đằng Niệm cười trớn. “Chờ em thay quần áo”.

“Anh giúp em”. Trận địa dời đến bên cổ.

“Không cần”. Đằng Niệm sáng suốt cự tuyệt. “Đi, đến sofa ngồi, chờ em ra”.

Cao Phi không cam lòng buông tay.

“Ngoan!” Đằng Niệm cười, hôn lên khoé miệng hắn.

Đặng Niệm lần thứ hai xuất hiện ở phòng khách, y đã đổi sang một thân tây trang, thắt cà vạt đỏ.

“Thế nào?” Đặng Niệm hỏi. “Mặc tây trang có quá nghiêm túc không, tóc cũng hơi dài rồi”.

“Đẹp lắm”. Cao Phi mở hai tay khoát lên sofa, mắt chăm chú dõi theo Đặng Niệm.

Bị nhìn như vậy hồi lâu, Đặng Niệm nháy nháy mắt. “Em biết em rất tuần tú, nhưng anh cứ nhìn mãi như vậy thì sẽ đến muộn đó, Đại Cẩu tiên sinh”.

Cao Phi lúc này mới không tình nguyện đứng lên.

Đặng Niệm giúp hắn chỉnh lại cà vạt, mỉm cười, sau đó cùng nhau ra ngoài.

Hẹn gặp tại một quán bar không quá ồn ã. Cao Phi bọn họ đương nhiên là đôi cuối cùng xuất hiện. Xem ra Lý Hải Đông lúc trước đã khẩn cấp đem tin Cao Phi sẽ mang người nhà đến truyền ra. Tất cả mọi người đều muốn biết ai có thể bắt được tâm Cao Phi hắn.

Lâm Húc đương nhiên biết đáp án, nhưng vẫn ôm theo bà xã đến, ngồi chờ kịch vui.

Lúc Cao Phi và Đặng Niệm cùng vào ghế lô, Lý Hải Đông thực kinh ngạc. “Đặng Niệm, cậu cũng tới à?”

“Đúng a, không mời trước mà đã đến, thật ngại quá”. Đặng Niệm chớp chớp mắt.

“A, không sao không cần đi”. Lý Hải Đông ngượng ngùng, đợi bọn họ ngồi xuống mới nhớ tới hỏi Cao Phi. “Cao Phi, ‘người nhà’ của cậu đâu?”

Không khí đang sôi nổi lập tức yên tĩnh. Cao Phi chọn mi. “Không phải mang đến rồi sao?”

“Chỗ nào?” Lý Hải Đông nghi hoặc, mọi người cũng ồn ào, Cao Phi đang đùa họ?

Đang bắt tay chào hỏi với Đặng Niệm, Lâm Húc rốt cuộc nhin không nổi ôm bụng cười ra tiếng, thành công đem lực chú ý dẫn lại đây.

“Nhìn tôi làm gì?” Lâm Húc cười thở gấp nói. Nữ nhân bên cạnh hoài nghi nhìn anh.

“Đến, bà xã, làm quen một chút, đây là Đặng Niệm”. Lâm Húc ôm vợ, nói. “Là nhà thiết kế, chính là cái vị mới đi dạy học từ Quý Châu về ấy”.

“Từ Quý Châu về?” tiểu nữ nhân chớp mắt mấy cái. “Họ ‘Đằng’... Anh sao lại không nói sớm cho em biết!” Đánh chồng một cái, sau đó vươn tay với Đằng Niệm. “Xin chào, tôi là Lý Thanh Thanh, là vợ của Lâm Húc”.

“Xin chào”. Đằng Niệm bắt tay với cô.

“Uy uy, rốt cuộc là chuyện gì đây?” Mọi người còn lại bất mãn, ồn ào nói.

“Được rồi”. Lâm Húc buông tay, nhìn hai diễn viên chính vẻ mặt xem kịch vui không hề có dấu hiệu ‘thăng thần’, mà đám người kia thì quá trì độn. “Cao Phi không phải mới quyên góp xây một trường tiểu học sao?”

“Thì sao?”

“Tên là ‘Đằng Phi’ đó thôi”.

“Nga, là tên công ty hử”.

“Không”. Một diễn viên chính mở miệng. “Là ‘Đằng’ trong ‘Đằng Niệm’ ”.

Mọi người im lặng, Đằng Niệm cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn Cao Phi. Người phía sau hướng y nhún vai, nháy nháy mắt.

Ngang nhiên mắt qua mây lại, còn có lời nói của Cao Phi, tập thể đám đông đều choáng váng.

“.....” Lý Hải Đông nhướn mày, dò hỏi. “Cậu nói ‘không phải bạn gái’, chính là ý này sao?”

“Ừ”. Cao Phi thản nhiên đáp. “Là bạn trai”.

“..... Fuck!”

“Cao Phi cậu có gan!”

“Cao Phi cậu quá lợi hại!”

“Chuyện từ khi nào?”

Trong phòng nhất thời giống như nổ tung, sôi trào không ngừng.

Cao Phi chỉ cười không đáp, nắm lấy tay Đằng Niệm, mười ngón đan xem.

“Uy uy, chúng tôi thấy được đó”. Một vị đại ca nào đó nói. “Tốt xấu gì cũng phải để thời gian cho bọn này giảm xóc tâm lý một chút chứ”.

“Đúng vậy, mặn nòng như vậy – ” Một vị khác cũng xen vào, quay đầu nói với người nhà mình. “Vợ ơi, anh cũng muốn”.

Đằng Niệm cười, mở miệng. “Àn, thật sự là có lỗi, để mọi người ‘kinh hách’ như vậy”.

“Đúng, cho nên phải phạt rượu!” Lý Hải Đông phản ứng lại, đem hai chén rượu đầy bày trước mặt bọn họ. “Uống rượu giao bôi cũng không sao”.

Cao Phi bưng lên chén rượu. “Đằng Niệm không thể uống rượu, tôi thay mặt cậu ấy”.

Nhất thời tiếng huyết sáo nổi lên bốn phía, Cao Phi mặt không đổi sắc uống xong hai chén, Đằng Niệm cầm tay hắn. “Uống chậm một chút”.

Cao Phi cười cười, giữ chặt độ ấm trong lòng bàn tay.

15. Chương 15

Đợi cho mọi người tận hứng tàn cuộc đã là hai giờ sáng, Cao Phi uống hơi nhiều, theo thường lệ đem chìa khoá xe cho Đằng Niệm lái, còn mình ra ghế sau nằm.

Đằng Niệm vừa đau lòng vừa tức giận. “Đã bảo anh uống ít một chút”.

“Không sao”. Cao Phi nhắm mắt lại, giọng như nỉ non.

Đằng Niệm nghĩ nghĩ, đem một con ma men như vậy trở về Đình Đình cũng không tiện chiếu cố, cho nên dứt khoát quay xe đi về hướng nhà mình.

Đỡ Cao Phi lên giường, chính mình cũng mệt muốn chết, liền tắm rửa qua loa rồi cũng lên giường.

Sáng sớm hôm sau là bị tiếng chuông di động của Cao Phi đánh thức. thấy Cao Phi còn đang ngủ, Đằng Niệm ngáp ngáp dài bò xuống giường, từ trong đồng quần áo lấy ra điện thoại, thấy màn hình nên y không khỏi bật cười. Điện thoại là Cao Đình gọi đến, Đằng Niệm trực tiếp nghe máy.

“Ân”. Sáng sớm rời giường giọng vẫn còn khàn khàn. “Xin chào”.

“Ca.... ca?” Đầu dây bên kia cũng không chắc chắn.

“Anh em còn đang ngủ, anh là Đăng Niệm”. Đăng Niệm vừa nói vừa leo lên giường.

“Đăng đại ca?” Cao Đình thanh âm cao lên tám độ. “Anh em ở chỗ anh?”

“Đúng”. Đăng Niệm cười, vò vò mái tóc của nam nhân nằm bên cạnh. “Ngay trên giường của anh”.

“..... Đăng đại ca!” Bên kia thét chói tai. “Thật sự?!”

“Thật”. Đăng Niệm ý cười càng sâu.

“Các anh, các anh....” Thanh âm nghe ra thực hưng phấn cùng bất quá. “Có hay không, có hay không...”

“Có hay không làm?” Đăng Niệm hỏi, sau đó nói. “Đêm qua không có, anh em say quá lợi hại”.

“..... Đăng đại ca, anh còn nói theo em”. Trầm mặc trong chốc lát, Cao Đình đã tỉnh táo lại, ngữ khí có điểm nghiêm túc. Cô bé đã sớm hoài nghi trong khoảng thời gian này ca ca luôn về trễ, có hôm còn qua đêm bên ngoài, ừm, cẩn thận nghĩ lại thì chính là bắt đầu từ lúc Đăng đại ca quay về Thượng Hải. Ân, còn nữa còn nữa, trước khi Đăng đại ca trở về, anh trai đều cách hai tháng phải ‘đi công tác’ một lần.... Chẳng lẽ, thành thật rồi?

“Anh với anh trai em cùng một chỗ, hơn nửa năm rồi”.

“..... Các anh vậy mà không cho em biết?!” Đại tiểu thư bất mãn.

“Anh trai em không nói cho em biết sao? Ân, về sau tìm anh ấy tính sổ”. Đăng Niệm lập tức đá qua cho Cao Phi.

“Anh cũng không nói cho em....” Đại tiểu thư phản ứng cũng không chậm.

“Ân, anh ngại a”. Đăng Niệm cười cười.

“.....” Cao Đình bị đả bại. “Được rồi, em còn phải đi học, không nói với anh nữa, lần sau sẽ tìm các anh tính sổ”.

“Được”. Đăng Niệm cười. “Không nói chuyện với anh em sao?”

“Không cần, em chỉ muốn hỏi anh đang ở chỗ nào, đêm qua không về cũng không nói một tiếng”. Cao Đình lẩm bẩm. “Làm em gái cũng sẽ lo lắng nha”.

“Àn, sau này phải dạy dỗ lại”. Đăng Niệm gật đầu.

“..... Em cũng sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Không nói nữa, bye!”

“Bye”. Đăng Niệm cúp máy, cười cười.

Nam nhân bên cạnh đã có dấu hiệu tỉnh lại, bắt quá chỉ lẩm bẩm một tiếng. “Ai a?”

“Tiểu Đình, gọi tới xác nhận anh bình an. Về sau anh không về thì gọi điện nói với con bé một tiếng, tiểu cô nương thể nhưng cũng sẽ lo lắng cho anh trai”. Đăng Niệm trả lời, nhìn màn che cửa sổ, đem điện thoại để lên tủ giường rồi cũng nằm xuống. “Em còn muốn ngủ, anh nhớ giờ mà rời giường đi làm”.

“Nga”. Cao Phi lẩm bẩm.

Chín giờ rời giường, cả người gần như đã thanh tỉnh. Tuy rằng hần là ông chủ, nhưng dù sao đến muộn cũng tạo ra ảnh hưởng không tốt, vì thể nhanh chóng rửa mặt, trước khi đi còn hôn một cái lên mặt nam nhân còn đang say giấc.

Tới công ty, mọi người thấy hần vẫn mặc bộ tây trang ngày hôm qua, đen tối cười. Cao Phi nhẹ nhàng nhún mày, thầm nghĩ lần sau nên mang hai bộ quần áo để lại chỗ Đăng Niệm.

Trải qua một đêm, Lý Hải Đông vốn khiếp sợ cũng đã khôi phục lại, nhưng vẫn buồn bực vì sao hai nam nhân không liên quan lại có thể đến với nhau.

Vì thể liền nhắn tin hỏi người đã sớm biết chuyện, Lâm Húc.

Lâm Húc nhắn trở về một tin rất dài. “Ngày xưa ngày xưa, có một con tinh tinh kết hôn với một con khỉ....”

Giữa trưa Cao Phi nhận được điện thoại của Cao Đình. Tiểu cô nương thủy chung vẫn nhịn không được nội tâm kích động và hưng phấn. Nghĩ lại mà xem a, vốn chỉ là YY đơn thuần thể mà lại thành sự thật, giống như cho cô bé một trái bom tấn a.... Huống hồ nửa năm cũng không gặp, hai người kia sao lại thông đồng với nhau?

Cao Phi xoa xoa trán nghe em gái ở đầu dây lẩm nhẩm oán thán một hồi, cuối cùng làm cho hần túm được

tia trọng điểm. “Đình Đình, em không phản đối?”

“Em vì sao phải phản đối?” Đình Đình mặc danh kỳ diệu.

“Anh thích nam nhân, em không phản đối?” Cao Phi cảm thấy có chỗ không đúng.

“Ca ca anh đang sống ở thời đại nào rồi.... Anh theo đuổi hạnh phúc của mình, em có gì mà phải phản đối?” Cao Đình ngữ khí bối rối. “Huống hồ em cũng biết Đảng đại ca là Gay.... Được rồi em thừa nhận em từng có một ý muốn nhỏ nhỏ anh và Đảng đại ca sẽ thành đôi....”

“.....” Cao Phi sau một lúc lâu mới hỏi lại. “Em có biết?”

“Ách, em biết”.

“Được rồi”. Cao Phi có điểm bất đắc dĩ, như vậy, vấn đề kia....

“Mặc kệ thế nào, ca, anh hạnh phúc là được rồi”. Cao Đình thật tâm nói.

“Cảm ơn em”. Nén giận cùng uất ức song song tồn tại.

Ngắt điện thoại của em gái, Cao Phi lập tức gọi đến dãy số của người kia.

“Ân?” Đảng Niệm đang ăn sữa chua, mồm miệng nói ra không rõ ràng.

“Em biết Đình Đình biết em là Gay”. Cao Phi bình tĩnh tự thuật, lại khó nén một tia bất mãn.

“Ân?”

“Đảng Niệm!”

“Được rồi, Đình Đình quả thật đã sớm biết tính hướng của em”. Đảng Niệm nhún vai. “Còn ôm giấc mộng tác hợp anh và em”. Hiện tại, mộng đã thành thật.

“Vậy em còn nói cái gì mà ‘Đình Đình biết được sẽ không tốt’?” Cao Phi tức giận.

“Ách, em cũng nói, trọng điểm không phải ở chỗ này”. Đảng Niệm nhẹ nhàng nhún mi. “Huống hồ cho dù em thích nam nhân, nhưng muốn em ở chung dưới một mái nhà với nữ hài tử mười bảy mười tám tuổi mà thân thiết với anh, chúng ta đều sẽ xấu hổ”.

“.....” Cao Phi trầm mặc trong chốc lát. “Trọng điểm không phải cái này”.

“Vậy thì là cái gì?” Đăng Niệm cũng thấy bất đắc dĩ, đột nhiên như hiểu được. “Anh không vui vì em gạt anh?”

“Hừ”.

“Được rồi.... chính là, em làm sao có thể giải thích với anh mấy sinh vật gọi là ‘hủ nữ’, ‘đồng nghiệp nữ’ chứ?” Đăng Niệm ăn xong sữa chua, vào phòng bếp vứt vỏ. “Anh đang ở phòng làm việc hả?”

“Ừ”.

“Vậy, lên baidu, tìm ‘hủ nữ’, hủ trong hủ bại, nữ trong nữ hài tử”. Đăng Niệm nói. “Sau đó anh có thể chậm rãi lý giải trong đầu em gái đáng yêu của anh chứa những cái gì”.

“.....” Cao Phi nghe lời làm theo.

“Được rồi, không còn chuyện gì, cúp”.

“Từ từ, buổi tối muốn ăn gì?” Cao Phi hỏi.

“Tuỳ tiện, anh thích ăn gì thì ăn đó”. Đăng Niệm trả lời, đến bàn vẽ ngồi xuống.

“Nga, bye”.

“Bye”.

16. Chương 16

Sau đó Đại Cầu tiên sinh dành ra chút thời gian buổi trưa, rút cuộc từ trên máy tính hiểu được hàm nghĩa của hai từ ‘hủ nữ’.

Mang theo vệt nướng đến nhà Đăng Niệm, tên kia còn đang ngồi vẽ sơ đồ phác thảo.

Thấy hắn đến, Đăng Niệm cũng không thèm quay đầu lại. “Cứ thường xuyên thế này, Đình Đình một mình ở nhà cũng sẽ tịch mịch”.

“Bảo em đến ở cùng em lại không chịu”. Cao Phi đi vào phòng bếp.

Đằng Niệm bất đắc dĩ xoay người. “Chúng ta không cần tiếp tục dây dưa vấn đề này được không?”

Cao Phi nhún vai, lấy ra bát đĩa, bỏ vệt nướng ra.

Đằng Niệm nhu nhu mi tâm, nhìn xem, người sao Kim và người sao Hoả yêu đương đúng là góc chết của triết học. thả bút vẽ xuống, Đằng Niệm cũng đến phòng bếp. “Đại Cẩu, giữa trưa vừa mới cãi nhau không phải sao?”

Cao Phi giật nhẹ khoé miệng, hoài nghi nhướn mày. “Cái đó mà cũng gọi là cãi nhau?”

Đằng Niệm chớp chớp mắt, gật đầu. “Được rồi, không tính”.

Xem đi xem đi, ngay cả muốn ằm ỉ cãi nhau cũng không nổi.

“Hay là, anh đón tiểu Đình qua đây cùng ăn cơm tối?”

“Sau đó bảo nó ở phòng khách xem TV thuận tiện lên rình coi chúng ta làm vận động trên giường?”

..... Đằng Niệm sờ cằm, xem ra Đại Cẩu đã có hiểu biết sâu sắc đối với bản chất của em gái. Bất quá, tiểu Đình cũng không, ách, ‘phóng khoáng’ như vậy đi?

“Quên đi, cho dù là người thân cũng nên để cho nhau chút thời gian và không gian, bằng không anh trai nó sao có thể yêu đương được?” Cao Phi dọn xong bàn, nói. “Nhắc đến thì, hoạt động cá nhân của con bé cũng phong phú lắm”.

“Được rồi”. Đằng Niệm nhún vai. “Vậy, bữa tối ăn cái này?”

“Còn chưa đói”. Cao Phi cũng nhún vai. “Đủ thời gian để em làm thêm mấy món”.

Đằng Niệm trừng mắt, khoé miệng run rẩy, dù là người nhả nhận thế nào cũng rất muốn giơ ngón giữa với người trước mặt này.

Sau đó, dưới hoàn cảnh thỉnh thoảng có vài câu nói kiểu như ‘Đại Cẩu đến rửa thức ăn’, ‘Đại Cẩu xem thời gian cắm cơm’, ‘Đại Cẩu đưa em bột ngọt’, rốt cuộc cũng làm xong một bàn đồ ăn.

Đúng là không uống công lo lắng, Đằng Niệm xác định chính mình đã trở thành ‘người đàn ông nội trợ’..... khi mà thậm chí còn chưa bắt đầu ‘sống cùng nhau’.

“Mấy ngày tới em không có công việc”. Đăng Niệm nói.

“Nga”.

“Em có thể phải về nhà mẹ một thời gian”.

“Vì sao?” Cao Phi giương mắt.

“Chị em mang thai, tính tình có điểm nóng nảy, về nhà mẹ để để tĩnh tâm”.

“Chúng ta đây thì sao?” Cao Phi bắt mồm.

Đăng Niệm mỉm cười. “tiểu biệt thắng tân hôn”.

“Em đi rồi người nóng nảy chính là anh đây này”. Cao Phi bắt đắc dĩ, ‘tuần trăng mật’ hẳn còn chưa nếm đủ. “Chúng ta ‘tiểu biệt’ còn chưa đủ à?”

“Cũng không ở lại bao lâu. Ít nhất hiện tại còn ở trong một thành phố, Thượng Hải cũng không lớn”. Đăng Niệm nhún vai. “Anh cũng có thể đến nhà em”.

“Có thể?” Cao Phi trợn mắt. “Cha mẹ em – ”

“Thứ nhất”, Đăng Niệm ăn xong miếng cuối cùng. “Cha mẹ em đã ly hôn từ lâu. Lại nói, năm đó chuyện tình lớn như vậy, anh cho là bọn họ không biết?”

“Sau đó?”

“Sau đó, anh nên thấy may mắn vì ‘hiện tại’ anh mới cùng một chỗ với em, đã sớm qua thời kỳ bọn họ bỗng dả uyên ương”. Đăng Niệm cười đứng dậy. “Là cây gậy thật đó”.

Khinh miêu đậm tả, nhưng Cao Phi có thể chân thật cảm nhận lúc ấy Đăng Niệm đã gian nan thế nào khi đối diện với cha mẹ. Đau lòng, nhưng quả thật là may mắn. Mà nam nhân này, nguyện ý dẫn hắn đi gặp người nhà y.

“Tuy là em cảm thấy”, Đăng Niệm đem bát đĩa bỏ vào bồn rửa. “Chúng ta có phải tiến triển hơi nhanh”.

Cao Phi ‘xuy’ một tiếng. “Lúc trước anh đẩy ngã em sao em không nói vậy đi?”

Đặng Niệm trở về lau bàn ăn, nhặt lên một cọng rau cần. “Thân thể cùng suy nghĩ không thể đánh đồng. Anh rửa bát”.

“Nga”.

Tắm rửa xong đi ra, Cao Phi đang ngồi ở phòng khách, xem bản tin tài chính kinh tế mà y không hiểu nổi.

Từ sau sofa ôm lấy cổ hần, dán bên tai nói. “Có muốn báo với tiểu Đình, đêm nay không về?”

Cao Phi nhếch lên khoé miệng, quay đầu lại hôn y. “Đã sớm nói rồi”.

“.....” Được rồi, nói tư tưởng của bọn họ bất đồng hình như cũng không đúng lắm.

“Chờ anh đi tắm”. Cao Phi hôn y một cái, đứng dậy đến phòng tắm.

Sáng sớm, ánh nắng qua rèm cửa chiếu vào, Đặng Niệm chớp mắt mấy cái, tỉnh lại. Động đậy cơ thể bần rần mệt mỏi, nghiêng người nhìn sườn mặt nam nhân đang ngủ bên cạnh.

Bên ngoài tiếng chim kêu líu ríu, còn có thanh âm của những quán hàng rong buổi sớm.

Nam nhân động động lông mi, cũng tỉnh lại.

Đặng Niệm mỉm cười, vươn tay vò tóc nam nhân. Cao Phi rớt cuộc mở to mắt, biểu tình vô tội nhìn y.

“Tam thiên thế giới nha sát...”* Đặng Niệm chậm rãi thì thầm. (*câu này sẽ giải thích ở chương sau)

Cao Phi nghe không hiểu, vì thế càng vô tội. Đặng Niệm liền cười cười, nghiêng đầu cho hần một nụ hôn sâu, sau đó ngăn lại hành động đè ép của người nào đó. “Uy, đợi lát nữa sẽ đến muộn nga...”

“Ssh, rất nhanh thôi...” Cao Phi thì thầm, hai tay rất thông thuận mà di chuyển – đều đang trần trụi cả, quả là thuận tiện.

17. Chương 17

Đến công ty, bỏ ra chút thời gian, lên mạng, baidu. Ừm, hiện tại hần đã biết lên đây tìm hiểu thông tin, baidu quả nhiên là chỗ tốt.

Gõ vào mấy chữ ‘tam thiên thế giới nha sát’ – viết thế này đúng không? Nhưng mà sao lại chỉ ra tên một bộ tiểu thuyết? Cao Phi nhú mày, đúng lúc Lý Hải Đông và Hà thư ký đi vào.

“Suy nghĩ gì vậy? Không phải công ty xảy ra chuyện chứ?” Lý Hải Đông nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, hỏi.

“Cao tổng, mấy văn kiện này cần ngài ký tên”. Hà thư ký đến trước mặt hắn, thả xuống tập văn kiện.

“ ‘Tam thiên thế giới nha sát’ là cái gì?” Cao Phi ngẩng đầu hỏi, bộ dáng không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Cái gì vậy?” Lý Hải Đông so với hắn còn mờ mịt hơn.

Hà thư ký lại kinh ngạc, lập tức cười nói. “Tam thiên thế giới nha sát, chính tướng dữ nhĩ cộng độ thanh thân. thời cổ đại Nhật Bản có một kỹ nữ yêu ân khách, nhưng ngày tháng gặp nhau có hạn, sau đêm đẹp đến sáng sớm sẽ phải rời đi, cho nên kỹ nữ đó muốn giết hết chim chóc âm ỉ bên ngoài, chỉ mong không đánh thức ân khách, không cần xa nhau nhanh như vậy”. Đương nhiên, bản gốc mười ba tháng nhưng lại viết cuộc sống của họ còn có một tháng, làm hỏng hết cả bộ tiểu thuyết, cái này không cần nói ra.... (1)

“Nga”. Cao Phi gật gật đầu. thời buổi này mấy cô gái đúng là không đơn giản, còn hiểu mấy điều như vậy.

“Bất quá Cao tổng, sao đột nhiên ngài lại hỏi đến chuyện này?” Hà thư ký cũng rất tò mò.

“A, bởi vì người yêu nói nhưng không hiểu, cho nên muốn biết rõ ràng”. Cao Phi thẳng thắn trả lời. “Bởi vì không cùng tư tưởng, cho nên muốn đến gần người đó hơn”.

Lý Hải Đông khoe miệng run rẩy, thần tình hắc tuyến, hoá ra Cao Phi cũng không phải không biết điểm này. Hắn cư nhiên cùng Đằng Niệm – nghĩ thế nào cũng thấy quỷ dị.

“Nói vậy bạn gái tổng tài chắc chắn là người rất lãng mạn, cùng tổng tài đúng là bù trừ cho nhau”. Hà thư ký cười nói.

“Nga? Nói vậy là sao?” Lý Hải Đông không nhịn được hỏi.

“Bởi vì không cùng một thế giới cho nên mới thấy thần bí mà thú vị, nói không chừng vì thế nên mới hấp dẫn lẫn nhau a”.

Cao Phi có chút dăm chiêu, gật gật đầu.

Lý Hải Đông cảm thấy cũng có đạo lý – nhưng mà, hấp dẫn đến mức ngay cả tính hướng cũng thay đổi?

“Tôi ra ngoài trước, Cao tổng ngài xem xong văn kiện gọi tôi là được”. Hà thư ký nói.

“Được”. Cao Phi gật đầu, sau đó nhìn Lý Hải Đông. “Cậu thì sao, tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Hải Đông lấy ghế ngồi xuống. “Được rồi, là như vậy, lần trước hợp tác với tnt rất thuận lợi, nhân viên phòng phát triển cũng cảm thấy nên tiếp tục hợp tác...”

“Chuyện đó viết báo cáo cho tôi là được rồi, phòng phát triển giao cho cậu, tôi rất yên tâm”. Cao Phi trả lời, cúi đầu xem văn kiện.

“Chính là, hiện tại”. Lý Hải Đông thực bất đắc dĩ. “Không phải còn có quan hệ thông gia với tnt sao? Cho nên tôi cảm thấy có chút phiền phức...”

“Phiền cái gì?” tiếp tục xem văn kiện. “Có ‘quan hệ thông gia’ chẳng phải là càng tốt?”

“Cũng không phải, chính là nói đến chuyện sau này đi đã, nhờ đâu lúc đó cậu và Đằng Niệm có mâu thuẫn bất hoà, không được lời chuyện công việc vào”. Lý Hải Đông đơn giản một lần nói cho xong. “Còn có, về vấn đề trả thù lao, chúng ta nên phóng khoáng hay là bọn họ nên có chút nhân tình?”

Cao Phi ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lý Hải Đông. “Đầu tiên, ngậm cái mồm quạ đen của cậu lại, tiếp theo, cậu không phải cũng đã từng đánh giá sai tôi và Đằng Niệm. Sau đó, nếu công tư đã phân minh thì vấn đề thù lao còn cần nói gì đến nhân tình? Nguyên tắc đôi bên cùng có lợi còn muốn tôi dạy cho cậu?”

“..... được rồi”. Lý Hải Đông vò tóc, tự biết mình đuối lý. “Chúc hai cậu hoà thuận vui vẻ thật dài thật lâu được chưa?”

Cao Phi khẽ hừ một tiếng, nói. “Lâu dài không nghĩ tới, ai cũng không dám cam đoan tương lai sẽ thế nào, chính là hiện tại vẫn muốn cùng cậu ấy một chỗ, không, là phi thường khát vọng”.

Lý Hải Đông ngẩn người. Kỳ thật từ lúc Cao Phi đưa Đằng Niệm đến buổi tụ hội anh đã biết hẳn có bao nhiêu nghiêm túc, nhưng từ ngữ mang sắc thái tình cảm mãnh liệt như vậy, từ lúc anh quen biết Cao Phi đến nay, đúng là rất ít khi được nghe qua.

“Được rồi”. Lý Hải Đông cười. “Đời người mỗi một khắc đều có thể là ‘hiện tại’, chân thành chúc phúc cho hai người đến năm bảy mươi tuổi rồi vẫn sẽ nói ra những lời ngày hôm nay”.

“Cảm ơn”. Cao Phi cũng cười nhận lấy.

Cha mẹ hẳn qua đời từ sớm, còn chưa kịp lưu lại di chúc cái gì mà hẳn phải ‘nói đôi tông đường kéo dài huyết mạch’, cho nên hẳn cũng không có gánh nặng thân tình gì đó – em gái hẳn còn mong hẳn và Đằng Niệm có thể bên nhau đến đầu bạc – vì thế hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi. tuy rằng trước kia sinh

hoạt của anh đều theo lẽ thông thường, căn bản không nghĩ tới sẽ yêu một người cùng giới tính, nhưng bây giờ đã thích rồi, một chút cảm giác xa lạ cũng không có.

Nghĩ đến thì, cuộc sống hiện đại người tiếp nhận thì nhiều mà người để ý thì lại ít đi. So với bậc cha chú trước đây, đương nhiên độ tiếp nhận là nhiều hơn. Nhắc đến bậc cha chú lại nhớ đến cha mẹ Đăng Niệm, nghe ý tứ của y thì cha mẹ y đã tiếp nhận tính hướng của con trai mình, nhưng hẳn vẫn cảm thấy bất an, tuy rằng Đăng Niệm sống khác biệt cũng có nguyên tắc, nhưng ngộ nhờ cha mẹ y không chịu tiếp nhận hẳn....

Lắc đầu cười cười, thần trí của hắn đã bay đến chốn quỷ dị nào rồi. Lại nói đến lúc trước hắn cứ như vậy cường thế sôi máu bay qua nửa đất nước đến tìm Đăng Niệm rồi áp đảo y. Hắn thậm chí nhớ rõ lần đầu tiên của bọn họ, tất cả cảm quan cùng suy nghĩ của hắn đều đặt trên người Đăng Niệm, Đăng Niệm ở dưới thân hắn – được rồi cũng có lúc nằm trên người hắn – là cỡ nào tuyệt vời. Hắn thừa nhận chính mình đã mất đi sự bình tĩnh ngày thường, chỉ còn lại kích động nóng bỏng.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

Cao Đình ôm mèo con, gõ cửa tiến vào.

“Anh nghĩ cái gì vậy, ngây ngô cười”. Cao Đình trêu chọc hắn.

“Nghĩ đến em nhu thuận như vậy thật sự là làm cho anh đỡ buồn phiền lại còn an tâm”. Cao Phi ôm lấy mèo con, con mèo béo này, Đình Đình một tay cũng ôm được nó, đúng là lợi hại.

“Xì, rõ ràng là nhớ đến Đăng đại ca”. Cao Đình xem thường, ngồi xuống. “Gần đây sao anh lại ngoan vậy, tan tâm liền về nhà? Thoạt nhìn cũng không giống là cãi nhau với Đăng đại ca a”.

“Cậu ấy về nhà mẹ hai ngày”.

“Nga”. Cao Đình cười xấu xa. “Em nói, anh trông rộng sao? Tịch mịch sao? Có muốn ra ngoài tìm chút chuyện vui không? Em biết một quán Gay bar rất không tồi nha”.

“Thứ nhất”, Cao Phi nhu nhu trán, nguy hiểm nhú mi. “Sao em lại biết có một ‘quán gay bar không tồi’, đừng nói là em đã đến. Thứ hai, anh không phải đồng –”

“Nga – ” Cao Đình dài giọng nói.

“Được rồi anh hiện tại là đồng tính luyến ái, nhưng đối tượng chỉ giới hạn với một người là Đăng Niệm”. Cao Phi trả lời. “Đừng có lãng tránh vấn đề đầu tiên”.

“Xì”. Cao Đình đứng dậy, lấy máy tính của Cao Phi nhập vào địa chỉ mấy trang web, lập tức hiện ra mấy

hình ảnh hồng phấn vô cùng bắt mắt. “Ài, sức mạnh của internet rất lớn đó”.

“.....” Cao Phi bị đả bại.

“Ai, không nỡ xa mèo con”. Cao Đình đột nhiên nói, ngồi xuống thăm, sờ cổ mèo con đang tự liếm móng vuốt.

Cao Phi cũng quen với mấy lối suy nghĩ tự dưng nhảy ra của em gái. “Tạm thời không cần cho nó đi”.

“Ăn?” Cao Đình ngẩng đầu.

“Đăng Niệm còn chưa đồng ý dọn lại đây”. Cao Phi trả lời.

“A, bởi vì đứa con ghẻ là em đây sao?” Cao Đình nhướn mày.

Cao Phi thở dài, con bé này quả nhiên là cùng một hành tinh với Đăng Niệm. Vì sao chỉ có hấn cảm thấy ba người ở chung dưới một mái nhà không có gì không tốt.... Vươn tay sờ đầu em gái, Cao Phi nói. “Em không phải con ghẻ, em nói thế không chỉ anh, mà cả Đăng đại ca của em cũng sẽ khổ sở thất vọng”.

“Được rồi”. Cao Đình mỉm cười, tiếp tục xoa đầu mèo con, lòng thầm nghĩ, nhưng sự thật chính là như thế nha.

“Huống hồ, có đứa con ghẻ là em, anh mới không cô đơn suốt mấy năm qua”. Cao Phi nói.

“Vậy sao, kia vạn nhất, nếu” Cao Đình nghĩ nghĩ. “Nếu em không phải ‘hủ nữ’, sau đó kiên quyết phản đối anh và Đăng Niệm thì sao?”

“Cái này, anh nghĩ, hiện tại năng lực tiếp nhận của người trẻ tuổi cũng rất mạnh đi”. Cao Phi trả lời. “Hơn nữa, anh là anh trai em, trong nhà này anh lớn nhất”.

“Nga nga”. Cao Đình cười cười. “Ca ca anh đúng là có tiềm chất quỷ súc”.

“Á?” Cao Phi nhú mi. “ ‘Quỷ súc’ lại là cái gì?”

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

(1)“Tam thiên thế giới nha sát tẫn, dữ quân cộng tẩm đảo thiên minh.” Tên tiểu thuyết đặt dựa theo 1 tác phẩm của Cao Sam Tấn. Dịch nôm na: Giết sạch ba nghìn con quạ trên thế gian, cùng người say giấc đến bình minh. Đại ý: Ta mong muốn giết hết quạ đen trên thế gian, muốn cùng người ngủ say cho

tới bình minh. Thời Trung Hoa cổ đại, quạ đen được coi là thần điều của mặt trời, 3000 không phải là một con số chính xác, chỉ thể hiện số lượng rất nhiều. “Tam thiên thế giới nha sát tấn” đại ý là, giết hết toàn bộ quạ đen để mặt trời không thể mọc, mong muốn đêm sẽ kéo dài mãi mãi, bình minh không bao giờ tới.

18. Chương 18

(Mỗi sáng sớm nhìn anh tỉnh lại, cảm thấy như đây chính là bến đỗ cuối cùng của đời em)

Sáng sớm ngày thứ bảy, Cao Phi đã bị điện thoại của Đằng Niệm đánh thức, hỏi hắn có thể ra ngoài một chuyến không, còn kêu thêm cả Đình Đình cùng đi. Cao Phi tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ở chung với y – mặc dù có chút kỳ quái vì sao phải gọi thêm cả Đình Đình. Sau đó Đằng Niệm nói tám rưỡi sẽ đến dưới lầu nhà hắn.

Không phải hoạt động riêng của hai người, Cao Phi có chút thất vọng.... bất quá hắn vẫn đến gõ cửa phòng Đình Đình, tiểu cô nương vừa nghe Đằng Niệm rủ bọn họ ra ngoài chơi – chắc là đi chơi, vì thế cũng gác lại cơn buồn ngủ, rời giường bắt đầu chuẩn bị – dù sao cũng lâu rồi không thân thiết với Đằng đại ca.

Hai anh em đứng tám rưỡi đi xuống dưới lầu, thấy Đằng Niệm đã ở trong xe chờ bọn họ.

Cửa mở ra, lại có một trung niên phụ nhân cùng với một thiếu phụ bụng hơi nhô lên đang cười nhìn bọn họ.

Hai người ngốc lảng, Cao Đình nhìn anh trai rồi lại nhìn hai nữ nhân kia, cuối cùng mở miệng tươi cười. “Chào mọi người, cháu là Cao Đình”.

“Tiểu cô nương quả nhiên nhu thuận lại xinh đẹp, mau lên xe đi”. Người phụ nữ trung niên nói.

“Chào bác gái, chào chị, cháu là Cao Phi”. Giúp em gái lên xe xong, Cao Phi một bên thầm mắng Đằng Niệm, một bên lễ phép mở miệng chào hỏi. Hắn lâu lắm rồi mới rơi vào tình cảnh xấu hổ như bây giờ, từng nghĩ đến đi gặp cha mẹ Đằng Niệm phải ăn mặc chỉnh tề, nói năng khéo léo, còn phải chọn quà gặp mặt, chính là hiện tại – quần áo ở nhà đơn giản, hai tay trống trơn, thực sự là xấu hổ vô cùng.

Mẹ Đằng Niệm gật đầu với hắn. “Xin chào”.

Mặc dù có chút trở tay không kịp, nhưng Cao Phi vẫn bình tĩnh có lẽ mà thân nhiên để mẹ Đằng tình tế quan sát mình, sau đó vị đại tỷ kia nói với hắn. “Xin chào, tôi là Đằng Tường Vân, cậu ngồi phía trước đi”.

“Được ạ”. Cao Phi gật đầu, mở cửa ghế phụ, nhìn thấy gương mặt tươi cười của Đằng Niệm thì có thể bắt đầu dĩ vãng.

Đặng Niệm thấy thế, cười cười vươn tay xoa tóc hần. “Đừng cần, răng sẽ gãy đó”.

“.....” Cao Phi trừng mắt với y một cái, cài dây an toàn, sau đó Đặng Niệm khởi động xe.

“Hi hi!” Cao Đình cười. “Bộ dạng ca ca thế này đúng là rất hiếm thấy!”

Nói đùa, ở trước mặt nhà thông gia đương nhiên phải cố gắng vì ca ca giành ấn tượng tốt!

“Vậy sao?” Mẹ Đặng cũng cười. “Đúng rồi, hai đứa ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi ạ, bữa sáng là ca ca làm”. Cao Đình trả lời, thật ra là đồ ăn thừa tối qua đem hâm lại qua lò vi sóng thôi.

Đặng Niệm tất nhiên là hiểu nội tình, cười liếc mắt nhìn hần, Cao Phi giật giật khoé miệng.

“Nga”. Mẹ Đặng gật gật đầu.

“Đúng rồi, a di, chúng ta đi đâu a?” Cao Đình hỏi.

“Đến một nơi tràn ngập bất hạnh nhưng cũng may mắn”. Đặng Niệm vừa lái xe vừa trả lời. “Vốn chỉ có người một nhà bọn anh đi, sau lại nhớ tới hai anh em em, tuy rằng có thể quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của hai người, bất quá, thật có lỗi a, anh chỉ là muốn gặp anh trai em”.

Ách, quá trực tiếp rồi.... Cao Đình run rẩy, Đặng đại ca quả nhiên là phúc hắc sao?

Bà thông gia hợp thời hỏi. “Tiểu Đình, cháu không phản đối sao? Chuyện anh trai cháu và Đặng Niệm cùng một chỗ?”

Gi? Cao Đình lập tức bày ra nụ cười nhu thuận. “Đây là lựa chọn của ca ca, cháu chỉ có thể ủng hộ anh ấy. tuy là nghe nói bọn họ như vậy sẽ rất khổ.... Huống hồ Đặng đại ca lại là người tốt như vậy, lúc trước nếu không nhờ có anh ấy, cháu cũng sẽ không có ngày hôm nay”. Xem, mình chính là bà mối a....

Đặng Niệm ở phía trước nghe xong, buồn cười không thôi, Cao Phi cũng lắc đầu cười.

“Cháu xem, ngay cả cháu cũng nói là sẽ khổ”. Mẹ Đặng gật đầu.

“Mặn khổ một lòng, mặn hơn sẽ khổ”. Cao Đình trả lời. “Bất quá không phải có câu nói ‘muốn ngọt thêm muối’ sao? Có khổ hay không là cảm giác ở trong lòng bọn họ. Nói gì thì nói không được xã hội thừa nhận cũng khó có thể sống yên – nhưng mà Đặng đại ca là nhà thiết kế, anh trai cháu lại là ông chủ một công

tự, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đâu, a di người cũng đừng lo lắng chuyện này”. Đùa gì hả, sáu năm làm hủ cũng không phải để đàn độn.

Mẹ Đăng quả nhiên vỗ tay cô bé, khen. “Cháu đúng là có hiểu biết, ngoan quá”.

“Cũng không phải đâu ạ. Cháu trước kia không hiểu chuyện, cũng không ngoan, thường xuyên khiến ca ca phải đau đầu, chính là về sau xảy ra chuyện.... thật sự rất cảm ơn Đăng đại ca, anh ấy giúp cháu hiểu được nhiều điều, cũng trưởng thành hơn rất nhiều”.

Hai nam nhân ngồi phía trước đã cảm thấy rét lạnh toàn thân, thầm nghĩ, cô gái nhỏ đúng là không thể xem thường.

Cao Đình tiếp tục nhu thuận, trong lòng lại nghĩ, ca ca nhất định phải cho mình bao lì xì, còn có phí làm mối nữa.

Cách khu trung tâm ngày một xa, cuối cùng đến nơi cần đến.

Xuống xe, Cao Phi nhìn mấy chữ ‘Viện phúc lợi nhi đồng’ to đùng trước mặt, cười lắc đầu, quả nhiên là chuyện Đăng Niệm sẽ làm. Chính là người nhà y cũng đến đây, nói vậy là từ nhỏ y đã được trưởng bối giáo dục tốt, hay là người nhà y bị y ảnh hưởng?

“Tôi cũng hai năm nay mới có thói quen đến nơi này thăm bọn nhỏ”. Mẹ Đăng đến bên cạnh hần nói. “Đều là tiểu Niệm đưa tới, lúc đầu chỉ có một mình nó, sau lại dẫn thêm chị nó, tiếp đây là anh rể, cuối cùng là tôi, về hưu rồi cũng không có việc gì làm, vì thế đến đây giết thời gian cũng tốt. Về sau phát hiện bọn nhỏ ở đây đều rất đáng yêu”.

“Đăng Niệm, cậu ấy có năng lực khiến cho người bên cạnh mình, dần dần hướng thiện”. Cao Phi cười nói.

Mẹ Đăng nhìn hần, mở miệng như muốn nói gì đó nhưng Đăng Niệm đã đi tới. “Hey, Đại Cẩu tiên sinh, lại đây khiêng giúp cái bàn đi”.

“Nga”. Cao Phi cười với mẹ Đăng, sau đó đi qua phụ giúp.

Có đồ chơi, có đồ dùng học tập.

“Nói gì với mẹ em a?” Đăng Niệm nhỏ giọng hỏi.

“Khen em là người tốt”. Cao Phi cười, cũng nhỏ giọng trả lời.

Đăng Niệm liếc hần một cái, lại nói. “Xem ra anh còn chưa đủ hiểu biết về em a, Đại Cẩu tiên sinh”.

“.... Được rồi”. Cao Phi cũng không để ý. Hắn biết Đăng Niệm bây giờ so với trước kia đã thay đổi một trăm tám mươi độ, nhưng như vậy thì sao? Hiện tại ở bên cạnh y là Đại Cầu tiên sinh hắn, không phải người yêu đã chết, cũng không phải nam nhân đã kết hôn mà ngay cả tình cảm của Đăng Niệm cũng không biết tới.

Mấy đứa nhỏ trong viện quả thật là đáng yêu, có lẽ trời sinh bọn chúng có tàn tật, nhưng lại không ngăn được ý chí sinh tồn của chúng. Bọn chúng cũng giống như những đứa trẻ khác nghịch ngợm quậy phá, mà cái này chính là mục đích của Đăng Niệm khi đến đây, giúp bọn chúng có một cái nhìn tích cực về cuộc sống, để bọn chúng không vì bị vứt bỏ hay trời sinh thiếu hụt mà có cảm giác tự ti.

Nam nhân thân hình cao gầy tránh không được bị bọn trẻ coi là cái cây mà đu bám, trước kia chỉ có một mình Đăng Niệm chịu khổ, hiện tại có thêm Đại Cầu tiên sinh, tự nhiên là kiếm thêm được một cái cây khác.

Mấy bé gái tò mò vây quanh Đăng a di, xem cái bụng hơi nhô lên của cô, nghe cô nói đó là bảo bảo, sau đó tò mò hỏi mấy vấn đề linh tinh như là “Cục cưng ở chỗ nào tới”, “Đăng a di có cục cưng rồi có phải sẽ không đến thăm bọn chúng nữa”....

Cũng có đứa nhỏ vây quanh Cao Đình hỏi. “Chân của chị bị làm sao vậy? Cũng là sinh ra đã không có sao?”

Nghe được đứa nhỏ hỏi như vậy, Cao Phi và Đăng Niệm cùng ngẩng đầu, có chút lo lắng nhìn về phía Cao Đình. Tiểu cô nương thế nhưng nghiêm túc giảng giải. “Chị vì muốn tiết kiệm thời gian, không đi qua lối cho người đi bộ, kết quả bị một chú say rượu đâm phải. Cho nên các em về sau nhất định phải ngoan ngoãn tuân theo luật an toàn giao thông, lúc đi đường không thể đi loạn, khi lái xe cũng không được phép uống rượu, nhất định phải chú ý an toàn, dù là của mình hay của người khác, biết chưa?”

Một đám tiểu hài tử gật đầu nói ‘đã biết’. Đăng Niệm cùng Cao Phi nhìn thấy, ăn ý quay đầu nhìn nhau cười, Đình Đình đúng là đã trưởng thành không ít.

Giữa trưa, mọi người cùng nhau ăn cơm, lại hầu một đám khỉ con tinh lực mười phần đi ngủ. Sau đó một nhà Đăng Niệm cùng với anh em Cao Phi tạm biệt viện trưởng, lên xe về nhà.

Theo lý, hắn là trước tiên nên đưa bọn Cao Phi về nhà, nhưng xe lại đỗ ở nhà mẹ Đăng Niệm. Đỗ xe xong, Đăng Niệm quay đầu nói với Cao Phi. “Hai người đợi đó đã”. Sau đó y xuống xe, cùng mẹ và chị gái lên lầu.

“Ca, anh cảm thấy Đăng a di đối với anh thế nào?” Cao Đình ở ghế sau tò mò trồi lên hỏi.

“Không biết”. Cao Phi nói thật, bắt quá, thoát nhìn ít nhất không có phản đối đi?

“Em cảm thấy con người bác ấy rất tốt, nhưng cũng không giống như là thích anh”. Cao Đình nghiêng đầu nói.

“Liên quan gì đến em, ngồi xuống một bên đi”. Cao Phi vỗ đầu em gái.

“Được, không liên quan đến em”. Cao Đình bĩu môi.

Đằng Niệm chỉ chốc lát sau đã đi xuống, cầm theo một cái túi bảo vệ môi trường.

Lên xe, y hướng Cao Phi cười nói. “Đêm nay ở nhờ chỗ anh, được chứ?”

Cao Phi thấy hần đeo túi cũng đã định mở miệng, lúc này tự nhiên mà trả lời. “Được”.

Cao Đình thái dương rớt xuống hai vạch hắc tuyến, giật giật khoé miệng, tình huống này là – nhưng cô bé tuyệt đối không muốn làm bóng đèn a. Nghĩ nghĩ, lấy ra điện thoại nhắn tin cho nhóm bạn tốt.

Vì thế, sau khi ba người về đến Cao gia không lâu, Cao Đình liền nhận được điện thoại của bạn ‘mời’ đến nhà chơi, cô bé đương nhiên sẵn sàng là đồng ý, sau đó quay về phòng thu thập quần áo đồ dùng chờ bạn tới đón. Ca ca mau xem đứa con ghẻ này hiểu chuyện thế nào, ừ, tiền lì xì, nhất định phải có tiền lì xì!

Nhìn Cao Đình cùng một đám tiểu cô nương sung sướng ra khỏi cửa, Cao Phi cùng Đằng Niệm nhún vai nhìn nhau cười, làm sao lại không biết tâm tư của nhóc con này.

“Em gái anh đúng là tri kỷ”. Đằng Niệm gác tay lên vai Cao Phi. “Thực hâm mộ”.

“Em cũng có chị gái rất ôn nhu”.

“Ôn nhu?” Đằng Niệm vẽ mặt kinh ngạc. “Em sao lại không biết chị gái em còn có thuộc tính này?”

“..... Được rồi”. Cao Phi nhún vai. “Hy vọng về sau anh có thể nhìn được ‘bản tôn’ của chị ấy”.

“Nhanh thôi, đứa bé năm tháng nữa sẽ chào đời”. Đằng Niệm đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh, đồ ăn vẫn còn, không cần đi mua.

Lấy ra mấy cọng rau xanh, Đằng Niệm để tại hai bên má, gọt lên khoé miệng. “Muốn tắm trước, hay là ăn cơm trước? Hay là, ăn em?”

Sau đó, Đằng Niệm trong miệng còn cắn cọng rau đương nhiên là bị Đại Cẩu tiên sinh ôm cổ lôi về phòng ngủ.

19. Chương 19

Tính dục thoả mãn, kế tiếp tự nhiên là ăn cơm. Cùng nhau tắm xong, Đăng Niệm đến phòng bếp nấu cơm, Cao Phi cũng muốn giúp một tay, kết quả lại bị điện thoại từ công ty chen ngang. Đợi cúp máy rồi, vừa định đứng dậy ra khỏi thư phòng thì lại có một cuộc điện thoại khác.

Một dãy số xa lạ.

“Uy, xin chào, tôi là Cao Phi”. Cao Phi hoài nghi nghe máy.

“Cao tiên sinh phải không? Tôi là mẹ của Đăng Niệm”. Bên kia trả lời.

“Đăng a di? Bác gọi thẳng tên cháu là được rồi”. Cao Phi nhìn Đăng Niệm đang bận bịu ở phòng bếp, xoay người đi đến bên cạnh cửa sổ. “Bác tìm cháu có chuyện gì sao?”

“Được, vậy tôi cũng nói thẳng, tôi không đồng ý cậu và Đăng Niệm ở bên nhau”.

Cao Phi ngẩn người rồi lập tức lấy lại phản ứng. “Như vậy a.... Bác phản đối cũng là chuyện thực bình thường....”

“Từ lúc Đăng Niệm nói rõ ràng với chúng tôi tới bây giờ, trong lòng tôi vẫn không thể tiếp nhận chuyện nó là đồng tính. Đừng nói tôi tư tưởng lạc hậu hay tính tình cổ chấp, sống đến bằng này tuổi, có những quan niệm không phải thế giới thay đổi thì tôi cũng sẽ thay đổi theo”.

Cao Phi giật nhẹ khoé miệng, từ lời này mà nói, xem ra mẹ Đăng Niệm cũng là người phụ nữ mạnh mẽ và sống bằng lý trí.... Âm thầm cười khổ một cái. “Tuy rằng không thể tiếp nhận, nhưng bác vẫn đang nén chịu không phải sao?”

Bên kia dừng một chút, tiếp tục nói. “Đúng vậy, tuy rằng từng oán hận nó, nhưng tôi vẫn còn thương nó. Nó đã từng một lần suýt chết, đối với nó là bước ngoặt để hồi sinh, nhưng đối với chúng tôi mà nói chỉ có tuyệt vọng. Nó vừa khóc vừa xin lỗi chúng tôi, nhưng cự tuyệt phủ nhận tính hướng của mình. Mấy năm gần đây, tuy là trong lòng tôi đã nguôi ngoai, nhưng là vẫn chờ đợi một ngày nó có thể kết hôn. Cho dù nó không thích nữ nhân, cho dù nó làm thế chỉ vì không muốn tôi và cha nó lúc chết đi vẫn còn tiếc nuối. Tôi hy vọng nó có thể kết hôn sinh con, nhìn nó mấy năm nay tình cảm đậm bạc tôi còn vui mừng, nghĩ rằng chẳng mấy chốc tâm nguyện của mình sẽ thành. Nhưng là....”

“Nhưng là cháu xuất hiện?” Cao Phi tiếp lời. “Tuy rằng thật có lỗi, nhưng nghe bác nói vậy cháu thấy rất cao hứng. Bởi vì cháu đã biết hoá ra Đăng Niệm còn có một mặt khác như vậy, hơn nữa, xem ra vị trí của cháu ở trong lòng cậu ấy, là chân thật”.

“Hừ”. Mẹ Đăng biểu thị bất mãn. “Mấy hôm trước nó về nhà, nói với chúng tôi nó đang yêu, đối tượng là một nam nhân không tồi, tự mình mở một công ty – còn quỳên góp xây dựng một trường tiểu học đúng không?”

“Đúng ạ, ở bên cạnh cậu ấy cũng sẽ muốn làm một chút việc thiện”. Cao Phi trả lời.

“Tôi liền lập tức phản đối. Nó cũng không phản bác lời tôi, chỉ nói, lúc còn dạy học ở vùng núi kia, thời điểm nhìn thấy cậu đến, chỉ có kinh hãi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực. Nó thậm chí còn nói giỡn, trừ bỏ năm đó dùng thuốc, thật lâu rồi nó mới có cảm giác như vậy. Chúng tôi là người nhà của nó, đương nhiên hiểu rõ nó không cần an ủi hay quan tâm, nhưng không cần không có nghĩa là không muốn. Mà tôi, bởi vì chưa từng ‘không ngại vất vả’ chạy tới chăm sóc nó, cho nên bây giờ mới bỏ lỡ cơ hội dùng tình thân và cảm giác tội lỗi để chia rẽ tình yêu của hai đứa”.

Cao Phi trầm mặc, khoé miệng không tự chủ mà hơi nhếch lên.

Mẹ Đăng tiếp tục nói. “Đăng Niệm nói nó cũng không biết có thể ở bên cậu đến bao giờ, hai đứa lại không có nhiều điểm chung, nhưng nó muốn thử. Đứa nhỏ kia, biết tôi không thích thương nhân, cũng biết tôi chán ghét người mặc tây trang giả vờ đứng đắn, cho nên hôm nay mới trực tiếp gọi cậu và em gái cậu cùng ra ngoài”.

Cao Phi đột nhiên có chút hoài nghi. Mẹ Đăng gọi điện đến rốt cuộc có mục đích gì, thật sự là đang phản đối hắn và Đăng Niệm?

“Những lời này, nếu giáp mặt có lẽ sẽ chẳng nói ra được, nhưng tôi muốn nói rõ ràng với cậu, cho nên gọi điện sẽ thoải mái hơn. Tôi nói tôi không đồng ý hai đứa ở bên nhau, nhưng nếu là cậu, tôi có thể miễn cưỡng không phản đối. Đương nhiên, hai đứa có thể chia tay sớm một chút vẫn là tốt nhất, đúng với ý nguyện của tôi”. Mẹ Đăng nói. “Cuối cùng, đề nghị cậu không cần gọi tôi là ‘Đăng a di’, tôi và cha Đăng Niệm ly hôn đã lâu, tôi họ Hà”.

“Vâng, a di”. Cao Phi lập tức nghe lời. “Cháu thực cảm kích những lời bác nói hôm nay, nhưng không thể không nói thật có lỗi, cháu cũng không muốn để bác toại nguyện, cháu nhất định sẽ đối xử thật tốt với Đăng Niệm”.

Hừ nhẹ một tiếng, mẹ Đăng mới đáp lại một câu. “Cứ như vậy đi, cúp máy”.

“A di tạm biệt”. Cao Phi nói, nghe đối phương dập máy rồi mới tắt điện thoại, tâm tình vô cùng khoái trá.

Xoay người, không ngờ lại thấy nam nhân đang đứng tựa ở cửa thư phòng, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hắn.

“Em nghe bao lâu rồi?” Cao Phi hỏi.

“Ngay cả em đứng trong này lâu như vậy rồi cũng không nhận ra, nói chuyện với mẹ em căng thẳng đến vậy sao?” Đăng Niệm không đáp hồi lại.

“Ách”. Cao Phi nhún vai, trên mặt ý cười dào dạt. “Hoàn hảo”.

“Bà ấy nói gì?” Đàng Niệm đi về phía trước.

“Rất nhiều”. Cao Phi nâng tay y, hôn nhẹ một cái. “Những chuyện anh không biết”.

“Ví dụ như?” Đàng Niệm tò mò.

“Ví dụ như, người nào đó nhìn thấy anh tâm tình High giống như chơi thuốc vậy”. Cao Phi đắc ý cười.

“Cái này mà cũng nói ra?” Đàng Niệm giật giật khoé miệng, sẽ không phải đem y bán sạch rồi đấy chứ.
“Còn nói gì nữa?”

Cao Phi vẽ mặt vui sướng. “Không nói cho em”.

“Này này....” Đàng Niệm giữ chặt tay áo nam nhân đang đi ra. “Còn nói gì khác nữa?”

Cao Phi trở tay nắm lấy tay y. “Nói chuyện này còn không bằng chúng ta tìm chút thời gian, nghe em kể lại quá khứ huy hoàng sáng lạn của mình, quá khứ anh hoàn toàn không biết gì hết – anh rất có hứng thú”.

“.....” Đàng Niệm bị kéo ra ngoài, thưởng cho nam nhân một cái nhìn xem thường.

“Anh còn đang nghĩ hai nam nhân ‘lý trí’ như chúng ta sao đột nhiên lại đụng vào nhau”. Trên bàn cơm, Cao Phi cười nói. “Hoá ra lúc này mới là chuyện em sẽ làm”.

“Này này, lúc trước là chính anh chạy nửa Trung Quốc đến tìm em đó”. Đàng Niệm phản bác.

“Được rồi”. Cao Phi không để ý nhún vai.

Đàng Niệm chớp chớp mắt. “Được rồi, mỗi người đều có một thời thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết”.

“Thanh xuân của anh rất bình lặng”.

“Đó là một loại nhiệt huyết khác”. Đàng Niệm nhún nhún vai. “Lúc còn trẻ, quả thực em đã làm ra mấy chuyện quá khích. Nhưng ít nhất, hiện tại em là người tốt”.

“Nói đến em ‘trước đây’ ”. Cao Phi chọn mi. “Anh nói rồi anh rất có hứng thú”.

“Nga?” Đàng Niệm nghiêng đầu, vẽ mặt vô tội khiêu khích. “Em nghĩ anh nói ‘tìm chút thời gian’, là chỉ ở trên giường, chứ không phải ở nơi này, trên bàn cơm”.

Cao Phi nghĩ nghĩ. “Ồ trên giường? Là muốn nói cho anh biết lúc đấy em có bao nhiêu, phóng đàng?”

“Là ‘phóng túng’ ”. Đăng Niệm bĩu môi. “Hồi đó em cũng chỉ kết giao với một người bạn trai, cộng thêm thăm mên bạn tốt mười mấy năm”.

“Cái khác thì sao?” Cao Phi hỏi.

“Cái khác”. Đăng Niệm cười cười, múc một bát canh để trước mặt. “Uống rượu, chơi thuốc, như anh biết”.

“Vì sao?”

“..... Bởi vì khó chịu”. Đăng Niệm khoé miệng giường cao một chút, nhưng ý cười không có trong ánh mắt. “Tâm phân cho hai người, bị xé làm hai nửa như vậy, rất đau, rất áy náy. Muốn trốn tránh”.

Cao Phi không nói gì, chăm chú nhìn y.

Đăng Niệm hít sâu một hơi, vùi đầu thổi canh. “Người kết giao với em, là sinh viên nghệ thuật thiên phú cực cao, em với anh ta đều được đề cử tới Milan học tập. Anh ta căn bản một chút lực khống chế cùng tự chủ cũng không có – đại khái cũng là thiên phú trên phương diện nghệ thuật đi. Có mấy ai khi còn trẻ mà đã hiểu chuyện chứ? Cho nên em cũng làm liều theo”.

Uống một ngụm canh cho đỡ khô cổ, Đăng Niệm tiếp tục. “Ngay từ đầu cùng anh ta một chỗ chỉ là để trốn tránh tình cảm thăm mên với bạn tốt. Nhưng về sau cũng bắt đầu thích anh ta, rất thống khổ. Nhìn anh ta như phát điên mà uống rượu, hít ma túy, em cũng học theo, muốn mượn những thứ này để giảm bớt gánh nặng tâm lý, cũng xem như là, chuộc tội với anh ta”.

Nói xong, húp hết canh trong bát, Đăng Niệm lấy khăn lau miệng, mỉm cười nói. “Anh rửa bát”.

“Được”. Cao Phi nhìn y, trả lời.

Trở về phòng ngủ không có ai, ra ban công, quả nhiên Đăng Niệm như con mèo nhỏ đang cuộn tròn trên ghế. Cao Phi đi qua, vươn tay sờ đầu y. “Xin lỗi”.

“Vì cái gì?”

“Khiến em nhớ lại chuyện không vui”.

Đăng Niệm cười cười. “Không quan hệ, thực ra em cũng chỉ mang theo tâm tình tiếc nuối kể lại chuyện xưa mà thôi”.

Cao Phi không nói, đến một cái ghế khác nằm xuống. Đằng Niệm khoé miệng khẽ nhếch. “Nhưng mà anh đó, không vui cái gì?”

“Đã bảo em không cần tùy tiện phân tích tâm trạng người khác”. Cao Phi than nhẹ một hơi, nói.

“Là vì ghen sao?” Đằng Niệm cười. “Một là người đã chết, người còn sống vĩnh viễn không thể tranh đấu cùng. Một là người không chiếm được, cho nên khắc ghi nhất. Đại Cầu tiên sinh, nói như vậy, vị trí của anh trong lòng em cũng thật quá xấu hổ, àn?”

Cao Phi không nói gì, chỉ hừ mũi trả lời y.

Đằng Niệm thu lại nét cười, thản nhiên nói. “Nhưng mà lúc thích bọn họ chỉ có khổ sở, phiền não, khó chịu rồi áy náy. Cùng một chỗ với anh, cảm thấy rất cao hứng vui vẻ, trong lòng không vướng mắc điều gì. Hai người kia, chưa từng cho em có cảm giác như vậy”.

Cao Phi nhìn về phía y, không nhúc nhích.

Đằng Niệm cũng không nói nữa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Thật lâu sau, Đằng Niệm như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Cao Phi, chậm rãi đứng dậy. “Nếu nhớ không nhầm thì...”

Đi đến trước mặt Cao Phi, khoá ngồi trên thắt lưng hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn. “Lúc này anh nói em, phóng dăng?”

Cao Phi chọn mi, bàn tay vuốt ve cần cổ người trước mặt. “Vây, em là đang ‘chứng minh’ sao?”

“Là ‘phản bác’ ”. Đằng Niệm giữ lấy tay hắn. “Khi đó căn bản là không có kinh nghiệm, lúc làm chỉ thấy đau, cũng rất ít khi làm đến cuối cùng, trừ phi uống quá nhiều.... Em cũng chỉ từng đánh dã chiến với Đại Cầu tiên sinh anh thôi đó. Còn có, ai chẳng biết Nick Teng tuy rằng có thể làm 0, nhưng làm 1 cũng thuộc loại hàng tốt, hơn nữa từ trước đến nay đều rất tiết chế. Cũng chỉ có anh mới dám cuồng vọng đề em làm đến chết đi sống lại”.

Cao Phi nháy mắt. “Đây là đang khích lệ anh sao?”

“Là phê bình”. Đằng Niệm mỉm cười, một tay rút thắt lưng, kéo khoá quần. “Cho nên, em phải trừng phạt anh”.

Cao Phi cười cười, phối hợp vươn tay thả tại trên người nam nhân nóng bỏng. “Muốn làm thế nào?”

“Dùng miệng, hầu hạ em”. Đăng Niệm lấy tay giữ cằm nam nhân, một ngón tay vuốt ve môi dưới của hắn, sau đó vói đi vào, cảm nhận nhiệt độ từ đầu lưỡi bên trong.

“Vô cùng nguyện ý”. Cao Phi cắn ngón tay y, trả lời.

20. Chương 20

Đương nhiên trên thực tế, Cao Phi chưa bao giờ làm ‘loại chuyện’ này. Dù sao Đăng Niệm cũng là nam nhân đầu tiên mà hắn kết giao, tình sự này trước kia chưa từng nếm thử, cho nên lần đầu tiên làm, khó tránh khỏi có chỗ sơ suất. Về sau, Đăng Niệm đơn giản liền tự mình dạy bảo, nửa buổi tối cứ như vậy âm ỉ trôi qua.

Sau nửa đêm, tẩy sạch mồ hôi cùng dấu vết hoan ái, hai người ngồi tựa ở đầu giường, tâm trạng thoải mái.

“Ngày mai là cuối tuần”. Cao Phi cọ cọ Đăng Niệm.

“Cho nên?” Đăng Niệm nhướn mày.

“Cho nên thực ra chúng ta có thể làm đến sáng”. Cao Phi xấu xa cười.

“..... Chúa nói”. Đăng Niệm thân thiết nhìn hắn một cái. “*** là thiêng liêng”.

“Em tin vào Chúa?” Cao Phi hỏi.

“..... Không”. Đăng Niệm trả lời. “Bất quá chúng ta không thể lúc nào cũng cầm thú như vậy được. Anh không nghĩ là chúng ta nên tiến hành trao đổi về phương diện tinh thần nhiều hơn một chút sao?”

“.....” Cao Phi trầm mặc một lúc lâu mới hỏi. “Ví dụ như?”

“Ừm, anh thích đọc sách gì?”

“Báo cáo mới nhất về kinh tế tài chính hàng năm, em sao?”

“Sách nghệ thuật, thích xem phim gì?”

“Đại loại kiểu như < Resident Evil >, < The Matrix >”. (Đều là phim khoa học viễn tưởng)

“..... Đây là thể loại em chán nhất”.

“..... Vậy còn em?”

“The Chorus”.

“Chưa từng nghe qua. Thích môn thể thao nào?”

“Ồm, xem như là bơi lội đi”.

“Anh không biết bơi. Tennis sao, em thích không?”

“Không có hứng thú”.

“..... Bình thường tiêu khiển thể nào?”

“Ngủ, hoặc là đi dạo phố”.

“Anh xem tin phân tích kinh tế tài chính”.

“Được rồi”. Đăng Niệm run rẩy khoe miệng. “Chúng ta vẫn là nên đến tiến hành trao đổi thân thể đi”.

“.....”

Chủ nhật. Cao Phi chín giờ đã rời giường, Đăng Niệm ngủ thẳng đến mười hai giờ mới dậy. Rửa mặt xong, xoa mái tóc bù xù hỗn độn ra khỏi phòng ngủ, Cao Phi quả nhiên đang ở thư phòng xem phân tích kinh tế tài chính....

“Hề, trưa ăn gì?” Đăng Niệm tựa ở cửa hỏi.

“Tùy em”.

Đăng Niệm nghiêng nghiêng đầu, nhún vai, sửa sang lại đầu tóc, thay quần áo – hiện tại y đang mặc một cái quần lót cùng với áo sơ mi của Cao Phi. Sau đó cầm ví tiền ra ngoài.

Hai mươi phút sau trở về, Đăng Niệm ném cho Cao Phi một cái kem, sau đó chính mình đến phòng bếp hâm nóng đồ ăn nhanh vừa mới mua ở Lawson*. (tên một hệ thống cửa hàng tiện lợi)

Ba phút sau, Cao Phi ngâm que kem đã ăn hết đi ra. “Em cũng thật vui tính”.

Đằng Niệm lấy ra suất ăn đã được hâm nóng, ôn nhu cười nói. “Em chỉ là cảm thấy anh cần phải học cách nấu cơm”.

“Anh có thể nấu mỳ”. Cao Phi phản bác.

“..... Được rồi, đây cũng là kỹ năng sinh tồn hạng nhất”. Đằng Niệm nói xong, kéo ghế ngồi xuống.

“Này....” Cao Phi đáng thương nhìn y. “Em không thể đối xử với anh như vậy”.

Đằng Niệm thở dài, mở miệng. “Tủ lạnh còn một phần, tự mình hâm nóng đi”.

Cao Phi cười tiến lên hôn y một cái.

Đằng Niệm cực kỳ xem thường.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

Lúc nhận được điện thoại của Trịnh Kiệt, đầu dây bên kia oán giận nói y trở về lâu như vậy cũng không báo với bạn bè một tiếng. Đằng Niệm lúc này mới giật mình nhớ ra, hình như y cũng không nói với nhiều người lắm. Trừ bỏ Cao Phi, người nhà, đồng nghiệp.

Vì thế y cười nói thật có lỗi, sau đó hẹn nhau ra ngoài uống một chén.

Trong quán bar im lặng, Đằng Niệm đang uống nước trái cây thì bị vỗ một cái, quay đầu lại, là vẻ mặt tràn đầy ý cười của Đằng Niệm.

“Nhìn khoẻ mạnh hơn nhiều nha”. Trịnh Kiệt nói.

Đằng Niệm thần nhiên cười. “Kỳ thực cũng đen đi nhiều lắm, bắt quá ngồi gốc ở trong nhà mấy ngày cũng trắng lại được một chút”.

“Nói đến, cậu trở về lâu như vậy rồi cũng không thèm nói với tôi một tiếng”. Trịnh Kiệt đấm vai y.

Đằng Niệm gãi đầu có chút ngượng ngùng. “Ồm, bởi vì sợ trở nên xấu cho nên không dám gặp cậu thôi, hoảng hốt từ lúc trở về mỗi ngày đều lăn ra ngủ, không có thời gian làm cái khác”.

“Xì”. Trịnh Kiệt không thêm tin. “Nói, nhìn cậu xuân phong đắc ý thế kia, là có ai rồi hả?”

Đằng Niệm nghiêng đầu, chớp chớp mắt. “Này mà cũng bị cậu nhìn ra....”

“Thật sự có rồi?” Trịnh Kiệt kinh ngạc.

“..... Ừ, hơn nửa năm”. Đằng Niệm đáp.

Bartender ở sau quầy bar chăm chú quan sát bụng y, phán ra một câu. “Thật sự nhìn không ra nha”.

“.....” Đằng Niệm giật nhẹ khoé miệng, Trịnh Kiệt nhin cười không nổi.

“Bất quá nói thật”. Trịnh Kiệt uống một ngụm rượu. “Cậu thế mà lại không nói với tôi”.

“Không có cơ hội thôi”. Đằng Niệm nhún vai. “Đúng rồi, gần đây cậu thế nào?”

Trịnh Kiệt thở dài. “Có chuyện tốt cũng có chuyện xấu”.

“Nga?”

“Chuyện tốt là, cậu sẽ là cha đỡ đầu”. Trịnh Kiệt tươi cười đầy mặt.

“Còn chuyện xấu?”

Vẻ mặt lập tức suy sụp. “Là công việc, lần này đối thủ cạnh tranh có điểm lợi hại”.

“Hử, có vấn đề gì, cạnh tranh công bằng là được rồi mà”.

“Mấu chốt là tuy rằng ngang sức ngang tài, chúng tôi cũng đang chiếm ưu thế, cuối cùng lại truyền ra ông chủ của công ty kia xây dựng từ thiện một trường tiểu học, kết quả đối tác vừa nghe tin, lập tức chuyển sang phía bọn họ”. Trịnh Kiệt lắc đầu.

Đằng Niệm gật đầu. “Nga, cũng đâu có gì a”.

“Chẳng lẽ cậu không thấy kỳ quặc sao?” Trịnh Kiệt không cho là đúng. “Quang minh chính đại thắng thì không nói làm gì, nhưng dựa vào mấy trò hề này.... Nói thật, công ty chúng tôi rất khó chấp nhận, quyền góp xây dựng được cái trường tiểu học thì có gì hơn người, có giỏi làm từ thiện thì đừng có hé răng ra mà nói. Đi rêu rao lớn như vậy, đúng là đạo đức giả”.

“.....” Đăng Niệm cười cười. “Công ty các cậu có phải cũng đang suy nghĩ nên xây dựng một trường học hay là quyên góp cho viện phúc lợi gì gì đó?”

Trịnh Kiệt nhìn y. “Sao cậu biết?”

Đăng Niệm nhún nhún vai. “Đây cũng là một trong những mục đích của công ty kia đi. Mặc kệ là thành ý hay không thành ý, hành động cũng là thật. Huống hồ, làm chuyện tốt có cái gì mà không thể nói ra? Kêu gọi càng nhiều người gia nhập không phải càng tốt hơn sao?”

Trịnh Kiệt không nói gì, có vẻ dăm chiêu. Đăng Niệm lại có chút tò mò hỏi tiếp. “Đối thủ của công ty các cậu lần này là ai a?”

“Khoa học công nghệ Đăng Phi”. Trịnh Kiệt trả lời.

Đăng Niệm bật cười, quả nhiên a, trái đất này đúng là quá bé.

Trịnh Kiệt hồ nghi nhìn y, đột nhiên như nhớ tới cái gì. “Trường tiểu học bọn họ xây tên là ‘Đăng Phi’, chúng tôi đều đoán có phải lỗi chính tả không, bất quá chữ ‘Đăng’ kia khiến tôi nhớ rất kỹ....”

(Chữ ‘đăng’ trong tên công ty của Cao Phi: . Chữ ‘đăng’ trong Đăng Niệm: . Cả hai đều đọc là ‘tếng’).

“Nga nga....” Đăng Niệm tiếp tục cười không nói.

“Là họ của cậu”. Trịnh Kiệt ở quầy bar chậm rãi viết ra nét chữ. “Đừng nói với tôi hai người có quan hệ gì....”

“.....” Đăng Niệm hé miệng cười, thản nhiên nói. “Cao Phi là người yêu của tôi, đúng vậy”.

“.....”

Im lặng ba mươi giây, Trịnh Kiệt thử mở miệng. “Cao Phi? Là ai? Vịt Donald?” (chỗ này tui ko hiểu ;_;))

“Không, Cao Phi này là cẩu”. Đăng Niệm cười nói. “Bất quá không phải con vật, mà là tổng tài công ty đối thủ của các cậu”.

“.....Tôi vừa rồi, có phải đã nói lời ngu xuẩn rồi không?” Trịnh Kiệt khoé miệng run rẩy.

Đăng Niệm lắc đầu. “Lúc trước tôi cũng không biết là hai người có va chạm với nhau”.

“Cậu lần này, là thật sự nghiêm túc?” Trịnh Kiệt quay về bộ dạng đứng đắn, hỏi.

“Tôi có từng không nghiêm túc sao?” Đằng Niệm hỏi lại.

“Tôi là nói – ”

“Đúng vậy, tôi là nghiêm túc muốn cùng ở bên anh ấy”.

“..... Được rồi, nhưng mà, nghĩ thế nào cũng không cảm thấy cậu và ông chủ kia cùng một hành tinh....” Trịnh Kiệt trong đầu hồi tưởng lại bộ dáng Cao Phi.

“Tôi đi Quý Châu dạy học, anh ấy ở nơi đó xây trường học, sao có thể không cùng một hành tinh?” Đằng Niệm hỏi ngược lại, mặc dù ngay từ đầu chính y cũng tự nhận thức được tình cảnh giữa mình và Cao Phi.

Sau đó nhớ lại cả quá trình của bọn họ, ân, đúng là bất khả tư nghị.

“Nhưng mà, thôi được rồi. Cậu để tôi ổn định hỗn loạn đã”. Trịnh Kiệt ngửa đầu uống rượu.

Hắn biết tính hướng của bạn mình, đại khái là lúc y mới từ Anh quốc trở về, nháo với người trong nhà một trận, nháo lớn như vậy huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên như hắn lại một chút cũng không hiểu rõ tình hình, liền trực tiếp đi hỏi Đằng Niệm. Đằng Niệm cũng thản nhiên nói thật. Lúc đầu hắn cũng là kinh ngạc cùng rối loạn, bất quá về sau cũng thông suốt, ai bảo bọn họ là anh em. Hơn nữa Đằng Niệm bất luận là phương diện nào cũng thuộc hàng nam nhân thượng đẳng, về phần thời kỳ trưởng thành có phản nghịch, ai mà chẳng có....

Từ quán bar đi ra đã là rạng sáng. Cùng Trịnh Kiệt tạm biệt xong, Đằng Niệm nghĩ nghĩ, đến Lawson mua hai suất đồ ăn nhanh, sau đó trở về Cao gia.

Cao Đình cũng không biết là thực sự thích ở lại nhà bạn hay là cố ý tạo không gian cho hai người, đơn giản thu dọn hành lý cho mấy ngày, mèo nhỏ cũng đem đi luôn, nghe nói nhà bạn học kia cũng rất thích mèo nhỏ – tuy rằng hiện tại nó đã béo càng thêm béo.

Vì thế Đằng Niệm đương nhiên là tiếp tục ở lại Cao gia.

Lấy ra chìa khoá mở cửa, phòng khách tối đen nhưng đèn ở hành lang vẫn mở. Đằng Niệm mang đồ ăn đến thư phòng nhìn thử, quả nhiên người nào đó cuồng công tác vẫn đang ngồi trước máy tính theo dõi tình hình thị trường. Cười cười, xoay người đến phòng bếp, đem đồ ăn hâm nóng, nghĩ đến cuộc sống của hai nam nhân, quả nhiên là quý dị.

Nếu có một người là nữ nhân, cuộc sống ắt hẳn sẽ có quy luật hơn nhiều. Đằng Niệm tự nhận mình khoẻ mạnh, biết bảo vệ môi trường, cũng thừa nhận làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật thời gian là một

thói quen của y. Bây giờ nhàn rồi thì vậy, tới lúc ‘gieo hạt’ mà xem, phỏng chừng Cao Phi cũng sẽ bị trạng thái điên cuồng của y doạ sợ.

Lò vi sóng ‘tinh’ một tiếng, Đằng Niệm đem đồ ăn lấy ra, để một phần vào đĩa cho Cao Phi, đem đến thư phòng.

Cao Phi sớm đã nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu, giật mình lộ ra vẻ mặt đã đói bụng, Đằng Niệm bắt đấm dĩ, quả nhiên – được rồi, y không có lập trường đi phê bình.

Nhưng cuối cùng vẫn phải nói một câu. “Nghỉ ngơi sớm một chút”.

“Còn một phần nhỏ nữa”. Cao Phi tiếp nhận chén đĩa.

“Không cần tự hành xác mình”. Đằng Niệm thản nhiên nói. “Đây là lời khuyên của người từng trải qua”.

Cao Phi hé miệng, nhìn y đi ra hâm đồ ăn của mình.

Lát sau, Đằng Niệm trở lại, miệng ngậm thìa, ngồi xuống chỗ quen thuộc trên sofa, chậm rãi ăn, chậm rãi tiếp tục khuyên giải. “Công việc có bận thì vẫn phải ăn, bệnh bao tử khổ muốn chết, đến lúc già rồi anh sẽ biết. Rượu cũng uống ít đi, đừng để thành cái dạng gan bị tổn thương như em”.

Cao Phi không chen vào, ngoan ngoãn ngồi như học sinh tiểu học, nghe đến đoạn gan của Đằng Niệm bị tổn thương thì nhẹ nhàng nhíu mi.

“Kiếm nhiều tiền như vậy, đến lúc chết cũng không thể mang theo vào quan tài”. Đằng Niệm tiếp tục lẩm nhảm.

“Nhưng anh phải có trách nhiệm với nhân viên trong công ty, cũng muốn vì Đình Đình – ” Điểm này hẳn phải phản bác.

“Bằng vào điều kiện và năng lực của tiểu Đình, con bé còn cần anh làm gì cho nó?” Đằng Niệm chặn đứng lời hấn. “Chim non bay nhiều cánh mới càng vững chắc, đạo lý này trẻ con cũng hiểu được”.

“Em lại không có em trai hay em gái, làm sao hiểu được tâm lý người làm anh?” Cao Phi cãi lại.

“Em đang đứng ở vị trí của người làm em trai mà nói”. Đằng Niệm thản nhiên. “Em chính là từ nhỏ được nuông chiều nên mới hoá hư.... Tuy rằng không hối hận vì quãng thời gian đó, dù sao đời người có những chuyện đều phải trải qua”.

“Đúng, tuổi trẻ kích thích lại đặc sắc như vậy, không phải ai cũng có được”. Cao Phi nghiêng đầu nói, lại

thấy Đăng Niệm đang trợn mắt nhìn mình, thức thời bổ sung thêm một câu. “Anh đùa ấy mà”.

“.....Tóm lại, mỗi ngày ăn no ngủ kỹ mới có thân thể khoẻ mạnh, tâm lý vui vẻ”. Đăng Niệm tổng kết lại.

“Phải”. Cao Phi gật đầu, rất là nhu thuận.

“Yên tâm, em sẽ coi chừng anh”.

Đăng Niệm nói xong câu này, hai ngày sau liền nuốt lời. Mới nhận một Case, đối phương yêu cầu trong một tuần phải làm xong, Đăng Niệm trực tiếp trở về nhà, thuận tiện nói với Cao Phi không có việc gì không được đến tìm y.

Cao Phi tự nhận cũng là kẻ cường công tác, lúc đầu vô cùng thoải mái mà đáp ứng. Ngày đầu tiên hoàn hảo, ngày hôm sau cũng không có gì, đến ngày thứ ba thì nhớ nhưng bắt đầu chùng chát, tiểu tử kia cư nhiên một cú điện thoại một tin nhắn cũng không chủ động liên lạc với hắn, hắn gọi đến thì cũng nói hai câu đơn giản rồi cúp máy, hơn nữa giọng nói nghe ra đúng thật là khùng bố.

Rốt cuộc đợi đến ngày thứ năm, Đăng Niệm cũng gọi cho hắn, chỉ nói một câu bảo hắn qua nhà y. Cao Phi khấn cấp ra khỏi văn phòng, nói với thư ký hắn phải ra ngoài, buổi chiều sẽ nghỉ, sau đó tiêu sái rời đi, để lại hai cô thư ký vẻ mặt bất quá nhìn theo.

Tới nơi, mở cửa đi vào, Đăng Niệm đang cau mày ngồi trước máy tính. Thấy hắn đến, y không nói hai lời liền đứng dậy, đẩy hắn ngồi xuống sofa, cởi bỏ thắt lưng, lấy ra vật kia của hắn, vuốt ve vài cái – hài lòng thấy nó lập tức sinh long hoạt hổ – sau đó cởi quần chính mình, lấy ra thuốc bôi trơn, chuẩn bị đơn giản rồi trực tiếp ngồi xuống –

Cao Phi bị một loạt động tác gọn gàng dứt khoát của y dọa sợ, không kịp phản ứng, thậm chí còn chưa kịp nói một câu đã bị khoá cảm tiêu hồn nắm giữ, nam nhân vốn là động vật, kết quả về sau đương nhiên –

Xong việc, Đăng Niệm ghé vào trên người Cao Phi ổn định lại hơi thở. Cao Phi lúc này mới có thể mở miệng, hỏi. “Đây là.... Rất nhớ anh sao?”

Đăng Niệm chớp mắt, khoé miệng nhếch lên, nói. “Không, là quá mệt mỏi, cần chút kích thích”.

“.....Thế này không phải sẽ càng mệt?”

“Tinh thần sẽ phấn khích”. Đăng Niệm thử động đây, kết quả lại khiến hai người đồng thời bật ra tiếng rên rỉ.

“Em thường xuyên dùng cách này để cổ vũ mình ‘cố lên’?” Cao Phi nháy mắt hỏi.

“Không”. Đăng Niệm nhún vai. “Chỉ khi là việc quan trọng, hơn nữa hồi đó chỉ có thể tìm sự đồng cảm, mà hiện tại, là khoái cảm – ân.... Không, không được, không có thời gian thêm lần nữa....”

Cao Phi không để ý tới, cầm tay y kéo đến thân dưới của hai người.

“Em nói thật, không được....” Thanh âm Đăng Niệm nghe không ra một tí lực thuyết phục nào.

“Ssh, để anh giúp em, rất nhanh thôi”. Cao Phi thì thầm, hôn lên đôi mắt Đăng Niệm.

Người này rõ ràng đã gầy hơn. Cao Phi bắt đầu quan sát. Mấy ngày nay y đã trải qua như thế nào? Cứ nhiên trước đó mấy hôm còn nói lời chính nghĩa bảo hân phải quý trọng thân thể.....

Rốt cuộc, Đăng Niệm sức cùng lực kiệt, dưới sự dụ dỗ khuyến bảo của Cao Phi mà chìm vào giấc ngủ. Cao Phi biết công việc của y thực sự quan trọng, cho nên trực tiếp để y ngủ ở sofa, sau đó thở dài, cầm chìa khoá ra cửa.

21. Chương 21

Lúc trở về, Đăng Niệm vẫn nằm ngủ trên sofa. Cao Phi vừa đau lòng lại không còn cách nào phải đi qua đánh thức y. Đăng Niệm mở mắt, ngáy người, đến lúc hồi phục lại mới phun ra một câu. “Fuck you!” (là tác giả viết, ko phải tui edit láo!)

Cao Phi bật cười, vỗ vỗ mặt y, chính mình đem nguyên liệu nấu ăn đến phòng bếp.

Đăng Niệm hung hăng vò tóc mình, ngồi xuống, khó hiểu hỏi. “Anh làm gì?”

“Nấu súp”.

“Anh biết làm?” Đăng Niệm ngạc nhiên.

“Không biết”.

“.....”

“Nhưng có thể học”. Cao Phi cười. “Em đi làm việc đi, anh thỉnh giáo Đình Đình”.

Đăng Niệm cầm nín hồi lâu mới giơ tay sờ trán, cười cười. “Anh đúng là làm cho em tinh thần phấn khích”.

“Vậy có muốn”. Cao Phi chọn mi, hỏi. “Đến thêm lần nữa?”

“Chờ hai ngày sau, tùy anh muốn đến bao nhiêu cũng được”. Đăng Niệm sao có thể sợ hấn, ngược lại còn câu dẫn cười nói.

“.....” Cao Phi buông nguyên liệu nấu ăn trong tay, đi ra.

“Anh đi đâu a?” Đăng Niệm thiêu mi hỏi.

“WC”. Cao Phi oán hận nói.

Đăng Niệm hô hố cười, quay trở lại bàn máy tính.

Tuy nói là thế, nhưng hai ngày sau Cao Phi vẫn ép buộc Đăng Niệm phải ngủ một ngày một đêm, cũng hạ quyết tâm trong khoảng thời gian này phải sửa lại thói quen làm việc cường độ cao của y.

Đăng Niệm nhún vai, vờ vô tội. “Đây là cuộc sống của em, từ mấy năm nay đều như vậy. Đã thành thói quen – ”

“Là cuộc sống của em, hay là cuộc sống của chúng ta?” Cao Phi nhướn mày.

“.... Ok, em biết là không tốt, nhưng là – em chỉ dưới tình huống như vậy mới có thể làm được việc”. Đăng Niệm vò tóc. “Nếu một nhà thiết kế mà không có linh cảm, anh ta làm sao mà sống được trên đời này?”

“Nếu em cứ tiếp tục như vậy mới là khó sống nổi”. Cao Phi hừ nhẹ.

“Được rồi, vậy vì sao không thảo luận một chút về chuyện ngày nào anh cũng làm việc đến mười hai giờ?” Đăng Niệm hai tay khoanh trước ngực.

“.....”

“Còn có trù nghệ không ra gì của anh nữa, muốn em đến nấu cơm thuê?” Mâu thuẫn không phải không có, nói ra cũng là chuyện tốt.

“..... Nếu sau này trong đời anh có một nữ nhân biết nấu cơm, anh đương nhiên không cần phải học. Nhưng anh không có, mà là có một nam nhân biết nấu cơm – đương nhiên nếu em không muốn nấu anh có thể học, đừng quên hai ngày trước canh gà em ăn là anh làm”. Cao Phi cũng khoanh tay trước ngực.

“Đúng, hơn nữa còn là mĩ vị”. Đăng Niệm cười cười.

“Đừng có tính toán chuyện đề tài”. Cao Phi cũng cười.

“.....” Đằng Niệm giật nhẹ khoé miệng.

“Nếu, nếu chúng ta thực sự là một nửa kia trong sinh mệnh của nhau, nếu chúng ta có thể cùng nhau trải qua cả đời này, anh không muốn đến lúc về già lại không có người để nắm tay – bởi vì em sớm đã về với đất mẹ rồi”. Cao Phi nghiêm túc nói.

Đằng Niệm sững sốt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, nói. “Được rồi....”

Cao Phi không mở miệng, chăm chú nhìn y.

“Anh khi nào lại nói mấy lời, cảm tính thế này?” Đằng Niệm bật cười, ánh mắt ôn nhuận như ngọc.

“Vẫn sẽ nói, chính là rất ít khi thôi”. Cao Phi thản nhiên trả lời.

“..... Ok, em sẽ suy nghĩ ‘đề nghị’ của anh”. Đằng Niệm thở dài đầu hàng. “Vậy cũng phải có qua có lại. Anh không nghĩ là mình cũng nên thay đổi một chút thói quen sinh hoạt của anh?”

“Không thành vấn đề”. Cao Phi nhún vai. “Chúng ta vừa hay giám sát lẫn nhau”.

“Không thể kéo xuống nước sao?” Đằng Niệm cười hỏi.

“Em biết tính cách của anh”. Cao Phi sờ đầu y. “Cũng như anh hiểu em, nói được thì làm được”.

“..... Đúng vậy, vì sao em lại cứ khẳng khẳng hiện tại mình là người tốt cơ chứ”. Đằng Niệm trả lời, chui vào trong chăn.

Cao Phi cũng đi theo, hai tay không thành thật bắt đầu tham nhập vào trong áo ngủ của Đằng Niệm.

“Ân?” Đằng Niệm khiêu khích nhìn hấn.

“Tinh thần trao đổi xong rồi, có phải cũng nên đến lượt thân thể....” Cao Phi tà ác cười nói, cúi đầu xuống.

Đằng Niệm bật cười, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của nam nhân.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

“Nội trú?” Cao Phi ngẩng đầu, vì yêu cầu của em gái đưa ra mà kinh ngạc.

“Đúng, em đã quyết tâm phải dốc sức học tập”. Cao Đình gật đầu.

“Em chưa từng thương lượng với anh”. Cao Phi nhú mày.

Cao Đình nhún vai. “Em chỉ là không muốn làm đại bóng đèn mà thôi”.

“Đình Đình, em không cần – ” Cao Phi mày nhú càng chặt.

“Chẳng lẽ anh không biết đã đến lúc cho em học được độc lập tự chủ rồi sao?” Cao Đình nghiêm túc nói. “Hiện tại bài vở ngày càng nhiều, em bớt được chút thời gian từ nhà đến trường cũng tốt”.

“Nhưng mà – ”

“Em với đám bạn tốt đều xin nội trú, có bọn họ chiếu cố em sẽ ổn thôi, anh yên tâm”. Cao Đình ngắt lời.

Cao Phi nhú mày nhìn cô bé một lát, cuối cùng bất đắc dĩ nói. “Là chuyện đã định? Mặc kệ thế nào em cũng sẽ không thay đổi?”

“Đúng vậy”.

“Từ lúc nào mà ngay cả em cũng trở cổ chấp như vậy”. Cao Phi lắc đầu, thở dài.

“Em càng thích nghe anh nói là ‘thành thực’ ”. Cao Đình nói. “Nhờ ơn Đảng đại ca, là anh ấy chỉ dạy”.

“.....”

“Cho nên, sau đó?” Nghe Cao Phi thuật lại xong, Đảng Niệm ngáp một cái, hỏi.

“Đình Đình từ tuần sau sẽ bắt đầu ở lại trường học, cho nên em cũng chuẩn bị hành lý dần đi”.

Đảng Niệm nhăn mặt. “Kỳ thật cứ như bây giờ không phải rất tốt sao? Không cần lúc nào cũng dính vào nhau mới có cảm giác mới mẻ”.

“Em không muốn?” Cao Phi hỏi thẳng.

“Cũng không phải”. Đăng Niệm thở dài. “Chính là chim non luôn sợ hãi rời khỏi tổ...”

“Anh sẽ cho em cảm giác an toàn”. Cao Phi cốc đầu y một cái.

“Không phải...” Đăng Niệm rối rắm trong chốc lát, rớt cuộc mở miệng. “Quên đi, sớm hay muộn cũng sẽ đến.... Nghĩ lại thì cũng thật chờ mong cùng anh ‘tình cảm mãnh liệt va chạm’ nha”.

Cao Phi nhìn y, không hiểu.

“Xem đi, đã bắt đầu rồi này”. Đăng Niệm bật cười.

Tạm thời gọi là cuộc sống của người sao Kim và người sao Hoả đi.

Đương nhiên, kỳ thật cuộc sống cũng không, ồm, kinh tâm động phách như trong tưởng tượng.

Cao Phi cũng lo lắng cho đứa em gái ‘bị mình đuổi ra khỏi nhà’, nhưng mà, cuộc sống cùng Đăng Niệm một nhà thật đúng là quá tự nhiên.

Chính là, đương nhiên cũng sẽ có tranh chấp.

Ví dụ như sẽ thường xuyên có những đoạn đối thoại như sau:

“Ngủ đến giữa trưa mới dậy, như vậy không tốt cho thân thể đâu”.

“Nếu không phải anh đề em làm vận động mấy giờ liền, em sẽ mệt đến bây giờ mới dậy sao?”

“.....”

Hoặc là:

“Anh thích có con trai hay con gái?”

“Em sinh thì con nào cũng được”.

“... Em đang hỏi nghiêm túc”.

“Được rồi, thực ra anh không thích trẻ con lắm....” Sau đó bắt đầu đưa ra ví dụ chứng minh trẻ con là thứ

ác ma đáng sợ thế nào.

“Nhưng mà....” Người nào đó cũng thuận tiện trình bày trẻ con là những thiên sứ đáng yêu cỡ nào.

Cuối cùng:

“Được rồi, đến ba mươi lăm tuổi, nếu lúc đó chúng ta vẫn ở bên nhau, mà em muốn có con, chúng ta sẽ đi nhận nuôi”.

“Kỳ thật, pháp luật quy định ba mươi tuổi là có thể nhận nuôi rồi”.

“Ok, ba mươi ba tuổi, anh không thể nhượng bộ nữa”.

“.... Được rồi”.

Nếu đã có một vấn đề được thỏa hiệp, đương nhiên cũng sẽ có vấn đề tiếp theo.

“.... Em nói, em muốn.... thương anh?”

“Vì cái gì không thể?”

“Không phải là không thể được, chính là cho tới nay....”

“Cho nên, anh cho rằng đó là ‘đương nhiên’?”

“Ách....”

“Có vấn đề gì?”

“Thoạt nhìn không thích hợp, sức khỏe, dáng vóc....”

“Em kém anh chỗ nào sao?”

“Nhưng em gầy hơn anh”.

“Đây không thể là lý do, Đại Cầu”.

“Chính là anh chưa từng thử qua – ”

“Em sẽ làm anh thích – em chính là người hiểu rõ thân là nam nhân khi làm bên tiếp nhận sẽ có bao nhiêu khoái cảm nha”.

“Fuck.... Em chỉ ít cũng phải cho anh thời gian”.

“Không thành vấn đề, cho anh thời gian”.

Nhìn người yêu mặt tràn đầy ý cười, người nào đó bắt đầu cảm nhận được tìm một bạn trai học tâm lý học, xem ra là tìm tới cho trái tim mình những phiên toái ngọt ngào.

Nhắc đến tâm lý học, thuận tiện nói một câu, Đằng Niệm nhận được một Case mới, hơn nữa lần này còn làm cho Cao Phi có điểm khó chịu. Bởi vì bệnh nhân này, mặc dù có chứng u uất trầm trọng nhưng cũng tương đối dễ nhìn, đương nhiên, trọng điểm là, cậu ta là Gay.

22. Chương 22

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào làm tỉnh, Cao Phi đã đi làm, để lại một mẫu giấy nói bữa sáng đã mua sẵn. Đằng Niệm cười cười, gấp một cái bước xuống giường, đến phòng bếp mở tủ lạnh, quả nhiên đã có bánh bao và cháo.

Một muốn chết, rất muốn quay lại giường đánh một giấc nữa.... nhưng mà hôm nay phải đến nhà bệnh nhân kia.

Ăn xong bữa sáng, Đằng Niệm trở về phòng, suy nghĩ xem nên mặc gì. Trải qua một thời gian, Âu Dương Quang – tên của bệnh nhân – vẫn đối với y có chút chống cự. Cậu ta sợ dĩ mắc chứng u uất là vì cha mẹ bỗng dưng uyên ương, khiến người yêu cậu ta phải nhảy lầu tự sát. Lúc ấy không dám đồng sinh cộng tử, người yêu lại vì bảo hộ cậu ta nên cậu ta mới có thể giữ lại một cái mạng. Từ đó cảm giác tội lỗi mãnh liệt cùng với yêu thương nhớ nhung không ngừng bủa vây lấy cậu ta, cánh cửa trái tim cũng khép chặt không còn liên hệ với người khác. Đằng Niệm tuy rằng cũng là Gay, có thể hiểu được tâm tình cậu ta để mở ra đạo gông xiềng thứ nhất, nhưng sau khi biết được tình yêu của y, Âu Dương Quang lại dị thường ghen tỵ, thậm chí là phần nộ.

Mà đáng buồn hơn chính là, cha mẹ Âu Dương Quang còn thỉnh cầu y chữa khỏi chứng u uất cho cậu ta, đồng thời cũng giúp đỡ ‘tiêu diệt’ tính đồng tính luyến ái trong người cậu ta. Bọn họ cho rằng, nguyên do của tất cả những chuyện này, là bởi vì con trai mình thích một nam nhân.

Cao Phi ngồi ở bàn làm việc xem báo cáo, lại là quý cuối năm, chuyện này chồng chất chuyện kia, thực sự là phiền toái. Hiện tại cơ hồ mỗi ngày hẳn đều phải tăng ca đến sau mười giờ, lúc trở về cũng đã mười một giờ hơn. Mà thời gian làm việc nghỉ ngơi của Đằng Niệm đợt này lại vô cùng nhu thuận, khiến cho hai

người căn bản là chẳng có mấy thời gian ở chung.

Nhưng mà ngay cả như vậy, cho dù chỉ cần đắp chung chăn nằm chung giường với người kia, Cao Phi cũng thấy rất thoải mái.

Chính là đối với việc lần này y đi làm bác sĩ tâm lý, hẳn lại có chút khó chịu. Mặc dù biết rõ chỉ là công việc mà thôi, nhưng là một nam nhân bình thường, hiện tại thời gian Đăng Niệm ở chung với người khác còn nhiều hơn so với hẳn, ăn giấm chua là chắc chắn – tuy rằng chỉ là quân địch giả tưởng....

Sau đó, em gái hẳn vừa lúc nghỉ đông trở về. Đăng Niệm nói hai người ở cùng nữ hài tử không tốt, liền chuyển về nhà y. Tuy là nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng nếu quen thuộc với nhiệt độ cơ thể và hương vị của người kia rồi thì làm sao bây giờ?

“Ha ha, em cũng quen rồi a”. Đăng Niệm cười. “Bất quá anh không cảm thấy, dạo gần đây không khí giữa chúng ta đã bắt đầu có chút lạnh nhạt rồi sao?”

“Có sao?” Cao Phi nhú mồm, hiển nhiên không đồng ý.

“Người ta vẫn nói tình yêu chỉ có ba tháng đầu là giữ được nhiệt”. Đăng Niệm nhún vai. “Về sau hoặc là đã thành thói quen, hoặc là lãnh đạm”.

“Chúng ta thì sao?” Cao Phi hỏi.

“Tình yêu nồng nhiệt đang nguội lạnh dần a”. Đăng Niệm cười. “Nhưng mà cảm giác bạn bè lại nhiều hơn. Anh xem, hiện tại đề tài nói chuyện giữa chúng ta cũng nhiều hơn, không còn thường xuyên tẻ ngắt”.

“Hừ, thiên tài mới làm ‘bạn bè’ với em”.

Đăng Niệm nhún vai. “Anh chắc chắn chưa từng xem qua Friends”.

“Bạn cùng phòng hồi đại học có xem qua – được rồi anh quả thật chưa từng xem”.

“Cho nên – ”

“Được rồi”. Cao Phi gật đầu. “Nhưng mà anh nói này, không cần lúc nào cũng phải là anh đi vào thế giới của em, em thỉnh thoảng cũng nên đến chỗ anh thám hiểm a”.

Đăng Niệm trợn mắt, ngây người ba giây. “Ách, thế giới của anh, đối với em có hơi ảo diệu...”

“Cho nên muốn trốn?” Một câu gái đứng chỗ ngựa.

“Cũng không phải...”

Cho nên một thời gian dài sau đó, Đằng Niệm đi thư viện thành phố mượn sách < Kinh tế học > về nghiên cứu, còn Cao Phi thì trầm mê với Friends – đương nhiên thời gian rảnh của hắn không có nhiều, vì thế xem đến tập cuối cũng là chuyện rất lâu rất lâu về sau.

“Anh căn bản là không hiểu nổi thống khổ của tôi!” Âu Dương Quang phẫn nộ gào lên.

Đằng Niệm nhún vai, vẻ mặt vô tội. “Cậu cũng không thể hiểu cho tôi”.

“Nhưng anh là bác sĩ tâm lý mà tôi thì không phải!”

“Cậu cũng chẳng phải thượng đế hay thần tiên”.

“... Anh có thống khổ gì?”

“À, < Kinh tế học >”.

“Đấy là cái gì?”

“Tôi cũng không biết”. Đằng Niệm thở dài. “Cho nên đang nghiên cứu”.

“Anh cũng không biết thì làm sao tôi biết?”

“Vậy chẳng lẽ cậu hiểu chính bản thân mình?”

“Đừng có tính toán đổ lên người tôi, bắt quá tôi đương nhiên biết”. Âu Dương Quang khịt mũi. “Tôi hận bọn họ!”

“Ai?”

“Lý Thế Kiệt! Tên hồn đản đó!” Âu Dương Quang nghiêng răng nghiêng lợi. “Hắn dựa vào cái gì mà cho rằng tôi còn sống thì sẽ hạnh phúc? Hắn chết đi thì vui vẻ, khiến tôi cứ thống khổ như vậy mà sống trên đời!”

“Còn gì nữa! Khăng định là chưa hết”. Đằng Niệm thản nhiên hỏi.

“Bọn họ đáng hận!” Âu Dương Quang bi ai cười. “Chỉ là yêu mà thôi, bọn họ nghĩ bọn họ có quyền lợi gì mà ngăn cản?”

Đằng Niệm thiêu mi, nghĩ nghĩ. “Cậu làm tôi nhớ đến mấy chuyện không vui”.

“Vậy sao?”

“Năm đó bạn trai tôi chết, cha mẹ tôi biết tính hướng của tôi, cũng đuổi theo đánh muốn tôi ‘sửa’.... Buồn cười chính là cha mẹ tôi yên lặng ly hôn, từ đó về sau không còn quản chuyện của tôi nữa....”

“Sau đó thì sao?”

“Gắng gương thôi”. Đằng Niệm thản nhiên cười. “Gây gộc đánh vào trên người rất đau, đến nay tôi vẫn nhớ rõ, rất đau”.

“Chính là hiện tại anh đang rất hạnh phúc”. Âu Dương Quang lẩm bẩm.

“Cho nên về sau cậu cũng có thể có được hạnh phúc”. Đằng Niệm nói.

Âu Dương Quang lắc đầu. “Tôi với anh không giống nhau, không cần lấy mấy lời này để thuyết phục tôi. Bọn họ, vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận tôi là đồng tính luyến ái”.

“Tôi có nói cha mẹ tôi chấp nhận sao?” Đằng Niệm hỏi lại. “Bọn họ chính là không nói lời nào, nhưng vẫn như cũ không đồng ý. Cái loại chống đối trầm mặc này mới thực sự khiến cho người ta khó chịu”.

“Nhưng ít nhất anh còn có người yêu”.

“Đúng vậy”. Nhớ tới bộ dáng Cao Phi, Đằng Niệm không chút nào che giấu nụ cười hạnh phúc. “Hắn khiến cho trái tim trầm tịch suốt mười mấy năm của tôi có dấu hiệu sống lại. Có đôi khi tôi thực sự cảm thấy đây chính là kỳ tích”.

“Anh rất am hiểu dùng ví dụ của chính mình đi dẫn động người khác?”

“Cũng tạm, ít nhất thì không phải là ví dụ xấu”. Đằng Niệm bình tĩnh nói.

“Vậy anh có thể cho tôi đề nghị gì?”

“Trốn chạy đi, tới một nơi cha mẹ cậu không thể tìm thấy, chậm rãi chữa thương. “Làm cho bản thân bận rộn, chỉ cho phép mình trong đêm dài yên tĩnh mà nhớ đến người kia, có khóc thế nào cũng sẽ không có ai

ngăn cản cậu, cũng sẽ không có ai biết, cậu là kẻ điên”.

“Nếu miệng vết thương vĩnh viễn cũng không lành lại?”

“Vậy thì xé nó ra càng lớn, đau, mới cảm nhận được chính mình còn sống”. Đăng Niệm nói. “Cậu có thể sẽ chịu không nổi, muốn buông bỏ tất cả, rời khỏi thế giới này. Nhưng tôi cho rằng, chết rồi hết thấy đều sẽ biến mất. Yêu người đó, hận người đó, nhớ người đó, những ký ức về người đó, tất cả đều không còn. Tôi là người theo thuyết vô thần, cũng không tin tưởng chuyện luân hồi, cho nên tôi cho rằng, người đã chết, chính là chuyện đáng tiếc nhất”.

“.... Sau đó thì sao?”

“Kỳ thật con người rất nhỏ bé, cậu chỉ là một phần trong hơn sáu tỷ dân, thế nên, sinh mệnh của cậu, tình yêu của cậu cũng chỉ chiếm một phần vô cùng nhỏ. Cậu có quyền lợi và nghĩa vụ khác, cũng có sứ mệnh khác. Bất luận cậu có nguyện ý hay không, cậu cũng phải vì thế giới này mà tự mình làm ra chút chuyện”.

“Ví dụ?”

“Về mặt bị động, chỉ cần cậu sống hay làm việc bình thường cũng đã là góp phần khiến tổ quốc hoà bình yên ổn. Còn nếu là chủ động, cậu có thể đi trợ giúp những người cần trợ giúp, coi như là trút hết tình cảm dư thừa trong lòng cậu cũng được”.

“..... Cảm giác như đang truyền đạo ấy”. Âu Dương Quang hoài nghi.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi đúng là đang làm thế đấy”. Đăng Niệm nhún vai.

“.....”

“Sau đó thì sao?” Cao Phi hỏi.

“Sau đó cậu ta chạy tới phía tây dạy học rồi”. Đăng Niệm trả lời.

“..... Người tâm lý không ổn mà cũng đi dạy học?” Cao Phi nhướn mày.

“Em chưa bao giờ cho rằng tâm lý mình ổn”. Đăng Niệm nhún nhún vai. “Anh cũng vậy đó”.

“.....” Cao Phi chớp chớp mắt. “Như vậy, đổi đề tài đi, em quyết định ngày mai chuyển đi sao?”

“Ừ, dù sao cũng tiện”. Đăng Niệm gật đầu. “Hơn nữa như vậy mới có cảm giác đang yêu nha, chúng ta còn

chưa kết hôn không phải sao?”

“Vì sao em một chút cũng không lưu luyến?” Cao Phi giật giật khoé miệng.

Đằng Niệm nghĩ nghĩ, trả lời. “Bởi vì chúng ta đều còn sống”.

23. Chương 23

Dọn về nhà mình, Đằng Niệm từ sâu trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra. Không phải không thích nhà của Cao Phi, mà là chỉ có ở cái tổ mà y đã ở mấy năm qua mới khiến y hoàn toàn thả lỏng.

Đằng Niệm bưng tách café ngồi ngoài ban công, đã là đêm khuya không người, trên bầu trời chỉ có vài ánh sao thưa thớt và một mảnh trăng khuyết.

Có lẽ là lâu không về nên có chút cảm giác không quen. Giống như lúc ở Quý Châu trở về, lại có điểm không giống. Sau khi dạy học quay về đây là hoàn toàn thả lỏng tâm tình, đối với đoạn tình yêu mới này là vui sướng cùng chờ mong. Mà hiện tại, y nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Uống một ngụm café, vị đắng ngập cả khoang miệng. Đột nhiên nghĩ tới, Cao Phi rất giống với café, nghiêm cẩn mà lãng mạn, cao quý mà bình thường. Còn y? Cười cười, trong tiểu thuyết hay phim mà gặp phải tình tiết này, chắc là café gặp sữa đi? Bất quá y không thể chấp nhận mình giống như sữa, vậy thì – chocolate? Chắc là chocolate, độ tinh chất không thấp, thoát nhìn hương vị ngọt ngào mê người, thực tế cũng đắng gắt nồng hậu.

Àn, nghĩ như vậy, y và Cao Phi vẫn là có điểm giống nhau.

Khoé miệng hơi gợi lên, lại nghĩ đến những chuyện này, xem ra y và Cao Phi đã phát triển đến một giai đoạn nhất định.

Linh cảm dâng lên, uống nốt chỗ café, Đằng Niệm đi đến bàn vẽ đã làm bạn với mình nhiều năm, lấy ra một tờ giấy A0, dùng bút chì bắt đầu phác họa.

Không ai ép buộc đi ngủ, thật tốt!

Cao Phi đi công tác năm ngày, sau khi trở về liền đi tìm Đằng Niệm, chỉ thấy người nào đó ở trong phòng ngủ ngủ đến không biết trời đất. Giật nhẹ khoé miệng, trở lại phòng khách. Cao Phi đi qua bàn vẽ ngó thử, liền thấy một bức tranh tuy chưa hoàn thiện nhưng đã thành hình, là một nam nhân trần nửa thân trên, nhìn thế nào cũng thấy giống mình.

Thở dài, Cao Phi hết cách, gọi điện cho em gái, nói đêm nay hấn ở lại nhà Đăng Niệm, không trở về. Cao Đình nói vừa hay cô bé cũng đến nhà bạn chơi, bảo hấn không cần lo lắng.

Cúp điện thoại, cởi áo khoác tây trang, cầm chìa khoá và ví tiền ra ngoài.

Đăng Niệm mở mắt, ngửi được mùi đồ ăn, cái bụng cũng theo đó kêu réo, ách, ngủ bao lâu rồi?

Ngáp một cái xuống giường, đẩy cửa, quả nhiên thấy được nam nhân đang cặm cùi ở phòng bếp, ách, Đăng Niệm theo bản năng nhìn về phía bức tranh kia.

“Hi”. Đến phòng bếp, Đăng Niệm bộ dáng ngoan ngoãn nhu thuận mở miệng.

Nhưng là đôi mắt thâm đen không thể che giấu được, Cao Phi lờm y một cái. “Mấy ngày nay ngủ mấy tiếng?”

“Tám cộng hai cộng hai mươi hai.... Ba mươi hai tiếng”. Đăng Niệm rất là tự tin.

“.....” Cao Phi bắt đắc dĩ, xoay người tiếp tục làm thức ăn.

“He”. Đăng Niệm tiến lên, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Cao Phi, đầu dựa trên vai hấn cọ cọ, hít lấy hít để hương vị trên người nam nhân. “Khăng định muốn ăn cơm trước sao?”

Cao Phi tiếp tục động tác trên tay, một chút cũng không bị quấy nhiễu. “Đương nhiên”.

“.....” Buông tay, đem đồ ăn đã xong bưng ra, Đăng Niệm u buồn đứng tựa vào cạnh bàn. “Anh hiện tại đã không còn hứng thú với cơ thể của em nữa rồi à?”

“Anh hiện tại rất có hứng thú với tư tưởng của em”. Cao Phi trả lời.

Đăng Niệm chu mỏ, Cao Phi giật giật khoé miệng. “Còn không lại đây ăn cơm”.

Bữa cơm ăn trong trầm mặc, Đăng Niệm tuy không nhận mình không đúng, nhưng nhiều ít cũng có chút chột dạ – khi nào thì sức ảnh hưởng của người kia đối với y đã đến tình trạng này?

Ăn xong, Đăng Niệm vốn muốn chủ động rửa bát, nhân tiện nhận sai, nhưng Cao Phi nhìn y chân đi còn chẳng có lực, liền tức giận ép y quay về phòng, để cho y tiếp tục đi ngủ.

Rửa xong bát, dọn dẹp hết thấy, Cao Phi lại đến bàn vẽ của Đăng Niệm, xoa cằm nhìn bức vẽ kia. Tức giận thì tức giận, nhưng thủy chung vẫn cao hứng và đắc ý. Hấn không biết Đăng Niệm lại có thể dựa vào

trí nhớ mà vẽ ra được tranh chân dung của hắn, hơn nữa, thấy thế nào cũng rất đẹp trai nha....

Trong tranh nam nhân để trần nửa người, trên thân vẫn còn đọng nước, một tay đang xoa tóc, đầu hơi nâng lên nhìn về phía trước.

“Thế nào? Thích không?” Thất lưng bị người từ phía sau ôm lấy, thanh âm lười biếng khàn khàn của Đằng Niệm vang lên bên tai.

“Không đi ngủ?” Cao Phi xoay người lại, búng một cái lên trán y.

“Không ngủ được”. Đằng Niệm vô tội nói.

Giang tay ôm lấy người trước ngực, Cao Phi thở dài. “Em đó, không tự soi gương xem bộ dáng của mình lúc này có bao nhiêu dọa người, làm cho người ta rất đau lòng”.

“Có khoa trương như vậy sao?” Đôi mắt đen mở to. “Em đúng là không có soi gương”.

“Em ngay cả đi còn không vững”. Cao Phi tiếp tục vạch tội. “Giọng cũng khàn hết cả, liên tục thức đêm rất hại thân”.

“Ách”. Đằng Niệm mấp máy miệng. “Cũng có sao, trước kia đều như vậy....”

“Đừng có mạnh miệng”. Cao Phi không khách khí ngắt lời y. “Em cũng sắp ba mươi rồi, sao có thể so sánh với trước kia”.

“..... Được rồi”. Đằng Niệm bất đắc dĩ, lần này đầu khẩu y cư nhiên lại ở thế hạ phong.

Cao Phi nhìn bộ dáng đáng thương của y, bất đắc dĩ cười cười, đem trán áp trán. “Anh cũng không muốn quản em, cả Đình Đình bây giờ anh cũng ít quản – nhưng cứ mặc kệ nhìn em như vậy lòng anh rất khó chịu, cho nên em chấp nhận đi”.

“.....” Đằng Niệm đầu tiên là bĩu môi, sau đó nhin không được cười ra tiếng. “Anh nói lời ngon tiếng ngọt đến em cũng chịu không nổi....”

“Cho nên đừng có giận anh ngày thường không nói, em xem thời khắc mấu chốt mới có hiệu quả”. Cao Phi cũng cười khê.

Hai người nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương thấy được nụ cười ngọt ngào và thoả mãn của chính mình, dần dần nhắm mắt lại, hơi thở trộn lẫn.

Một phen dây dưa, Đăng Niệm giống như nỉ non. “Đến phòng ngủ, hay là ở luôn đây?”

“Đến phòng ngủ đi, bằng không làm được một nửa sức em chống đỡ không nổi còn có giường cho em nằm – em xác định sẽ không nửa đường ngắt xiu?”

“.....”

Mang theo hộp giấy được đóng gói cẩn thận, ấn chuông cửa. Chỉnh lại đồng phục, cửa mở, là một nam nhân mặc đồ trắng, lịch sự cười hỏi. “Xin chào?”

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài đặt bánh đúng không ạ?” Nhân viên giao hàng mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy”. Nam nhân trả lời.

“Vâng, mời ký nhận”. Nhân viên giao hàng đem hoá đơn để lên trên hộp bánh. “Mousse café chocolate, thêm phí giao hàng tổng cộng 538 tệ, thanh toán bằng thẻ đúng không ạ?”

“Đúng”. Nam nhân ký xong, nhận lấy hộp bánh. “Cảm ơn”.

“Không có gì, tạm biệt ngài”.

“Tạm biệt”.

Mang bánh ngọt vào nhà, thấy anh em Cao gia đang ở trong bếp bận bịu, Đăng Niệm cười cười, đem bánh cất vào tủ lạnh rồi đi qua nhập hội.

“Thông thường, người sinh nhật không thể ở trong bếp làm việc”. Đăng Niệm vỗ vai Cao Phi.

“Dù sao cũng nhàn rồi”. Cao Phi không để ý.

“Không đi thay đồ đi, bạn bè của anh hôm nay đều tới”. Đăng Niệm cười hỏi.

Cao Phi cũng cười nói. “Cái đó hẳn là ‘nữ chủ nhân’ là em đi tiếp đón bọn họ nha”.

“Nè nè”. Cao Đình nhin không được lên tiếng. “Em còn đang ở trong này đó”.

“A.... Nga....”

“Xì... Nói, các anh bình thường cũng là buồn nôn đến buồn đi như thế này sao?” Cao Đình nháy nháy mắt, xấu xa hỏi.

Đằng Niệm còn nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu. “Đúng vậy, đều là thế này”.

Cao Đình run rẩy. “Vậy mà còn không ghê cổ sao?”

Hai nam nhân nhìn nhau cười.

Chuông cửa lại vang lên, nhìn Cao Phi không có chút ý tứ động chân, Đằng Niệm bất đắc dĩ buông đồ ăn trong tay, đi ra mở cửa.

“Hi!” Lý Hải Đông hướng y vẫy tay, sau đó một đám người đi theo cũng bắt đầu chào hỏi.

“Vào đi”. Đằng Niệm gật đầu, cười nói.

Mọi người nối đuôi nhau đi vào, sau cùng là một cô gái xinh đẹp.

Cô gái cũng nhìn y cười cười, từ phía sau giơ ra bó hoa hồng. “Nha, tặng cho Cao Phi, nặng muốn chết”.

“.....” Đằng Niệm nhận lấy, cười nói. “Mời vào”.

Cô gái đối với phản ứng của y lại có chút nghi hoặc, sao lại không giống với mong muốn thế này?

Thấy mọi người đã vào hết, Đằng Niệm đóng cửa, đi tìm lọ hoa.

Mọi người đồng loạt hướng về phía phòng bếp. “Happy birthday!”

“Cảm ơn”. Cao Phi cười nói. “Tạm thời đang bận, mọi người qua phòng khách ngồi chơi đi”.

“A?” Lúc này mọi người mới phát hiện ra một chuyện. “Cao Phi cậu nấu cơm?!”

“Àn?” Cao Phi nghi hoặc. “Có vấn đề gì không?”

“.....” Đúng vậy, có vấn đề gì đâu.... Chính là.... Tổng cảm thấy vẫn có vấn đề gì nha....

Sau đó, nên làm gì thì làm, đám bạn tốt đều đã từng đến nhà Cao Phi, ngựa quen đường cũ tùy ý đi lại.

Cho nên lúc Đăng Niệm ôm lọ hoa đã cắm xong bê ra, phòng khách chỉ còn lại có vài ba người.

Cô gái tặng hoa đang ngồi ở sofa, thấy y đi ra liền mỉm cười. Đăng Niệm cũng mỉm cười, đem lọ hoa để lên bàn.

“Hắc”. Cô gái rút cuộc nhện không được lên tiếng. “Cậu có biết tôi là ai không?”

“Àn, đại khái cũng biết”. Đăng Niệm trả lời.

“.... Cậu biết?” Cô gái trợn mắt.

“.....” Lâm Húc ở một bên vỗ vỗ vai cô. “Vị này trừ bỏ là nhà thiết kế còn là một nhà tâm lý học đó”.

“.....” Cô gái giật nhẹ khoé miệng, lần thứ hai nhìn về phía Đăng Niệm.

Đăng Niệm nhìn cô, vô tội mỉm cười.

“Được rồi”. Cố Thi nhún vai. “Thua”.

“Có lý do để đấu nhau sao?” Đăng Niệm hỏi lại.

“Không cam lòng a”. Cố Thi chun mũi. “Lúc tôi và anh ấy cùng một chỗ rất ít khi tới đây, cậu lại trực tiếp ở lại”.

Đăng Niệm chớp chớp mắt. “Được rồi, nhưng chúng ta cũng đâu có cùng một thời gian”.

“Dù vậy vẫn không thể tránh được đem ra so sánh a.... Chính là nói, cậu một chút cũng không ghen sao?” Cố Thi chọn mi, hỏi. “Tôi là bạn gái cũ của anh ấy nha”.

“Đương nhiên ăn”. Đăng Niệm cười nói. “Chua ngọt đắng cay đều là gia vị trong cuộc sống mà”.

“.....” Lâm Húc lại vỗ vai Cố Thi. “Đã nói cậu ta là nhà tâm lý học”.

“.....” Cố Thi ngã ra sofa, xé một gói khoai tây chiên. “Đừng có ngăn cản em, em phải biến đả kích thành ăn uống....”

“Ăn ít một chút”. Đăng Niệm thần nhiên nói. “Bằng không lát sẽ không ăn được nhiều, Cao Phi nấu ăn rất ngon”.

“Khoe khoang, đây chính là trắng trợn khoe khoang”. Cố Thi bĩu môi.

Đằng Niệm cười nhún vai, tiến lên vỗ vai Lâm Húc. “Tự chơi nhé, tôi đến phòng bếp xem chút”.

“Được”. Lâm Húc gật đầu.

Ăn cơm trưa, không khí vui vẻ thoải mái, tất cả mọi người đều không ngớt miệng khen tay nghề nấu ăn của anh em Cao gia.

“Nói đến thì, Cao Phi cậu từ lúc nào lại học nấu ăn vậy?” Một người hỏi.

Cao Phi hồi tưởng một chút, liếc mắt nhìn Đằng Niệm một cái. “Đại khái là lúc người nào đó vì để hoàn thành công việc mà năm ngày không ngủ, mệt đến té xỉu đi”.

“.....” Đây là Đằng Niệm, một bên bắt đắc dĩ vô tội cười, một bên cảm khái trí nhớ quá tốt của người nào đó.

“.....” Đây là mọi người, một bên cảm thán ‘năm này không ngủ hoàn thành công việc’, một bên cảm thán quả nhiên tình yêu có thể thay đổi một người....

“A, tôi nghĩ ra chỗ nào không thích hợp rồi”. Lý Hải Đông bưng tỉnh đại ngộ, biểu tình có chút quỷ dị.
“Cao Phi chẳng lẽ cậu là – ”

“Àn?” Cao Phi chọn mi.

“Cái kia.... Cậu nằm dưới?”

“.....” Đây là hiện trường, một con quạ đen bay qua.

“Ha ha ha ha.... Khụ khụ!” Cao Đình một ngụm nước trái cây không nuốt trôi, phun hết ra, sắc gằn chết.

Mọi người xôn xao, Cao Phi khoé miệng giật giật, bắt đắc dĩ nhìn sang Đằng Niệm đang dùng giấy ăn che miệng, hai vai run run, nhin không nổi ý cười.

“Ừ nha, rốt cuộc là như thế nào?” Lâm Húc mở miệng.

“Cậu từ đâu lại cho ra kết luận này?” Cao Phi hỏi Lý Hải Đông.

“Bởi vì, cậu nấu cơm a....” Lý Hải Đông biểu tình vô tội.

“Đúng vậy”. Mọi người gật đầu, lý do này là chính đáng cỡ nào a. Khó trách từ đầu đã cảm thấy kỳ quái, hoá ra mấu chốt là ở chỗ này.

Cao Phi bắt đắc dĩ. “Được rồi, ở dưới, thỉnh thoảng”.

“Oa.... Nga”. Mọi người lại lần thứ hai xôn xao, sau đó mười phần ăn ý quay đầu nhìn Đằng Niệm.

Đằng Niệm đang đưa giấy ăn cho Cao Đình, cảm nhận được tầm mắt của mọi người, ngẩng đầu cười nói. “Như vậy, các vị đang ngồi đây, có mấy ai ở nhà là do bà xã nấu cơm?”

Lần thứ hai trầm mặc, cư nhiên không một ai giơ tay.

“Xem đi”. Đằng Niệm cười nói. “Cho nên mới nói chuyện này chẳng có quan hệ gì cả. Tất nhiên bình thường tôi cũng sẽ nấu cơm, bất quá hôm nay Cao Phi là vì thể hiện thành ý nên mới kiên trì tự mình xuống bếp mà thôi. Về mấy chuyện không thích hợp với trẻ con, xét thấy vẫn có trẻ con ở đây, cho nên tốt nhất là không nói đến nữa”.

Cao Đình vỗ vai y. “Đằng đại ca, không cần để ý đến em, thật sự không cần ngại đâu”.

Đằng Niệm nhìn cô bé một cái. “Được được, về vấn đề này lúc khác chúng ta lên trao đổi trao đổi nha”.

Cô gái nhỏ này, nói không chừng so với y còn hiểu rõ hơn....

Đối với giải đáp của Đằng Niệm, mọi người đều ngầm hiểu, quả nhiên a, Cao Phi là nam nhân cường đại như vậy.... Đương nhiên Đằng Niệm thoát nhìn cũng không phải yếu kém, nhưng mà Cao Phi trông mới là người có khả năng hơn....

“Này này, dừng ngay mấy suy nghĩ trong đầu các cậu lại, mau ăn cơm cho tôi”. Nhân vật chính lên tiếng.

“Ok, Ok”. Mọi người gật đầu, chính là vẫn như trước cười đến đen tối.

~~~~~ * ~~~~~ * ~~~~~ *

Đằng Niệm với Cố Thi đã gặp nhau lúc ở khách sạn, Cố Thi cũng biết Đằng Niệm là bác sĩ tâm lý... mà chương này tác giả viết là chưa gặp nhau bao giờ orz (._.)

24. Chương 24

Sau bữa, Đăng Niệm nhận nhiệm vụ đi rửa bát, để hai anh em Cao gia tiếp khách. Dọn dẹp xong mọi thứ, Đăng Niệm lấy bánh ngọt từ trong tủ lạnh ra, đem đến phòng khách.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, mở ra hộp giấy được thiết kế bọc gói tinh xảo, bên trong có một chiếc bánh ngọt hình vuông, bên ngoài phủ chocolate

“Oa, thật đẹp”. Cao Đình thở dài. “Quả nhiên là mắt nhìn của Đăng đại ca”.

Đăng Niệm cười cười. “Có cần thấp nển không?”

“Đương nhiên cần!” Đại bộ phận nam nhân trả lời, bọn họ là muốn nhìn bộ dáng Cao Phi khi thối nển.

“Vẫn là thôi đi, phá hư mỹ cảm”. Nhóm nữ nhân luyến tiếc tạo hình của chiếc bánh bị phá hỏng.

“Được rồi, tôn trọng ý kiến phái đẹp”. Cao Phi nói, tiếp nhận dao cắt bánh Đăng Niệm đưa qua, nhẹ nhàng lại trình trọng nói. “Cảm ơn”.

“Xin nhận”. Đăng Niệm hiểu ý hân, cười cười.

Mọi người ầm ĩ, hô hào bị điện phóng không chịu được. Cao Phi cười không nói, cắt bánh ngọt đem chia mỗi người một phần.

“Oa, vị ngon quá!” Bà xã Lâm Húc tán thưởng. “Café với.... chocolate?”

“Ừ, thật sự là không tồi”. Nhóm nam nhân ít khi đụng tới đồ ngọt cũng liên tiếp gật đầu. “Đăng Niệm mua sao? Ở đâu vậy?”

Lần này Cao Đình không tham gia với đám đông, chỉ lẳng lặng nhắm nháp bánh ngọt. Café với chocolate? Ha ha, thực một Đăng đại ca nghĩ ra.

Đêm khuya, mọi người cũng đã giải tán, Cao Đình mệt không chịu được, sớm đã tắm rửa rồi đi ngủ.

Cao Phi cùng Đăng Niệm ngâm mình trong bồn tắm, để nước nóng giúp thư giãn gân cốt. Kỳ thật có thể ở bên ngoài bao tiệc rượu mời cơm, nhưng hai người đều nghĩ, nếu đã là bạn của Cao Phi thì đến nhà làm khách cũng không có vấn đề gì. Tuy rằng mệt một chút, nhưng mọi người đều được vui vẻ thoải mái. “Hey”, Đăng Niệm dùng chân đá đá người đối diện. “Về vấn đề Lý Hải Đông nói lúc ăn cơm....”

“Àn?” Ngửi được mùi nguy hiểm, Cao Phi vẫn nhắm mắt giả bộ trấn tĩnh.

“Em cho anh thời gian chuẩn bị, vậy cũng là đủ rồi đi”. Đăng Niệm nói.

“..... Nào có ai trực tiếp như vậy?” Cao Phi trợn mắt, nhìn nam nhân đang đề lại gần. Đăng Niệm tuy gầy, nhưng một chút cũng không yếu....

“Trực tiếp một chút cũng đâu có gì không tốt”. Đăng Niệm gợi lên ý cười, hai tay chống ở hai bên sườn bồn tắm, chăm chú nhìn Cao Phi. “Em muốn anh”.

Không thể phủ nhận, Cao Phi tuy rằng có kháng cự theo bản năng, nhưng thân thể lại không tự giác mà hưởng ứng theo Đăng Niệm.

“Hôm nay? Anh là người mừng sinh nhật...”

“Vậy không phải càng có ý nghĩa sao?” Đăng Niệm thoải mái nói. “Huống hồ –”

“Ách....”

“Nói rõ cho anh biết, bạn gái cũ của anh hướng em thị uy cùng khiêu khích, trong lòng em rất đố kỵ, chính là nhìn đến bây giờ còn chưa phát tiết đâu”.

“Lấy cớ”. Cao Phi lên án.

“A?” Đăng Niệm chớp chớp mắt. “Bị vạch trần.... Bất quá em thực sự ghen tị.... tuy rằng chuyện này không liên quan.... Nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm nguyện của em hôm nay phải ăn sạch anh nha – trước khi anh cắt bánh em đã ước rồi đó”.

“Là sinh nhật của anh”. Cao Phi giật nhẹ khoé miệng.

“Của anh”. Đăng Niệm quyết định không cần đấu võ mồm với nam nhân giỏi thương lượng này nữa, trực tiếp đem môi áp đến. “Không phải cũng là của em sao...”

25. Chương 25

(Con người luôn cảm thấy mình mau chóng già đi. Kỳ thật là bởi vì mỗi ngày đều trải qua trong bình dị hạnh phúc, cho nên thời gian có trôi qua nhanh người ta cũng không biết mà thôi).

Lễ mừng năm mới, mẹ Đăng mời anh em Cao gia đến nhà ăn cơm tất niên – ai kêu đứa con nhà mình suốt ngày ở Cao gia cộ ăn cộ uống chứ?

Mẹ Đăng đối với Cao Phi không nóng không lạnh, đối với Cao Đình lại thích vô cùng, đau lòng đứa nhỏ này từ bé đã không còn cha mẹ, lại nhu thuận đáng yêu khiến người ta thương tiếc.

“Sao lại không đau lòng đau lòng anh chứ?” Ở trên giường của Cao Phi, Đại Cầu ôm Đăng Niệm giả bộ oán giận.

Cao Đình bị mẹ Đăng giữ lại, để mặc Cao Phi và Đăng Niệm tự sinh tự diệt.

“Em đau lòng anh là được rồi”. Đăng Niệm cười cười, sờ đầu hắn.

“Em nói đấy nhé?” Cao Phi chọn mi hỏi.

“..... Mới làm xong, Đại Cầu anh một chút cũng không mệt sao?” Đăng Niệm giật giật khoé miệng. “Mùa xuân còn chưa tới nha....”

“Rất nhanh liền tới”. Cao Phi tà ác cười, xoay người chặn Đăng Niệm.

“Cho anh ba phần nhan sắc anh liền mở phòng nhuộm*”. Đăng Niệm nhú mi. (cái này có chú thích chương 11)

“Dù sao mười lần thì mới có một lần em đè anh, không sợ mệt”. Cao Phi cười nói.

Được rồi được rồi, nằm dưới không cần động thủ lại tiết kiệm khí lực, cũng thực hưởng thụ.... Nhưng là Đại Cầu tiên sinh cũng phải tiết chế nha, tiết chế!

Mùa xuân ấm áp, cởi ra được một tầng quần áo mùa đông, cảm giác thực nhẹ nhàng.... Không có đại sự phát sinh, cuộc sống vẫn ngày ngày tiếp diễn, Cao Đình trọ ở trường, mỗi tuần về nhà một lần, thỉnh thoảng cũng sẽ ở lại nhà mẹ Đăng – Đăng đại tỷ sau khi sinh được một bé gái cực đáng yêu, bản chất phúc hắc nữ vương dần lộ rõ. Đăng Niệm đã thành thường trú ở Cao gia, căn phòng của y chỉ khi cần chạy công việc mới trở về, cũng không đến mức kết dài mạng nhện.

Tranh luận cùng bất đồng sẽ có, nhưng cũng không đáng lo, có khi còn lấy đó làm thú vị, cảm thấy tư tưởng của mình và nam nhân cách nhau cả vạn dặm, thế nhưng vì sao lại hấp dẫn lẫn nhau? Đương nhiên cũng không phải cách rất xa, rất nhiều thời điểm hai người đều có sự ăn ý – có phải yêu một người rồi sẽ dần trở nên giống người kia?

Nhưng mà có nhiều lúc, tai hoạ không hề báo trước mà ập xuống. Có thể là khi đang xem TV hay nghe radio, có thể là lúc đang mua hàng cò kè mặc cả, có thể là lúc đang cùng người yêu thân mật bên nhau....

Lúc đầu cảm thấy cái bàn và đèn chấn động, Cao Phi cũng hoang mang, nhưng nháy mắt hiểu được, có thể là động đất. Bình tĩnh đứng dậy, đi đến bên cửa, nhìn nhân viên đều là bộ mặt khó hiểu, có chút kinh

hoảng.

Chấn động rất nhanh ngừng lại, Cao Phi để mọi người tiếp tục trở về làm việc. Quay lại phòng làm việc, lấy điện thoại nhắn một tin cho Đăng Niệm: Lúc này em có thấy động đất không?

[Không có, nhưng mà một đứa nhỏ cùng chơi game với em nói chỗ nó có động đất, sau đó log out rồi vẫn chưa thấy quay lại. Thực lo lắng].

Xác định Đăng Niệm không có việc gì, lại nhắn tin hỏi Cao Đình, biết cô bé không có việc gì, Cao Phi mới yên tâm.

Khoảng nửa giờ sau, trên các trang web đều đăng một tin tức lớn: 14 giờ 28 phút ngày 12 tháng 5, Văn Xuyên xảy ra động đất!

Buổi tối trở về nhà, Đăng Niệm đang ngồi xem TV, biểu tình nghiêm túc.

“Anh về rồi”. Cao Phi mở miệng.

“A?” Đăng Niệm giật mình nhìn đồng hồ, sau đó quay đầu nhìn hắn. “Đã muộn thế này rồi?”

Cao Phi gật gật đầu, tiến lên vỗ vai y, xem TV đang đưa tin trực tiếp từ nơi động đất.

Lát sau, Đăng Niệm mới nói. “Xin lỗi, em quên nấu cơm rồi”.

“Không sao, còn có mỳ với rau, anh đi nấu”. Cao Phi trả lời.

“Được”.

Ăn xong bữa tối đơn giản, hai người cùng ngồi xem TV. Nhận được điện thoại của Cao Đình, cũng là lo lắng nói về trận động đất lần này.

Đăng Niệm vẫn ngồi trầm mặc như đang suy nghĩ điều gì.

Cao Phi nhìn y, đột nhiên dâng lên dự cảm không tốt, do dự mở miệng hỏi. “Em sẽ không....”

“Àn?” Đăng Niệm nhìn hắn.

“Muốn qua bên kia làm tình nguyện?” Cao Phi nhú mi.

Đằng Niệm động động lông mi, biểu tình nhu hoà đi một chút. “Lần này, anh với em tâm ý tương thông”.

“..... Anh không đồng ý”. Cao Phi trầm giọng nói.

Đằng Niệm chọn mi, nhìn hấn không nói gì.

“Chỗ kia đang trong lúc nguy hiểm, người ta đều muốn thoát ra, em lại muốn chui vào”. Cao Phi nghiêm túc. “Em chỉ là một người dân bình thường, đến đó thì có khả năng gì?”

“Nhưng bên đó chắc chắn đang cần người hỗ trợ, em đã được đào tạo chuyên nghiệp, em biết ở hoàn cảnh này nên làm gì và không nên làm gì”. Đằng Niệm trả lời.

“Làm tình nguyện cũng phải xem thời gian địa điểm, còn có, em hiện tại không phải người độc thân, em phải có trách nhiệm với anh và quan hệ của chúng ta”.

“Em làm sao lại không có trách nhiệm?”

“Tình huống ở nơi đó, hiện giờ em đi qua chính là không có trách nhiệm với sinh mệnh của mình”.

“Chính là bởi vì có trách nhiệm với sinh mệnh của nhau, cho nên em mới muốn đi. Lúc này không thể chỉ nghĩ đến sinh mệnh của riêng mình”.

“Em vĩ đại như vậy bác ái như vậy, hiện tại trong mắt anh chỉ có em, anh quyết không đồng ý để em đi”.

“Em cũng không dự định ở bên anh thì phải trói buộc ý chí cùng tự do của mình”.

“Vậy em ít nhất cũng phải suy nghĩ đến ý chí của anh”.

“Đã nghĩ qua”.

“.....” Cao Phi cảm thấy một trận vô lực, còn có thương tâm cùng phẫn nộ. Địa vị của hấn ở trong lòng y, không đáng giá để nhắc tới sao?

Đứng dậy, đến thư phòng, đóng cửa lại. Đằng Niệm nhìn bóng dáng hấn biến mất sau cánh cửa, mi gian nhú lại không đành lòng, khe khẽ thở dài.

Lúc sau, một mình lặng lẽ trải qua, thẳng đến khi rửa mặt, lên giường ngủ, Cao Phi vẫn ở trong thư phòng không ra.

Sáng sớm tỉnh dậy – kỳ thật đêm qua ngủ không ngon, nhìn Đăng Niệm nằm đưa lưng về phía mình, Cao Phi vươn tay, nhẹ nhàng sờ đầu y, không nói gì.

Tâm tình phiền muộn ăn sáng, đi làm. Lát sau nhận được một tin nhắn.

[Thân ái, em đi Tứ Xuyên. Đừng lo lắng, em sẽ cẩn thận, em cam đoan].

.... Nhìn chằm chằm di động, không chút để ý bản thân đang ở trong cuộc họp. Chủ quản các ngành nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, có tiếp tục họp không đây?

“Cao tổng?” Lý Hải Đông thử gọi.

Cao Phi hoàn hồn, nhìn mọi người, suy nghĩ một lát rồi mới mở miệng. “Hải Đông, thời gian tới cậu giúp tôi xử lý chuyện của công ty”.

“A?” Lý Hải Đông khó hiểu.

“Tôi có chút chuyện phải rời đi mấy ngày”. Cao Phi nói xong, đứng dậy. “Mọi người tiếp tục họp, báo cáo để trên bàn của tôi là được”.

Nhìn Cao Phi quyết đoán mà tiêu sái rời khỏi phòng họp, mọi người còn lại chỉ có kinh ngạc và nghi hoặc. Lý Hải Đông giật nhẹ khoé miệng, trực giác nói với anh, chuyện này hẳn là có quan hệ với vị kia nhà Cao Phi đi....

“Thư ký Hà, giúp tôi đặt vé máy bay chuyến sớm nhất đến Thành Đô. Thư ký Lý, giúp tôi đi mua chút đồ dã ngoại, chính là lều trại bếp lò đồ ăn, mua xong đem thẳng đến sân bay cho tôi”.

“Thành Đô?” Thư ký Hà kinh ngạc. “Vâng, tôi lập tức đi đặt vé”.

Cao Phi gật gật đầu, cầm chìa khoá xe đi vào thang máy.

“..... Ông chủ muốn đi – ” Thư ký Lý thử hỏi Thư ký Hà.

“Hình như là đi”. Thư ký Hà một bên trả lời một bên gọi điện thoại.

“Được rồi”. Thư ký Lý nhún vai, cầm túi xách, chuẩn bị đi mua đồ cho ông chủ.

Thư ký Hà đặt xong vé máy bay, Lý Hải Đông đang cùng một vị phó tổng thương lượng công việc mấy ngày tới của công ty, lại nghe đến trong văn phòng Cao Phi truyền đến tiếng chuông di động của hắn.

Thư ký Hà đi vào lấy di động, thấy cuộc gọi là từ nhà Cao Phi liền nghe máy. “Uy, xin chào?”

“Thư ký Hà sao? Tôi để di động ở công ty, đem đến sân bay giúp tôi được không?” Là Cao Phi.

“Nga, vâng. Đúng rồi, chuyến bay lúc 1 giờ 45 phút chiều, sân bay Pudong Thượng Hải”. Thư ký Hà đáp.

“Được, cảm ơn”. Cao Phi nói xong, cúp điện thoại.

Thư ký Hà cũng ngắt cuộc gọi, sau đó ngây dại nhìn di động. Hai người kia thấy biểu tình của cô, cũng tò mò tiến lên xem.

Lý Hải Đông giật nhẹ khoé miệng, nghe được phó tổng vì kinh hách mà thất thanh hỏi. “Ai vậy?”

Nói không biết, hay là trả lời theo tình hình thực tế đây.... Cái này là cả một vấn đề....

“Oh-my-God”. Thư ký Hà rút cuộc khôi phục lại, chỉ có thể phun ra ba chữ này.

Một trong những nguyên tắc của người làm tình nguyện, đó là không thể khiến người cần trợ giúp và người đi trợ giúp thêm phiền toái. Ví dụ như phải mang theo vật phẩm cần thiết hằng ngày cho chính mình, cũng phải hiểu được kiến thức cơ bản trong việc cứu người và cứu mình.

Đặng Niệm vài lần làm tình nguyện viên, cũng đã trải qua đào tạo trong phương diện này. Cho nên ngay lúc đến đây y đã làm việc đâu vào đấy – hơn nữa còn liên hệ với các tình nguyện viên khác.

Đặng Niệm chủ yếu là đối với người được cứu ra can thiệp tâm lý đúng lúc, dù là người lớn hay trẻ con. Vài ngày sau, phía trước lại truyền đến tin tức nguy cấp. Đặng Niệm nghĩ nghĩ, quyết định cùng với nhóm tình nguyện viên liên minh đi tiên phong – hành động tình nguyện đều là tự giác cùng tự nguyện từ nội tâm mỗi người.

Trong nhóm đồng hành có một cô gái đến từ Bắc Kinh, trước khi đi liền hôn lên ngón áp út tay trái, nơi đó có đeo một chiếc nhẫn bạc thanh nhã. Mọi người ồn ào nói đây là trằng trợn khoe khoang, nhưng ai cũng hiểu rõ đây chỉ là thay cho nỗi bất an cùng với thương cảm khi biệt ly.

Đặng Niệm nhìn cô gái kia một cái, khoé miệng cong lên.

Trở về cũng mua một cái nhẫn cho Cao Phi đi – tuy rằng thoát nhìn quan hệ của bọn họ hẳn phải là Cao Phi tặng y, bất quá mặc kệ, y không phải thỉnh thoảng cũng sẽ....

Nhưng mà giờ phút này, nam nhân kia đang làm gì, ở đâu? Có khi nào đang xem tin tức trên TV? Nói không chừng còn có thể nhìn thấy hình ảnh của mình bị phóng viên quay được.

Không tự giác đem tay trái giơ lên bên miệng, hôn ngón áp út, lập tức dẫn tới một trận ớn ào khác.

Xuống máy bay, Cao Phi lấy điện thoại gọi Đằng Niệm, nhưng đường dây báo bận. Bên cạnh có một thanh niên lưng đeo balo đối hấn nói. “Hiện tại tốt nhất là không cần gọi điện, không cần lãng phí tài nguyên, rất nhiều người bản địa đều muốn gọi cho người nhà nơi khác báo bình an”.

Cao Phi ngẩn người, lập tức gật đầu. “Thực xin lỗi, tôi đã biết”.

Nam tử cười cười. “Anh cũng đến làm tình nguyện sao?”

“Àn, đúng vậy”. Cao Phi ngẩn người, nhin xuống xúc động muốn thở dài, nói.

Nam tử vươn tay. “Tôi là La Kinh, nếu không ngại thì đi cùng nhau luôn đi”.

Cao Phi bắt lấy tay người nọ. “Được, tôi là Cao Phi”.

“Kia, là con chó gốc gốc trong phim hoạt hình?”

“Đúng vậy, bình thường vợ tôi vẫn gọi tôi là ‘Đại Cầu’ ”.

“Nga, không sai a”.

“.....”

Cao Phi một chút ý niệm cũng không có. Đi như thế nào, đi chỗ nào, làm cái gì, hoàn toàn không hiểu. May mà có La Kinh, nhìn La Kinh làm cái gì hấn làm cái đó, tận lực không để người khác thêm phiền. Hấn chỉ biết một chút về băng bó vết thương, cái khác như can thiệp tâm lý, cấp cứu nạn nhân, hoàn toàn đốt đặc cán mai. Chỉ có khí lực. Lúc này, cho dù là mặc tây trang sơ mi trắng hay quần áo bảo hộ lao động bẩn bụi cũng không còn quan trọng. Hai ngày sau, dọn sạch đồng phế tích hoang tàn, Cao Phi chỉ cảm thấy toàn thân uể oải, ngày thường rèn luyện trong phòng tập đúng là chỉ như bài tập cho trẻ con.

Ban đêm, mọi người đều mệt mỏi cả ngày được nghỉ ngơi. Dem lều trại cho nhân viên cứu hộ, Cao Phi lưng đeo balo đến bãi cỏ ngồi xuống, lôi nước khoáng ra uống. La Kinh đi đến, vỗ vỗ vai hấn rồi cũng ngồi xuống.

Hai người đều trầm mặc, lát sau La Kinh mới mở miệng. “Anh tâm trạng rất kém?”

Cao Phi gữa đầu nhìn trời đêm, không trả lời.

“Nếu người gặp nạn nhìn thấy người đến cứu bọn họ cả mặt u sầu thì sẽ nghĩ thế nào?”

“Chẳng lẽ muốn tôi phải tươi cười?” Cao Phi hỏi lại.

“Đương nhiên không phải, nhưng nếu có thể thì nên khích lệ lòng người, để bọn họ có hy vọng những người khác đều may mắn”. La Kinh nói. “Kỳ thật ở trong hoàn cảnh này, người làm tình nguyện nếu không phải có tố chất tâm lý mạnh thì sẽ bị áp lực đè chết”.

Cao Phi không nói gì.

“Cho nên khi suy sụp sẽ thành phiền toái cho mọi người, như vậy, có lẽ ngay từ đầu anh không nên đến đây, tuy rằng anh làm tốt lắm – trừ bỏ gương mặt âm trầm”.

“.....Tôi thật ra là tới tìm người”. Cao Phi thản nhiên nói.

“Nga?”

“Cậu ấy không để ý tới sự phản đối của tôi, kiên trì muốn đến đây”. Cao Phi nhu nhu mi tâm, ngữ khí lại mang theo sự dịu dàng. “Tôi không có biện pháp cũng đành phải tới đây, miễn cho cậu ấy thực sự biến mất thì phải làm sao bây giờ?”

“Thoạt nhìn anh còn chưa tìm được”. La Kinh nhún vai. “Vợ anh?”

“Ân, rất giống cậu, là một tình nguyện viên kinh nghiệm phong phú”.

“Như vậy khẳng định là một người rất kiên cường”.

“A, cũng tùy hoàn cảnh, nhiều lúc giống như trẻ con, cáu kỉnh, không nói lý, chơi xấu....”

“Ha ha....”

Ngày hôm sau, La Kinh quyết định theo một đội chữa trị đi tiền tuyến. Cậu ta là phóng viên, tuy rằng lần này không cần cậu ta viết bài, nhưng cậu ta vẫn muốn đi sâu vào tiền tuyến, hiểu rõ tình huống, sau đó mới báo lại với bên ngoài. Hỏi Cao Phi có muốn đi cùng không, vì phía trước nhiều nguy hiểm, Cao Phi nghĩ trong chốc lát, gật đầu.

Hiện tại, mục đích của hắn đã không còn đơn thuần chỉ là tìm Đảng Niệm. Hắn cảm thấy tâm mình đôi khi sẽ vì hậu chấn mà run rẩy. Những người ở đây dù kiên cường hay bị thương cũng đều đánh thật sâu vào trái tim hắn.

Đi vào càng sâu, xe cũng không thể dừng, bọn họ đều phải đi bộ. Đến một thôn nhỏ vì núi đá sụp xuống mà bị vây khốn, mọi người đem tất cả thức ăn trên người cho bọn họ. Sau đó lại đi mấy giờ quay lại chỗ để xe, lấy nốt thức ăn và đồ uống còn thừa, lại đi bộ vào sâu bên trong, lần này, những thôn gặp nạn đều có phần nghiêm trọng hơn.

Nơi này đã có quân đội đóng quân, giành giật từng giây cứu lấy những người bị chôn dưới đồng phế tích. Có những người cánh tay gần như đã không còn nhìn ra hình dạng, bác sĩ cùng y tá đến băng bó đều bị hất ra, cùng với một câu đậm giọng địa phương. “Băng để làm gì, không thoải mái, cũng không thể cử động như trước được nữa”.

Tiểu cô nương trong đội điều trị tính tình cũng không kém. “Miệng vết thương không băng bó sẽ dễ bị nhiễm trùng, không xử lý hậu quả về sau rất nghiêm trọng có biết không? Nếu hoại tử thì làm sao? Hai tay chỉ có thể phế bỏ! Rửa sạch rồi băng bó cũng chẳng khác gì đeo găng tay, có cái gì mà không thoải mái?”

Người kia không nói gì, chính là không phục đem tay gờ qua. “Không thoải mái tôi liền tính sổ với cô”.

Cao Phi sớm đã cởi áo khoác phủ thêm cho người gặp nạn, chính mình gia nhập đội ngũ dọn phế tích.

Tuy rằng đã liên tục mệt mỏi mấy ngày đêm, nhưng binh lính ở nơi này vẫn như cũ khẩn trương tiến hành cứu giúp. Cứu thêm được một người thì lại thêm cao hứng, sau đó chuyển cho đội chữa trị.

Chạng vạng, mọi người nghỉ ngơi lấy lại sức, Cao Phi vừa mới ngồi xuống, liền có một tiểu cô nương bụng bát cháo lại gần. “Chú ăn chút đi”.

“Nga, không cần, giữ lại cho mọi người đi”. Cao Phi nói.

La Kinh vỗ vai hấn, nhận lấy một bát cháo khác. “Là tâm ý của bọn họ, nhận lấy đi”.

Cao Phi lúc này mới vươn tay cầm bát. “Cảm ơn”.

“Là chúng ta cảm ơn mọi người mới đúng”. Tiểu cô nương nói xong, trở lại với thôn dân bên kia.

Cao Phi uống xong một ngụm, thật ngọt – thứ nhất là vì tình người tốt đẹp tác động, thứ hai là vì đói bụng. Thức ăn đều đã đem cho, cả ngày nay hấn mới chỉ ăn được hai cái bánh mì.

Không biết Đảng Niệm thế nào, có phải cũng khổ cực như vậy không, gan của y, kị nhất chính là một nhọc....

Ngày mới tờ mờ sáng, liền nhận được tin tức mưa gió cùng dư chấn không ngừng, vô cùng nguy hiểm. Mọi người phải lập tức rút lui. Đường núi căn bản đã bị hỏng hết, may mà có một nhánh sông, đã phái đội xung kích đến đón bọn họ.

Đám người Đăng Niệm đã sớm tới bến đò, phụ trách tiếp nhận người bị thương, sắp xếp điều trị.

Đầu tiên là người bị thương, người già phụ nữ trẻ em, sau đó là thôn dân còn sống đều lục tục tới. Mọi người giúp bọn họ rời thuyền, sau đó lại nhìn đội xung kích rời đi, lặp đi lặp lại.

Lần cuối cùng lại mất rất nhiều thời gian, nghe nói là đá lớn từ trên núi rơi xuống sông, tình huống vạn phần nguy hiểm. Người ở bến đò không ngừng lo lắng, kiễng chân ngóng trông, một ít người còn chấp tay nhắm mắt cầu nguyện.

Rốt cuộc, thuyền xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Một cái, hai cái, ba cái.... Không có chiếc nào bị rớt lại, lúc này tảng đá trong lòng mọi người mới rơi xuống.

Đăng Niệm lại ngốc ngậy ngẩn cả người, thấy được nam nhân từ chiếc thuyền cuối cùng bước xuống.

Người bên cạnh vẫn còn xôn xao, vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đá đã rơi trúng cái thuyền cuối cùng. Nhưng Đăng Niệm lại cảm thấy, trong nháy mắt cả thế giới dường như không còn tiếng động. Y chỉ yên lặng nhìn nam nhân kia, nam nhân không có khả năng xuất hiện ở nơi này, ngay lúc này.

Hai mắt hơi ướt, nhìn nam nhân mang theo vẻ mặt bất khả tư nghị cùng kinh hỉ đi đến trước mặt mình, nhẹ nhàng hỏi. “Anh là thật sao?”

Đăng Niệm ôm cổ hần, giống như phải đem người tiến sâu vào trong máu thịt mình, mang theo giọng mũi hỏi. “Anh là anh em lưu lạc bên ngoài nhiều năm của Cao Phi hay là sao?”

“.....” Ôm chặt lấy người trước ngực, Cao Phi thản nhiên cười, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của người kia. “Anh là Đại Cầu, không thể giả được”.

Thật lâu sau, Đăng Niệm nghĩ đến điều gì, lập tức thay đổi sắc mặt buông tay ra, sau đó vung tay tát. Tiếng động thật lớn, xung quanh đã có người nhìn về phía bọn họ.

Cao Phi vuốt mặt, cũng có chút ngơ ngác.

“Anh cứ nhiên lại đến chỗ nguy hiểm như vậy, vừa rồi chiếc thuyền kia suýt bị đá rơi trúng rồi anh có biết không?!” Đăng Niệm trừng hần, giọng nói mang theo phần nộ và sợ hãi.

Cao Phi giật nhẹ khoe miệng có chút đau, vừa vô tội lại bất đắc dĩ. “Anh biết, anh ở ngay trên cái thuyền đó....”

Bên cạnh có người nhin không được, vỗ vai Cao Phi. “Tôi biết có chút lỗi thời, nhưng mà đối thoại của hai người, he he, thật sự là thú vị”.

Đặng Niệm quay đầu, kinh ngạc. “La Kinh? Lâu rồi không gặp!”

“Lâu không gặp, Nick”. La Kinh mỉm cười. “Còn mọi người, khoẻ không?”

“Đều khoẻ đều khoẻ”. Mọi người cười trả lời, sau đó mới hướng bọn Đặng Niệm nói. “Hai vị bên này, tuy rằng chúng tôi cũng rất muốn tiếp tục xem kịch, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, mọi người cũng đều có cương vị và nhiệm vụ riêng, mau đi làm việc đi”.

Đặng Niệm lúc này mới đỏ mặt, kéo tay áo Cao Phi hướng mọi người giới thiệu. “Đây là Cao Phi”.

“Mới tới à? Hoan nghênh gia nhập đội ngũ chúng tôi”.

Đem thôn dân an bài ổn thoả, tình nguyện viên cùng đội viên cấp cứu, bộ đội quan binh cũng đi nghỉ ngơi. Cao Phi cùng Đặng Niệm đi ra lều trại, dắt tay nhau đến một bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn trời.

Thật lâu sau, Cao Phi mở miệng. “Hôm trước lúc bọn anh đi vào, có người cũng đi cùng, là muốn tìm thân nhân”.

“Ân”.

“Cũng có người từ trong khu gặp nạn đi ra, nửa đường gặp được người thân”. Cao Phi nắm chặt bàn tay người yêu. “Có một đôi vợ chồng may mắn gặp được nhau, bọn họ không nói gì cả, chỉ ôm nhau khóc”.

“Ân...”

“Đặng Niệm, chúng ta kết hôn đi”. Cao Phi quay đầu, thật sâu nhìn vào trong mắt Đặng Niệm.

Đặng Niệm lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, sau đó thản nhiên cười. “Được”.

Vài ngày sau, nhóm người tình nguyện Đặng Niệm đã hết gạo sạch đạn, để không tạo thêm phiền cho nhóm cứu viện và bộ đội, bọn họ chuẩn bị một chút – tuy rằng khi đến hành lý tràn đầy, khi đi hai áo trống trơn – tự lái xe trở về Thành Đô. May là thẻ tín dụng còn dùng được, rút tiền ở tạm trong một khách sạn nhỏ, tính toán ở lại chỗ này hai ngày nữa. Bởi vì Đặng Niệm nhận được tin, có một đứa nhỏ mất đi toàn bộ người thân, cần phải can thiệp tâm lý cấp bách.

Tắm rửa xong, lau tóc đi ra, nhìn nam nhân đang ngồi ở đầu giường đọc báo, Đặng Niệm đi qua, nhẹ nhàng vuốt tóc nam nhân.

Cao Phi ngẩng đầu, bắt lấy tay y, tinh tế thưởng thức.

“Em thực sự không nghĩ tới, không nghĩ tới”. Đăng Niệm mở miệng. “Lúc nhìn thấy anh, tim em như ngừng đập luôn”.

“Anh cũng vậy”. Cao Phi cười trả lời.

“Anh luôn có thể làm cho em kinh hỉ như vậy”. Đăng Niệm đem trán áp lên trán hắn.

“Hoặc là nói, anh đã bị em thay đổi rất nhiều”. Cao Phi nhẹ nhàng nhún mày.

“Vinh hạnh của em”. Đăng Niệm nhẹ nhàng cười.

Thời gian ít, tinh lực yếu, phải bảo tồn thể lực nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, làm chuyện xấu không được, nhưng hôn một hai cái chắc là có thể đi....

Cửa bị mạnh mẽ đá ra, đi theo là giọng thô to của một vị đại ca. “Tiểu Đăng, hôm nay đến nhà anh ăn cơm đi, mọi người nói – mẹ nó, hai người đừng có dạy hư con tôi, nếu nó lớn lên thành đồng tính luyến ái thì ông đây phải làm sao?”

Đăng Niệm bất đắc dĩ đứng dậy từ trên người Cao Phi, quay đầu nhìn nhóc con đang không ngừng giãy dụa muốn thoát ra.

“Thứ nhất, chúng tôi không phải đang làm chuyện xấu, cho nên không có khả năng làm hư bạn nhỏ này. Thứ hai, đồng tính luyến ái không cần phải dạy”.

“Làm việc trẻ con không nên nhìn còn không phải chuyện xấu?” Đại hán hỏi lại.

“Là ai không gõ cửa đã xông vào?”

“Là ai không khoá cửa?”

“Được rồi, đừng cãi cò nữa”. Mẹ đứa nhỏ chen vào, liếc chồng một cái. “Chúng ta đến gọi tiểu Đăng đi ăn cơm, quên rồi sao?”

“Không phải đâu bà xã, về vấn đề này...” Đại hán vội vàng giải thích.

“Quản nó phải hay không”. Nữ tử lại trừng mắt, sau đó quay đầu hướng Đăng Niệm cười nói. “Hai người cũng chuẩn bị đi, ba mươi phút nữa Bàn tử sẽ qua đón, thuận tiện bàn bạc một chút chuyện của đứa nhỏ kia, có mấy đôi vợ chồng muốn nhận nuôi”.

“Được, cảm ơn”. Đăng Niệm cùng Cao Phi trả lời.

“Khách khí gì chứ”.

26. Chương 26

Đợi cho nhân thủ bên này đã đông đủ, nhóm tình nguyện viên cũng tạm biệt lẫn nhau, tự trở về bốn phương trời, tiếp tục cuộc sống bình thường mà đủ sắc thái.

Vừa mới mở cửa nhà, liền cảm giác bên trong một trận siêu áp suất thấp.

Buổi sáng nhận được tin nhắn, Cao Đình khoanh tay ngồi ở sofa, hưng hăng nhìn hai vị ca ca.

“Hi, tiểu Đình!” Đăng Niệm tự nhiên vẫy tay chào hỏi.

Cao Đình trán nổi gân xanh. “Anh còn ‘hi’ với em?! Hai anh sao có thể không có trách nhiệm như vậy? Ít nhất trước đó cũng phải nói cho em một tiếng chứ! Có biết em lo lắng thế nào không! Thiếu chút nữa đã mua vé máy bay trực tiếp đi tìm các anh! Thật là, lớn như vậy rồi còn hành động như trẻ con, nghĩ cái gì thì làm cái đó, sao có thể làm ca ca?!”

Đăng Niệm che lỗ tai, nghe cô bé rống xong mới buông tay, nhún vai. “Tiểu Đình, nhân sinh có những lúc phải cần nhiệt huyết”.

“.....” Cao Đình vô lực, tự biết mình không có khả năng nói lại Đăng đại ca.

Đăng Niệm cùng Cao Phi nhìn nhau cười, tiến lên một trái một phải ôm lấy cô bé. “Thật xin lỗi, khiến em lo lắng rồi”.

Cao Đình gắt gao ôm lấy họ, khoé mắt ướt nước.

Tắm rửa xong đi ra, thấy Đăng Niệm trần như nhộng nằm ở trên giường, hại người nào đó hạ thân cấp tốc sung huyết. Đầu sỏ gây nên nhìn thoáng qua thân dưới của hắn, mị hoặc cười. “Nhanh như vậy, không uống công em nghiên cứu nửa ngày bày ra cái tư thế này”.

“Kỳ thật, em bày ra tư thế nào, kết quả cũng giống nhau thôi”. Cao Phi tiến lên, trút bỏ khăn tắm quấn quanh hông.

“Vậy hậu quả thì sao?” Đăng Niệm cong khoé miệng hỏi.

“Em nói xem?” Cao Phi hỏi lại, chặn lại nam nhân đang nghịch ngợm.

“Được rồi”. Đằng Niệm nâng đầu Cao Phi, nhìn vào mắt hắn. “Thật xin lỗi, buổi tối trước khi đi Tứ Xuyên, lời em nói đã làm anh tổn thương”.

“Nga”. Cao Phi hừ nhẹ, cắn miệng người dưới thân.

Đằng Niệm tiến đến bên tai hắn, nhẹ nhàng nỉ non. “Làm sai nhận lỗi, đêm nay, tùy anh ăn....”

“Em nói nhé?” Dã thú bị đánh thức, hai mắt phóng ra lục quang. “Bất quá....”

“Àn?”

“Đình Đình ở ngay phòng bên, em không thể kêu quá lớn, có chút tiếc nuối a....”

“.....”

Con người chỉ có nhìn về phía trước, cuộc sống mới có thể tiếp tục. Bởi vì chúng ta luôn có hy vọng.

Một ngày rất bình thường, Cao Phi lại đem người nào đó suốt đêm ngồi vẽ, cường chế cởi quần áo nhét vào ổ chăn.

Đằng Niệm sớm đã hoa cả hai mắt, sao còn có khí lực phản kháng, chỉ có thể mặc Cao Phi đem chăn đắp lên người mình, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ. tròng nhau trong chốc lát, Đằng Niệm không còn khí lực, thở dài, không cam lòng nhắm mắt lại, ngủ một lát.

Lại đột nhiên nhớ tới cái gì, mở mắt gọi nam nhân chuẩn bị ra ngoài, sau đó nhồm dậy muốn lấy áo khoác.

Cao Phi đen mặt muốn tiến lên đem người lần nữa ấn trở về giường, Đằng Niệm vô tội nói. “Em có thứ muốn đưa cho anh, túi áo ngoài bên trái”.

Cao Phi cầm lấy áo khoác của y, thò tay vào túi bên trái, trống không.

“Ồm, bên phải?” Xong rồi, mệt đến trí óc cũng suy tàn theo rồi....

Cao Phi tức giận lại duỗi tay qua túi bên phải, động tác dừng lại, có chút kinh ngạc lấy ra vật gì đó – một chiếc hộp nhung màu xanh ngọc.

Đằng Niệm nhún vai, vươn tay trái, mu bàn tay hướng ra ngoài, cười nhìn hấn.

Cao Phi nhin không được, ý cười hiện lên mặt, đi lên phía trước, mở ra hộp nhung – là hai chiếc nhẫn nam kiểu dáng đơn giản.

Lấy ra một cái nhỏ hơn, đeo vào cho Đằng Niệm. Lại lấy một cái khác đưa cho Đằng Niệm, chính mình cũng vươn tay trái ra.

Đằng Niệm nhẹ nhàng thay hấn đeo vào, sau đó nắm lấy tay hấn, khẽ hôn một cái, ngẩng đầu nhìn mắt người yêu, không nói gì.

Cao Phi nâng tay xoa đôi mắt đã thâm đen của Đằng Niệm, vừa đau lòng vừa tức giận lại vui mừng, chí có thể nghiêng người hôn xuống.

Lát sau tách ra, Đằng Niệm hơi thở không ổn định hỏi. “Em đi làm việc tiếp được không?”

“Mơ tưởng”. Cao Phi khốc khốc trả lời, trực tiếp đem người áp trở về giường. “Ngoan ngoan ngủ đi”.

Đằng Niệm hướng hấn bĩu môi, giơ ngón giữa tay phải.

Cao Phi nhếch miệng. “Phải dưỡng thân thể dưỡng sức cho tốt rồi hãy nghĩ đến chuyện thượng anh nhé”.

“.....”

Thời điểm Cao Phi thích thú thích thú đeo nhẫn đi làm, cả công ty lập tức nổ tung.

Căn bản ngay cả ảnh chụp tin tức đều không nói ra, sao có thể bỏ chạy đi kết hôn?

Lý Hải Đông lại thật cao hứng, bởi vì không phải anh không tuân theo ‘bí mật không thể nói’, mà là do người khác ‘không cẩn thận’ do thám được ‘bí mật’ của ông chủ, buồn bực vô cùng, bất quá, muốn bắt quái....

Kỳ thật báỉ quái cũng không chỉ có cái này. Trong công ty có ít người yêu thích nghệ thuật, gần đây có đến một buổi triển lãm tranh bán hàng từ thiện, trong đó có một bức tranh tên là < My Man >, nhân vật trăm phần trăm là ông chủ nhà bọn họ. Tác giả là Nick Teng, chính là người phụ trách lần hợp tác trước với bọn họ.... Cuối cùng bức tranh này bị trả giá cao mua đi, về tay ai thì đều khiến dân tình phải suy đoán một hồi....

Cao Đình hai tay khoanh trước ngực, đối với vách tường nghiền ngẫm vài phút rồi mới cười cười, toàn thân run rẩy nổi da gà rời khỏi phòng ngủ của Cao Phi.

Trên tường, một bức tranh lẳng lặng nằm đó.

~ **Toàn văn hoàn** ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cau-ai-thuong-mieu>